

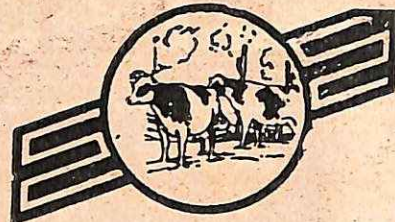
1931

Ευδοκία Ιωάννης
Κ. Ιωάννης του
Ζωγράφου
αδ. του Βελού

ΜΙΣ ΑΘΗΝΑΙ 1931

ΦΩΤ. ΝΕΛΛΗΣ
ΕΡΜΟΥ 21 -
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΣ

Πάντοτε η γεύσις του γάλακτος Γκλόρια είνε ωραία γιατί και η ποιότης του είνε πάντοτε καλή. Είνε το καλλίτερο Όλλανδικό γάλα το όποιον συμπιωνούται με άριστην ζάχαριν επί τόπου — άνάμεσα στα καταπράσινα Όλλανδικά λειβάδια — και σφραγίζεται με όλους τους κανόνες της υγιεινής σε αεροσταγή κοιτία.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Μη ξεχνάτε το όνομα. Έναλλάβετέ το μικρές φορές για να το θυμάστε διαν θα λάτε να αγοράσετε γάλα από τον παντοπώλην σας.

Προσέξτε το κουτί. Φέρει κινανόλευκη ετικέττα. Έχει 2 κεφάλι άγγελάδας επάνω σε ένα κόκκινο λουλούδι. Αυτό το σήμα έγγκνται την άριστην ποιότητα του γάλακτος.

Ήγγυμένον από τον Άμερικαν. Συναπομπόν Γαλακτοχων Προϊόντων Νέας Υόρκης.

CHEMITRA

Η μόνη επιβληθείσα

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

γεωμανική εις τασίλλες διὰ την εξαορετικήν επιτιγίαν της και μεγάλην διάρκεια και την εύκολίαν της χρήσεως. Άντιπρόσωπος: Κ. ΛΕΜΠΕΣΗΣ Όδός Γ' Σεπτεμβρίου 26.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μόνη σας τα περιονία σας φορέματα με Γερμανικάς βαφάς μάρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς και νούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τὰ Φαρμακεία και τὰ Έμπορικά της συνοικίας σας εις 50 μονόδρους χρωματισμούς.

Γεν. Άντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι, Λέκκα 21α.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

άποδίδει εις άφάνταστον έντασιν και διαύγειαν και στοιχίζει λιγώτερα από ότι ένας καλός φωνόγραφος.

Τò ραδιοφωνόν «CONCERT» είνε ó άπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Άθήναι, Λέκκα 21α.

ΑΙΓΕΛΙΚΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Μερίστα Γυναικ. Φορεμάτων
Ήπειρος 3, Άθήναι.

ΣΟΥΡΑΖΟΥΤΑΙ ΣΟΥΡΑΖΟΥΤΑΙ

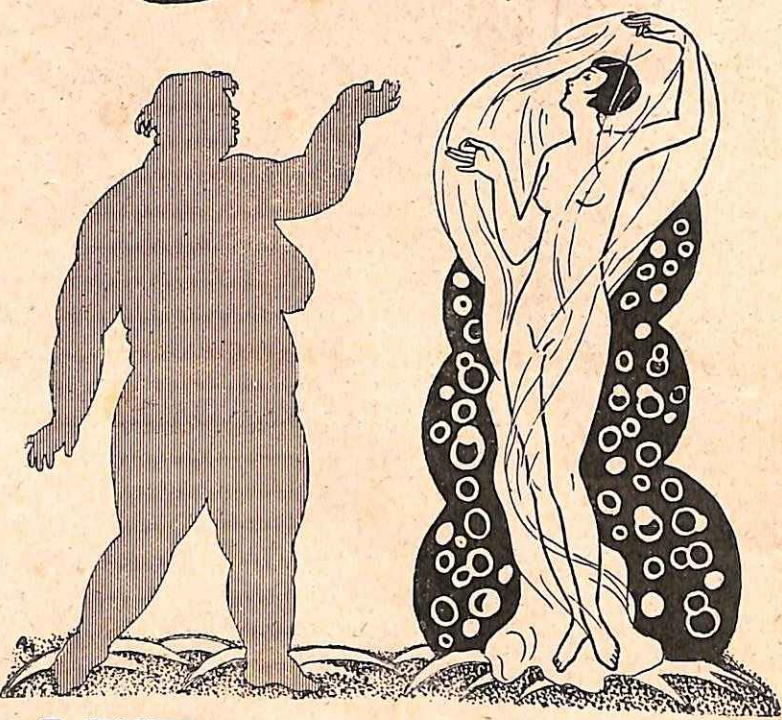
ΩΜΟΦΥΤΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΙΟΣΚΕΥΑΣΜΑ

ΤΡΟΦΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΥΠΟ ΜΟΡΦΗΝ ΛΙΚΕΡ

Περιέχει φωσφορικά άλατα, συνδυάζεται επιτυχώς μετά του Μουρουνελίου και ένδεικνύται εις όλας τὰς περιπτώσεις αδυναμίας.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ Π. ΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Embroidany

Η ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Η ΕΜΒΡΟΔΑΝΥΑ είνε το ΜΟΝΟΝ ΑΒΛΑΒΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ, το όποιον ΕΛΑΤΤΩΝΕΙ ΤΟ ΠΑΧΟΣ εις ολονδήποτε μέρος του σώματος, ταχέως, αποτελεσματικώς χωρίς δίαιταν, και χωρίς άσκήσεις. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ.

Εύρίσκεται εις όλα τὰ φαρμακεία εις φιάλας των 100 U. S. LABORATOIRES DETECTA — PARIS

Άντιπροσωπεία — Παρακαταθήκη

ΦΡΕΙΑ ΜΑΡΧ., Εύαγγελιστρίας 7, ΑΘΗΝΑΙ.

Διά Μακεδονίαν και Θράκην

ΧΡ. ΠΕΝΤΖΟΣ, Πλατεία Έμπορίου — Θεσσαλονίκη.

Ζητήσατε οδηγίαν από τὰ φαρμακεία και τόν άντιπρόσωπον.

ΜΗΝΥΤΩΡ, Νίκης 10.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σφυρηλάτοι έτοιμοι και επί παραγγελία τελευταίας μόδας, στενές και πομπή (Καρατιών 18 ήγγυμέναι, όρμα 3 τών ζεύγος και με το όνοματεπώνυμον έντός)

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣΕ ΕΥΡΗΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡ' ΧΜΩΝ 420 ΤΟ ΤΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΡΑΒΕΙΟΝ, ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ, ΩΡΟΛΟΓΟΠΙΣΤΕΙΟΝ

ΣΤΕΛΙΟΥ & ΖΕΡΒΑ

ΟΔΟΣ ΑΠΕΛΛΟΥ 3 (πάρδος πλατείας Δημ. Θεάτρου)

Άθήναι

Άποκόψατε και φυλάξατε το παρόν.

ΓΕΩΡ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Έταφος δορυμετόνης. Έπί δομα. εβασίαν Έκαμπελνής της Ιταλίας. Κλινικής του Καθολικού η. Γεωργ. Φαντασ. Δόξα. κατ' έ. κλινικήν όδόν Κορυμμένης και Γε. νόας 1. Όροι 8—11 π.μ. και 4—7 μ.μ. Άρσθ. Τηλεφ. 7—88

Συνιστώμεν την ΣΦΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΤΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Υψηλότευ της Όφθαλμολογίας έν τώ Πανεπιστημίου. Μενανδρου 27 Άθήναι, τηλ. 1-68

Ιταλική ρολοι και ρολοιόματα, άνυ. ράβονται εις καλώς τιμάς. Πληροφορίαι εις τὰ Γραφεία μας.

Οικογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 150
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.....ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1
ΑΦΡΙΚΗΣ.....ΣΕΛΙΝΙΑ 6
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ.....30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Έν Άμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.
Έν Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha Alexandrie.
Έν Βελγική Κογκό δ κ. Γ. Άντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΣ
Έν Άμερική διὰ την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

«ΟΙ ΞΕΡΙΣΩΜΕΝΟΙ» του κ. Βασ. Δασκαλάκη.

Ό κ. Δασκαλάκης μάς ήταν γνωστός ως μεταφραστής των έργων του Χάμφριν, ό όποιος είχε άποδώσει στη γλώσσα μας με τόσο τέχνη κι επιμέλεια το μεγάλο Νορβηγό μυθιστοριογράφον. Και άν σκεφτούμε πως ή περισσότερες μεταφράσεις — άκόμα κι ή πεζή — που έγιναν και γίνονται στη γλώσσα μας χαρακτηρίζονται από μία άδιόρθωτη έπιπολαιότητα, πρέπει να όμολογήσουμε πως ή ευσυνείδητη μεταφραστική εργασία του κ. Δασκαλάκη εξακολουθεί να παραμένει μεταξύ των καλύτερων του τόπου μας, σχεδόν υποδειγματική. Πρέπει ακόμα να ειπωθή πως ένας άνθρωπος που δείχνει τόσο έντιμην και τόσο σημασία μεταφράζοντας έναν ξένο, παρέχει την έλπίδα πως κι όταν γράφει δικά του θα άποφύγη τουλάχιστον τις άνοησίες και τους έξωφρενισμούς που άποτελούν το κυριώτερον γνώρισμα, κατά μέγα μέρος, της σύγχρονης λογοτεχνικής πυρηνωγής.

Έκείνο που διαθέτει εύθες εξ αρχής εινοικά τον άναγνώστη στο μυθιστόρημα του κ. Δασκαλάκη είνε ή γλώσσα του, μία γλώσσα πλούσια και ζωντανή, που τη χρησιμοποιεί πολύ οι Ιδιοματισμοί της. Έως μάλλον ή τοιαύτες αυτές γλωσσικές διαφορές να ζημιώνουν κάπως την αισθητική άποψιν του βιβλίου και να του χαλούν την όμοιομορφία, με το ξάρνισμα που προκαλούν κάθε τόσο και με τη διάσπασι που επιφέρουν στην προσοχή. Όσοδήποτε, όσο κι άν ή γλωσσολατρική άναζητήσει δεν είνε άπαλλαγμένες από τὰ μοιραία τους σφάλματα, άποτελούν κι αυτές ένα άπαραίτητο στοιχείο για την εξέλιξη της όχι και τόσο προσδεδεμένης ακόμα πεζογραφίας μας.

Η υπόθεση του έργου είνε αρκετά πρωτότυπη, ξετυλίγεται κατά μέγα μέρος σ' ένα περιβάλλον που δεν έχει περιγραφεί άλλού και ποικίλλεται υ' περιπέτεια της παιδικής ζωής, πολύ ένδιαφέροντα ψυχολογικά. Είνε ή ιστορία ενός φτωχού χωριατόπουλου που, αφού έμαθε λίγα γράμματα, μένει δοφαναπό τον πατέρα κι άναγκάζεται να ξενητευτή για να μπορέση να συντηρηθή και να μάθι χαμηλά τέχνη. Πηγαίνει στην πολιτεία των μεταλλείων, σ' ένα

μέρος που είνε σάν χωρισμένο από τον άλλο κόσμο και άποτελεί μία δική του κοινωνία.

Ό συγγραφέας βρίσκει έτσι την ευκαιρία να παρακολουθήση τον μικρό ξενητεμένο σ' όλες του τις περιπέτειες, σ' όλη τη δυστυχία, σ' όλη την ταπεινότητα που συνοδεύει κατά φυσικό λόγο τους κατατρεγμένους από την τύχη. Μέσ' απ' τη διήγησι περνούν διαδοχικά ένα πλήθος από τύπους που ζουν κοντά στις μηχανές, που άγωνίζονται για το μεροκάματο και που πολλές φο-

ΤΥΡΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Η Παναγιάλειος ποδοσφαιρική όμάς του Αιγίου (φωτογρ. κ. Βλ. Βλαστό)

ρές πεθαίνουν εκεί μέσα, μακριά απ' τους δικούς των, με την πικρή κι άγίατρευτη νοσταλγία τους. Η σκληρότητα των άνωτέρων, ή δυσμικότητα του έργατου, οι ύπολοιγοι, οι έξευτελισμοί, οι ένθουσιασμοί, τὰ κάθε λογής αισθήματα που μπορούν να γεννηθούν στην ψυχή των άπομακρυσμένων αυτών ανθρώπων, ζωγραφίζονται πιστά, αλλά όχι μονοκόμματα, με άδρες γραμμές που προκαλούν έντπωση με την παρατήρησι και την ειλικρίνειά τους.

μωσ αντιλαμβάνεται την έμμετάλλεσι που του γίνεται, μπαίνει σ' ένα βαθύ και περνάει από κεί και καταφεύγει σε κάτι συγγενείς του στον Πειραιά.

Αυτή είνε με λίγα λόγια ή υπόθεση του βιβλίου, όποιας πρωτότυπης κι άνεκμετάλλεστη, που το προσεχτικό μάτι κι ή ελαστική ιδιοσυγκρασία του συγγραφέως την έχουν κατανοήσει και συγγραφέας με δση άριθεία μπορεί να νείς ν' άπαιτή από τις άναμνήσεις. Το θέμα παρουσιάζει καθ' έαυτό τόσο ποιητικά και τόσο ένδιαφέρον, ώστε διά ή

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΤΟ ΝΕΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ό Καίσερ αιχμαλώτης των κατασκόπων στο Παρίσι.

Έτοιμάζεται Η ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» Μοναδικό έντρύφημα.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ό φίλος δοντοϊατρός κ. Πάνος Πατακωνάτος και ή χαριτωμένη δεσποινίς Ιωάννα Πατακωνάτου ήρεσάδωνισσαν. Τους εύχόμεθα όλοψυχως ταχεία την στέφαν.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι, Λέκκα 21α

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η δράση του Γάλλου αστυνομικού επιθεωρητή Τόνου, του οποίου θα διηγηθούμε εδώ τα κατορθώματα, κατά των Γερμανών πρακτόρων και κατασκοπών αρχίσε αρκετά χρόνια πρό του Πανευρωπαϊκού πολέμου. Εξόχως εξ αρχής τα κατορθώματά του προκάλεσαν μεγάλο θόρυβο και τον έκαναν περίφημο μεταξύ των μυστικών πρακτόρων της Ευρώπης.

Μά, έπειτα από λίγων καιρό, οι Γερμανοί, για να τον εκδικηθούν, άφησαν στην σύζυγό του Ρενέ και το μικρό παιδί του, τον Φερδινάνδο. 'Η Ρενέ, όστόσο, χάρις στη βοήθεια ενός νεαρού Άλσατ, του Χανς Χάμλερ, κατορθώθηκε να δραπέτευση, μα το παιδί του εξακολούθησε να παραμένει στα χέρια μιας φριχτής μέγαιρας, της Φρίντας, αδελφής του Φρίτζ, ενός κατασκόπου τον οποίο είχε συλλάβει ο Τόνου.

Εκτός αυτού όμως, ο Τόνου είχε συλλάβει και την ωραία κόρησα Μίννα ντε Γκριππενχάουσεν, μία μεγάλη κατασκόπος της Γερμανίας. 'Η Μίννα, η οποία τον αγαπούσε μυστικά, του αποκάλυψε τότε ότι ο Γερμανός αρχικατασκόπος Γερμύλλερ ε-σκόπευε να τον δολοφονήσει. 'Αμέσως όμως ο Γερμύλλερ, για να την εκδικηθεί, την παραμένει και την ά-πληρωσε θανάσιμα. Μά η κόρησα Μίννα επέζησε του τραυματίστος της, και, για να εκδικηθεί καλύτερα τους παλαιούς συνεργάτες της, προσποιή-θηκε την πεθαμένη κι άρχισε να συ-νεργάζεται κρυφά με τον Τόνου.

Έπειτα από δραματικές αναζητή-σεις στην Άλσατία, ο Τόνου πήγε στην Έλβετία, όπου είχε πάει προη-γουμένως η μέγαιρα Φρίντα με το κλεμμένο παιδί του. 'Εκεί όμως βε-βαιώθηκε σχεδόν πως ο γιος του εί-χε πνιγεί σ' ένα δυστύχημα στη λί-μνη της Ζυρίχης.

Τότε, με την καρδιά ξεσηκωμένη, ο Τόνου, για να ξεχάσει, ρίχνεται σ' ένα μεθύσι στις περιπέτειες. Αιχμα-λωτίζει τον Γερμανό αρχικατασκόπο Γερμύλλερ, τον οποίο και σκοτώνει ή συνεργάτις του Μίννα. Συγχρόνως βοηθεί τον κόμη Κιρόλεχ, έναν Τέγγο πατριώτη, ο οποίος εγγράφεται για την ανεξαρτησία της Βορμίας.

Ο κόμης Κιρόλεχ είχε ένα θετό παιδί, τον μικρό Ζάν. Βλέποντάς το ο Τόνου, σχηματίζει την πεποίθηση πως είναι το παιδί του και καταβάλει προσπάθειες να το κλέψει.

Α'.

Ας έρθουμε όμως τώρα στην κα-νονική διήγησι της δραματικής αυ-τής ιστορίας.

Από καιρό, ο Κάιζερ είχε άδελ-λώσει την επιθυμία να επισκεφθεί το Παρίσι, πράγμα που ένο-χλούσε τρομερά την γαλλική κυβέ-ρνησι, γιατί θ' αναγκάζονταν να λάβει έκτακτα μέτρα, τόσο για την ασφα-λότητά του, όσο και για την παρακολού-θησή του, γιατί οι Γάλλοι ήθεσαν πως το ταξίδι αυτό απέβλεπε κυρίως στην οργάνωσι ενός περαστικού κατασκοπευ-τικού δικτύου.

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΪΖΕΡ!

Η περιπετειώδης δράσις του Γάλλου κατασκόπου Τόνου. 'Η απαγωγή της συζύγου και του παιδιού του. 'Η κόρησα Μίννα ντε Γκριππενχάουσεν. Είς αναζήτησιν του μικρού Φερδινάνδου. 'Ο Κάιζερ ινιόννιτο στο Παρίσι. Στο ξενοδοχείο της Βαδής. Στη σφηκοφωλιά των κατασκόπων. 'Ο Κάιζερ αιχμαλώτος του Τόνου. 'Ο έξευτελι-σμός ενός αυτοκράτορος. Δραματικές σκηνές κι' επεισόδια, κτλ.

Όταν, τέλος, η γερμανική πρε-σβεία ειδοποίησε τον Γάλλο πρωθυ-πουργό ότι το ταξίδι αυτό θα επρα-γματοποιείτο, ο τελευταίος έκλησε τον Τόνου και του ανέθεσε να φροντί-ση για τα πάντα.

Ο Τόνου, μόλις έλαβε την εντολή αυτή, εγκατέστησε στο Ξενοδοχείο της Βαδής, όπου θα κατέλυε ο Γερ-μανός αυτοκράτωρ, τη Μίννα και μία άλλη συνεργάτιδά του, τη Λέννα, μεταμφιεσμένες σε 'Ιταλίδες αριστο-κράτισες.

Πράγματι, ο Γουλιέλμος Β' έφτα-σε μυστικά στο Παρίσι κι' εγκατε-στάθηκε στο Ξενοδοχείο της Βαδής. Μά ένα βράδυ, εξαπατώντας τους Γάλλους αστυνομικούς που έπαγερ-νούσαν, πήγε να επισκεφθεί μετωπι-σμένους διαφόρους πράκτορές του.

'Ο Κάιζερ Γουλιέλμος Β'.

λις κατάλαβε τη σημασία των λόγων του.

Πώς ένας κατασκόπος τολ-μούσε να μιλήσει έτσι, σ' αυτόν τον παντοδύναμο αυτοκράτορα της Γερμανίας;

Μά ο Τόνου εξακολούθησε στον ίδιο τόνο:

—Θα μπορούσα να συνεχί-σω ως το τέλος το παιχνίδι μου και να σ' αφήσω να πι-στεύετε ότι έχετε μπροστά σας τον καλύτερο κατασκόπο σας... Μά το κρίνω άνωφελές αυτό... Μεγαλειότατε, ο αν-θρώπος που βρίσκεται μπροστά σας δεν ανήκει στην υπηρεσία των κατασκόπων σας. Αυτός ο άνθρωπος, εγώ δηλαδή, εί-ναι πράκτωρ της Γαλλικής 'Αντικατα-σκοπείας.

—'Ο Κάιζερ, ακούγοντας την απο-κάλυψι αυτή, δεν μπόρεσε να συγκρα-τήσει μια κραυγή και τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος.

—Είπα, καθώς βλέπετε, στη δι-αθέσι μου, είπε ο Τόνου. Μά, σ' απ-καλώ να πιστέψετε ότι η ζωή σας, αυτή τη στιγμή τουλάχιστον, δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο...

—'Ο Κάιζερ είχε κυριευθεί από μία τρεμούλα που δεν μπορούσε να τη συγκρατήσει και ήταν άβυσσος πει-νά να προφέρει λέξι...

Αυτή η ήρική και φυσική κατά-πτωση δεν έφυγε από το βλέμμα του Τόνου, ο οποίος του είπε, όχι, χωρίς κάποια ειρωνία:

—Συνέλαθε, Μεγαλειότατε, για-τί πρέπει να μιλήσουμε σοβαρά...

Πράγματι, ο Γουλιέλμος Β' κατέ-βαλε υπερήθως προσπάθειες για να μείνει σταθερός και να κρατήσει την αξιοπρέπειά του. Μά του ήταν αδύνατο να επιβληθεί στον ένοχο του. 'Απόστο κατώφλωσε να βρή κάποια ενομιότητα πνεύματος και είπε στον Τόνου:

—Τολμώ να ελπίζω ότι δεν θα θελήσετε να προβάλτε εμπόδια στην έξοδό μου από το σπίτι αυτό...

—Δεν πρόκειται άρα να περ-νέτε από το Παρίσι, το βέβαιον εί-ναι ότι έλπι οι κατασκόποι σας που βρίσκόντουσαν εδώ μέσα, συνελήφθη-σαν εγκαίρως από τα όργανά μου...

—Όσο για σ'α, η κατάσταση είναι πιο περίπλοκη...

—Δεν θα έχετε την τόλμη, φώ-ναζε ο Γουλιέλμος Β', να βάλετε το χέρι σας επάνω μου...

—Δεν σ'α μιλήσα γι' αυτό, εί-πε με ειρωνία ο Τόνου. Πρέπει όμως, Μεγαλειότατε, να παραδεχθώ ότι μου χρειάζεται κάποια ντοκουμέντα, το οποίο θα μου χρησιμεύσει άργότε-ρα ως απόδειξις της παρουσίας σας σ' αυτή τη σφηκοφωλιά των κατα-σκόπων...

—Ζητήστε άμεσως όσα θέλετε, ως αντίτιμο της σιωπής σας!

—Ω, Μεγαλειότατε! εί-πε ο Τόνου. "Αν με ξέρετε, δεν θα σκεφτόσα-στε ποτέ να μου κάνετε μια τέτοια πρόταση...

—Τότε τι σημαίνουν η απειλή σας; ρώτησε ο Κάιζερ.

—Δεν απειλώ... Αναλόω ψυχρά την κατάσταση κι' αναρωτιέμαι ποιά θα ήταν η καλύτερη λύσις της...

—Τι θέλετε να πείτε;

—Θέλω να πω, απάντησε με ή-...

ρημία ο Τόνου, ότι, εφόσον σ'α έχω στη διάθεσί μου, σκέφτομαι αν πρέ-πει να αφήσω να ζήσει ένας ανθρω-πος σ'αν κι' εσ'α...

—Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ο Γου-λιέλμος Β' αναπρίχισε...

—Ναί, εξακολούθησε ο Τόνου, α-ναρωτιέμαι αν έχω καθήκον και δι-καίωμα να εξοντώσω έναν άνθρωπο, ο οποίος μπορεί να κάνει το μεγαλεί-τερο κακό στη χώρα μου... "Αν, γάρ, σε μένα, εξαφανισθώτε από το πρόσωπο της γης, η Γαλλία θα κερ-δίσει πολλά πράγματα... Σπεύδω θ-μως να σ'α πω, για να σ'α κληρω-χάσω—γιατί βλέπω πως σ'α συγί-νησαν υπερβολικά τα λόγια μου—: δεν παραδέχομαι πως έχω το δικαίω-μα να σ'α σκοτώσω, γιατί δεν θα μπορούσα κατόπιν ν' αναλάβω μόνος μου τις μεγάλες συνέπειες της πρά-ξεώς μου αυτής.

—'Ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας, α-κούγοντας τα τελευταία αυτά λόγια, ανέπνευσε δυνατά με ανακούρσι, πράγμα που έκανε τον Τόνου να χαμο-γέλαση, χωρίς να θέλη...

—"Αν σ'α σκοτώσω, εξακολούθη-σε, εκείνο που με ανησυχεί είναι ο διάβολός σας, ο Κρόμπεριντζ... "Αν σ'α μιλήξω—όπως έχω πληροφορηθεί—θα διαπράξω αδίκως έναν φόνο... "Επίσης ένα άλλο πράγμα μ' εμποδι-ζει να το κάνω αυτό... "Η εξαφάνισις σας μέσα στην Γαλλία θα έχη χωρίς άλλο ως συνέπεια έναν Γαλλογερμα-νικό πόλεμο, του οποίου κανένας δεν έ-ξερε την έκδοσι... Γι' αυτούς λοιπόν τους λόγους, η ζωή σας δεν απειλεί-ται καθόλου, Μεγαλειότατε... Είμαι μάλιστα διατεθειμένος να σ'α προστα-τεύω σε περίπτωση κινδύνου... Μά, ακούστε... Δεν θέλω να είμαι ο μό-νος Γάλλος που είδε τη Μεγαλειότη-τά σας, στην κατάσταση, στην οποία βρίσκεται τώρα... Θέλω όλος ο κό-σμος μία μέρα να μύθη την παρουσία του αυτοκράτορος της Γερμανίας μέ-σα στο κέντρο των κατασκόπων, τους οποίους διατηρούσε στη Γαλλία.

—'Ο Γουλιέλμος Β' έσφιξε τις γρο-νιές του, μα δεν αποκρίθηκε τίποτε. Τι μπορούσε εξ άλλου να πει;

—'Η θέσις του ήταν τρομερή... 'Ασ-τόσο προσπάθησε να δειλέσει ακόμα μία φορά τον Τόνου με υποσχέσεις...

—Είπατε ξύπνιος, του εί-πε, κι' πρέπει να ξέρετε ότι από μένα μπο-ρείτε να περιμένετε τα πάντα...

—Αυτό το ξέρω, του απάντησε ο Τόνου. Μά πρέπει να ξέρετε και σεις ότι κανένα προσωπικό συμφέρον δεν έ-χω στην υπόθεσι αυτή... "Αν ήθελα να σ'α εύκολνω να φύγετε από δω αμέσως, σ'α βεβαιώνω ότι δεν θα το έκανα αυτό ποτέ γι'α χρήματα... Σκέ-φτηκα για μία στιγμή να σ'α αφή-σω να φύγετε ινιόννιτο, έναντι ενός μεγάλου ανταλλάγματος, από το ό-ποιο μόνο η Γαλλία θα έβγαине κερ-σόσι... "Αν μπορούσα δηλαδή να σ'α αφήσω να υποσχεθώ ότι θα βελτιώσετε τη θέσι των δυστυχισμέ-νων Γάλλων της Άλσατίας και της Λωρραίνης, τους οποίους κατατρυπα-νείτε... Μά ποιος θα μπορούσε να μου εγγυηθεί ότι θα κρατήσετε την υπό-σχεσι σας αυτή...

—'Ο Τόνου στάθηκε μία στιγμή κι' έ-πειτα εξακολούθησε:

—Θα δεχθώτε εδώ σε λίγο την έ-πισκεψι ενός ανθρώπου, ο οποίος θα...

—'Ακούσατε; (Ακούσατε).

—'Αν σ'α μιλήξω, θα εί-πε με ειρωνία ο Τόνου. Μά πρέπει να ξέρετε και σεις ότι κανένα προσωπικό συμφέρον δεν έ-χω στην υπόθεσι αυτή... "Αν ήθελα να σ'α εύκολνω να φύγετε από δω αμέσως, σ'α βεβαιώνω ότι δεν θα το έκανα αυτό ποτέ γι'α χρήματα... Σκέ-φτηκα για μία στιγμή να σ'α αφή-σω να φύγετε ινιόννιτο, έναντι ενός μεγάλου ανταλλάγματος, από το ό-ποιο μόνο η Γαλλία θα έβγαине κερ-σόσι... "Αν μπορούσα δηλαδή να σ'α αφήσω να υποσχεθώ ότι θα βελτιώσετε τη θέσι των δυστυχισμέ-νων Γάλλων της Άλσατίας και της Λωρραίνης, τους οποίους κατατρυπα-νείτε... Μά ποιος θα μπορούσε να μου εγγυηθεί ότι θα κρατήσετε την υπό-σχεσι σας αυτή...

—'Ο Τόνου στάθηκε μία στιγμή κι' έ-πειτα εξακολούθησε:

—Θα δεχθώτε εδώ σε λίγο την έ-πισκεψι ενός ανθρώπου, ο οποίος θα...

—'Ακούσατε; (Ακούσατε).

—'Αν σ'α μιλήξω, θα εί-πε με ειρωνία ο Τόνου. Μά πρέπει να ξέρετε και σεις ότι κανένα προσωπικό συμφέρον δεν έ-χω στην υπόθεσι αυτή... "Αν ήθελα να σ'α εύκολνω να φύγετε από δω αμέσως, σ'α βεβαιώνω ότι δεν θα το έκανα αυτό ποτέ γι'α χρήματα... Σκέ-φτηκα για μία στιγμή να σ'α αφή-σω να φύγετε ινιόννιτο, έναντι ενός μεγάλου ανταλλάγματος, από το ό-ποιο μόνο η Γαλλία θα έβγαине κερ-σόσι... "Αν μπορούσα δηλαδή να σ'α αφήσω να υποσχεθώ ότι θα βελτιώσετε τη θέσι των δυστυχισμέ-νων Γάλλων της Άλσατίας και της Λωρραίνης, τους οποίους κατατρυπα-νείτε... Μά ποιος θα μπορούσε να μου εγγυηθεί ότι θα κρατήσετε την υπό-σχεσι σας αυτή...

—'Ο Τόνου στάθηκε μία στιγμή κι' έ-πειτα εξακολούθησε:

—Θα δεχθώτε εδώ σε λίγο την έ-πισκεψι ενός ανθρώπου, ο οποίος θα...

—'Ακούσατε; (Ακούσατε).

—'Αν σ'α μιλήξω, θα εί-πε με ειρωνία ο Τόνου. Μά πρέπει να ξέρετε και σεις ότι κανένα προσωπικό συμφέρον δεν έ-χω στην υπόθεσι αυτή... "Αν ήθελα να σ'α εύκολνω να φύγετε από δω αμέσως, σ'α βεβαιώνω ότι δεν θα το έκανα αυτό ποτέ γι'α χρήματα... Σκέ-φτηκα για μία στιγμή να σ'α αφή-σω να φύγετε ινιόννιτο, έναντι ενός μεγάλου ανταλλάγματος, από το ό-ποιο μόνο η Γαλλία θα έβγαине κερ-σόσι... "Αν μπορούσα δηλαδή να σ'α αφήσω να υποσχεθώ ότι θα βελτιώσετε τη θέσι των δυστυχισμέ-νων Γάλλων της Άλσατίας και της Λωρραίνης, τους οποίους κατατρυπα-νείτε... Μά ποιος θα μπορούσε να μου εγγυηθεί ότι θα κρατήσετε την υπό-σχεσι σας αυτή...

—'Ο Τόνου στάθηκε μία στιγμή κι' έ-πειτα εξακολούθησε:

—Θα δεχθώτε εδώ σε λίγο την έ-πισκεψι ενός ανθρώπου, ο οποίος θα...

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από τα ξένα σατυρικά φύλλα)

—'Ο Ναπολέων ήταν μ'α ημέρα εξαιρετικά όργισμένος έναντιον του πρωθυπουργού του Ταλλεϋράνδου. Για να ξεσπάσει λοι-πόν του φώναξε:

—Δεν ντεπόσατε ;... 'Η σύζυγός σας σ'α απατά με το δούκα του Σάν-Κάρο...

—'Ο περίεργος διπλωμάτης έκλινε ε-λαφρά το κεφάλι του και δεν απάν-τησε τίποτε.

—Το παραδέχεστε λοιπόν; είτε ο Ναπολέων. Γιατί δεν μου το λέγατε να λάβω τα μέτρα μου;

—Γιατί, απάντησε ψιχρά ο Ταλ-λεϋράνδος, έχρινα ότι η πράξις αυτή δεν αφορούσε ούτε τη δόξα σας, ούτε τη... δική μου!...

Κατά την διάρκεια του πολέμου, ο αρχηγός του Μακεδονικού μετώπου στρατηγός Σαρράτς παντρεύτηκε, αν και ήλικομενης παιά, μ'α πολ' νέα γυναίκα.

—'Ορα! εί-πε ο Κλεμανσώ μόλις το έ-μαθε. Στο ξέξι θα έ-χη δυό... μ ε τ ο π α νά υπερασπίση!...

—Όταν ένας διπλω-μάτης λέει ναι, θέλει να πη ίσως. Όταν λέει ίσως, θέλει να πη όχι και όταν λέει όχι, δεν εινε διπλω-μάτης.

—Όταν μία κυρία του κόσμου λέει όχι, θέλει να πη ίσως. Όταν λέει ίσως, θέλει να πη ναι και όταν λέει ναι, δεν εινε γυναίκα του κόσμου.

—Όταν ένας διπλω-μάτης λέει ναι, θέλει να πη ίσως. Όταν λέει ίσως, θέλει να πη ναι και όταν λέει ναι, δεν εινε γυναίκα του κόσμου.

—Όταν ένας διπλω-μάτης λέει ναι, θέλει να πη ίσως. Όταν λέει ίσως, θέλει να πη ναι και όταν λέει ναι, δεν εινε γυναίκα του κόσμου.

—Όταν ένας διπλω-μάτης λέει ναι, θέλει να πη ίσως. Όταν λέει ίσως, θέλει να πη ναι και όταν λέει ναι, δεν εινε γυναίκα του κόσμου.

—Όταν ένας διπλω-μάτης λέει ναι, θέλει να πη ίσως. Όταν λέει ίσως, θέλει να πη ναι και όταν λέει ναι, δεν εινε γυναίκα του κόσμου.

—Όταν ένας διπλω-μάτης λέει ναι, θέλει να πη ίσως. Όταν λέει ίσως, θέλει να πη ναι και όταν λέει ναι, δεν εινε γυναίκα του κόσμου.

—Όταν ένας διπλω-μάτης λέει ναι, θέλει να πη ίσως. Όταν λέει ίσως, θέλει να πη ναι και όταν λέει ναι, δεν εινε γυναίκα του κόσμου.

—Όταν ένας διπλω-μάτης λέει ναι, θέλει να πη ίσως. Όταν λέει ίσως, θέλει να πη ναι και όταν λέει ναι, δεν εινε γυναίκα του κόσμου.

—Όταν ένας διπλω-μάτης λέει ναι, θέλει να πη ίσως. Όταν λέει ίσως, θέλει να πη ναι και όταν λέει ναι, δεν εινε γυναίκα του κόσμου.

—'Η πιο πρακτι-κή γυναίκα του Παρισιού εινε η Σουζόν!...

—Γιατί;

—Γιατί ντύνεται με πίστωσι και γδυ-νεται τοις μετρητοίς!...

—Μέσα σ' ένα φιλολογικό σαλόνι, έ-νας νεαρός ποιητής, χωρίς να το θέλη, άφησε να του φύγη ένας δυσάρεστος ήχος. Για να τον συγκάλυψη, άρχισε να θορυβή, μετακινώντας την πολυθρό-να του.

—Τότε η οικοδόσπινα του λέει:

—'Αδίκως, φίλε μου, ψάχνετε να βρείτε την... ομοιοκαταληξία σας!...

—Στο σταθμό. 'Ο ή λ ι κ ι ω μ έ ν ο ς κ ό ρ ι ο ς : Λουπόν, όρεβονάρι, άγαπημένη μου. Θά ξαναγυρίσω τον έχομένο μ'α. Νά είσαι φρόνη... Θά λα-βαίνης συχνά νέα μου με τηλεγραφήματα, μ'ε-πιστολές, με καρτ-πο-στάλ...

—'Η ν ε α ρ α φ ή λ η. —'Οχι... όχι... Προ-τιμώ τις ταχυδρομικές επιστολές!...

—Μ'α κυρία περασμέ-νης ηλικίας, η οποία θέ-λωτε ήταν πολύ όραία, ντύνεται για να βγ'η έξω.

—Δεν μου άρσκει κα-θόλου, λέει, αυτή η μό-δα που μ'α υποχρεώνει να βγαίνω έξω με ξεσκεπαστά πο-σώπα. Δεν θα ήμουν καλύτερη αν φο-ρούσα πέπλο!...

—'Ω ναι, της απαντάει η κυρία-ρα της. Είπε, βέβαια, καλύτερα να σί-χνη κανείς πέπλο στο... παρελθόν του!

—'Ο νεόπλουτος στο θ ε α - τ ρ ο ν η. —Ξέρετε ότι ενδιαφέρωμαι για τη μικρούλα Χ... Από χρόνια τό-ρα δεν της αναθέτεις τίποτε άλλο πα-ρά να παρουσιάζη γραμμάτια στη σπηή...

—Δεν μπορείτε να της αναθέσετε κανένα πιο σπουδαίο ρόλο!...

—'Ο διευθυντής της το υ θ ε α - τ ρ ο ν η. —Ναί, ναι, αγαπητέ μου. Στο μέλλον θα της αναθέσω να παρουσιάζη τα 'συστημένα' γραμμάτια...

—Δεν ξέρετε πόσο θα επιθυμούσα μ'α ήσυχη οικογενειακή ζωή... Μ'α νομίζω πως είστε παντρεμένοι.

—'Ακριβώς γι' αυτό το λέω κι' εγώ!

—Κι' αν δεν έβαλινούσα αυτό που ζητάς, τί θα μου κάμης;

—Μεγαλειότατε, αποκρίθηκε ο χωρι-κός μ' έτοιμότητα, όσο γι' αυτό μείνω-με σύμφωνοι από χτές!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

—'Ο αυτοκράτωρ κι' ο ήγούμενος. Πώς την έπαθε ο Μ. Φρειδερί-κος. 'Η αναφορά τού χωρικού. 'Η παρευσίασις σ'έν αυτοκρά-τορα, κ.τ.λ.

—'Ο Μέγας Φρειδερίκος της Πρωσ-σίας σ'ε μία περιόδια του έπεσε έφθη μαζί με τον άδελφό του 'Ερριχο ένα μοναστήρι. 'Ο αυτοκράτωρ, π'έν φύγη απ' το μοναστήρι, ρώτησε τον ήγού-μενο αν ήθελε καμιά χάρι απ'αυτόν.

—Μεγαλειότατε, του αποκρίθηκε έ-κείνος, παρακαλώ να μου επιτρέψετε να βαρτίξω δυό παιδιά κάθε χρόνο, γιατί ο νόμος απαγορεύει να βαρτί-ξω παραπάνω από ένα.

—Με ευχαρίστησι σου δίνω την ά-δεια αυτή, είπε ο αυτοκράτωρ. Τά δυό πρώτα παιδιά μάλιστα θα σου τα στεί-λω εγώ.

Καί, γυρίζοντας στον παριστάμενο ά-δελφό του, πρόσθεσε γερμανικά:

—Θά του στείλω δυό γαϊδουράκια!

—'Ο ήγούμενος όμως άκουσε τα λόγια του και θέλησε να τον εκδικηθή.

—Μεγαλειότατε, εξακολούθησε, ή γενναιοδορία σας μου παρέχει το θάρ-ρος να σ'α ζητήσω και μ'α άλλη χάρι.

—Λέγε έλευθερα.

—Θέλω δηλαδή στο ένα από τα δυό παιδιά που θα μου στείλετε να δώσω το όνομα της 'Υμετέρας Μεγαλειότη-τος και στο άλλο να δώσω το όνομα του 'Υψηλοτάτου άδελφού Σας!

—'Ενας Γερμανός χωρικός συντάξε-κάλπτε μ'α αναφορά και πήγε να την παρουσιάση μόνος του στον Φρειδερί-κο II.

Στον κ'ηρο των άνακτόρων συνάντη-σε τον αυτοκράτορα, τον οποίον διώσε δεν αναγνώρισε γιατί φορούσε πολι-τικά.

Τον έπληρώσε λοιπόν καί, έγχειρί-ζοντάς του την αναφορά του, του εί-πε:

—Γι'α κ'ατάξε, σ'ε παρακαλώ, να έ-δης αν είναι γραμμένη καλά αυτή ή α-ναφορά, γιατί θέλω να τη δώσω στον αυτοκράτορα.

—Καλά εινε, απάντησε ο αυτοκρά-τωρ. Μά αν άρνηθ'ι να σου έπαληρώση αυτό που ζητάς, τί θα κάμης;

—Θά τον στείλω στο διάβολο κι' ά-κόμα παρασέρω, απάντησε ο άπλοικός χωρικός.

—Νά την π'α λοιπόν στο παλάτι, τον συμβούλεψε ο αυτοκράτωρ, α'αίριο σ'ας έλτεκα, γιατί σήμερα δεν δέχεται. Πή-γα κι' εγώ γι'α κάποια δουλειά μου, αλ-λ'α μ'α είπαν να ξαναπαράσω αύριο.

Την άλλη μέρα, κατά την όρισμένη ώρα, ο χωρικός έπαινε στην αίθουσα των άνακτόρων.

Μόλις όμως αντίκρισε τον αυτοκρά-τορα, αναγνώρισε τον άγνωστο με τα πολιτικά που είχε συναντήσει την πε-ρασμένη μέρα στον κ'ηρο.

—'Ο αυτοκράτωρ πήρε την αίτησι κι' άφ'ου την διάβασε, είπε στο φοβισμένο χωρικό:

—Κι' αν δεν έβαλινούσα αυτό που ζητάς, τί θα μου κάμης;

—Μεγαλειότατε, αποκρίθηκε ο χωρι-κός μ' έτοιμότητα, όσο γι' αυτό μείνω-με σύμφωνοι από χτές!...

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΩΑ

Ο ΙΓΓΙΤΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΟΥΛΑ

Ένα μεγάλο συμπέσιο στο παλάτι του 'Ιγγιτάτου. Οι προσκεκλημένοι. Τ'ε τρομερό γέλιο του Καλιγούλα. Ζήτη ο 'Ιγγιτάτος! 'Η σιωπή του Δημάρχου Βιργίνιου. 'Η όργη του αυτοκράτορος. Τ'ε ποτήρι του άλγους. Μιά άπόπειρα φόνου του Καλιγούλα. 'Η σύλληψις του Βιργίνιου. Στ'όν 'Ιππόδρομο. Τ'ε μαρτυρία ενός ήρωος. 'Ο φόνος του Καλιγούλα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'.

"Όπως είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο άμφοδός και μισοτρελλός αυτοκράτωρ της Ρώμης Καλιγούλας, γυρίζοντας από μία έκστρατεία του κατά της Βοστανίας, έφερε μαζί του και ένα ύπεροχο άλογο, τόν 'Ιγγιτάτο, στο όποιο άπένεψε τόν τίτλο του Ρωμαίου πολίτου και διάφορα άλλα μεγάλα άξιώματα και τού έγραψε ένα λαμπρό παλάτι γιά νά κατοική! Στό παλάτι του 'Ιγγιτάτου, ο Καλιγούλας παρέθετε τώρα τ'α όργιώδη συμπέσια του, στα όποια προσκαλούσε όλους τούς έπιφανείς Ρωμαίους έκ μέρους του... άλόγου του! 'Αλλοίμονο δέ σ' αυτόν πού θά τελούσε νά μή δεχτή τήν προσκλησί του! Βέβαιος θάνατος τόν έπείρμενε...

Μιά μέρα, ή προσκλησίς αυτές ήσαν πολυαριθμότερες και έπιστημότερες από τις προηγούμενες φορές. 'Υπατοι, έφοροι, παύτωρες, γεροντισσάι, πρεσβύτεροι είχαν τήν τιμή νά προσκληθών από τόν 'Ιγγιτάτο στό συμπέσιό του.

Στό κομμάτι, κατά τ'ο συμπέσιον αυτό, τήν τιμητική θέσι τήν είχε ο 'Ιγγιτάτος, στολισμένος μέ όλα τ'α ένδύματα τών άξιωμάτων του. Δεξιά του καθόταν ο Καλιγούλας και από πίσω του πάλι στεκόταν όρθιος γιά νά τόν ύπηρετή ένας άξιωματικός τών Ποιαιτωικών, ένας νεανίας κι' άερόβυτος στυαγιστής, τόν όποιο έπαισε ο αυτοκράτωρ ήθελε πάντα νά έπειταίτ'ε ή Κάσιος-Χαιρέας. 'Απέναντι, επίσης, στό άλγος καθόταν ο άδελφός του Βιργίνιος.

"Είχαν, ο Καλιγούλας έξέτασε σ' ένα γέλιο. 'Αέσιως έλοι όσοι τόν περιστοιχίζαν έσπευσαν νά τόν ρωτήσουν πού ήταν ή άφορμή τής αλφινίας αυτής εθιμικής του.

— Έίπε, τούς άπάντησε τότε ο τύραννος, ή σκέψις μου ότι μ' ένα μου νεύμα μπορώ νά σ'α σφάζω άέσιως όλους...

'Ακούοντας τ'α τρομερά αυτά λόγια, όλοι οι συνδαιτημένες γλώσσισσαν, γιατί ήξεραν πώς ο Καλιγούλας ήταν ικανός νά τ'α ποιηματοποιήση. Σέ λίγο όμως τ'α ξέλασαν, όταν είδαν τόν αυτοκράτορα νά σηκώνη τ'ο ποτήρι του και νά λέη:

— Λοιπόν, ής πείσμε έλοι στήν ύμειν τού 'Ιγγιτάτου.

'Αέσιως έλοι οι συνδαιτημένες βύψωσαν τ'α ποτήρια τους και φώναξαν:

— Ζήτω ο 'Ιγγιτάτος!

Μονάχα ένας έμεινε άκίνητος κι' αλλήλως στή θέσι του, ο δήμαρχος Βιργίνιος.

'Ο Καλιγούλας τ'ο άντελήφθη αυτό και μιά λαμπρή όργη έθλωσε τ'α μάτια του. 'Εν τούτοις έκρυψε τ'ο θυμό

του και έίπε χαμογελώντας παρά δόξα:

— Μού φαίνεται ότι ο Βιργίνιος δέν ήπια στήν ύμειν έκείνου, ο όποίος τόν προσκάλεσε στό συμπέσιό του...

'Ο Βιργίνιος, άκούοντας τ'α λόγια αυτά του αυτοκράτορος, έγινε κατακόκκινος και πελιδνός. Συγχρόνως έπρεσε τ'ο ποτήρι του και θέλησε νά πιή στήν ύμειν τού 'Ιγγιτάτου. Μά ο Καλιγούλας τόν έμπόδισε, κρατώντας του τ'ο χέρι και έίπε:

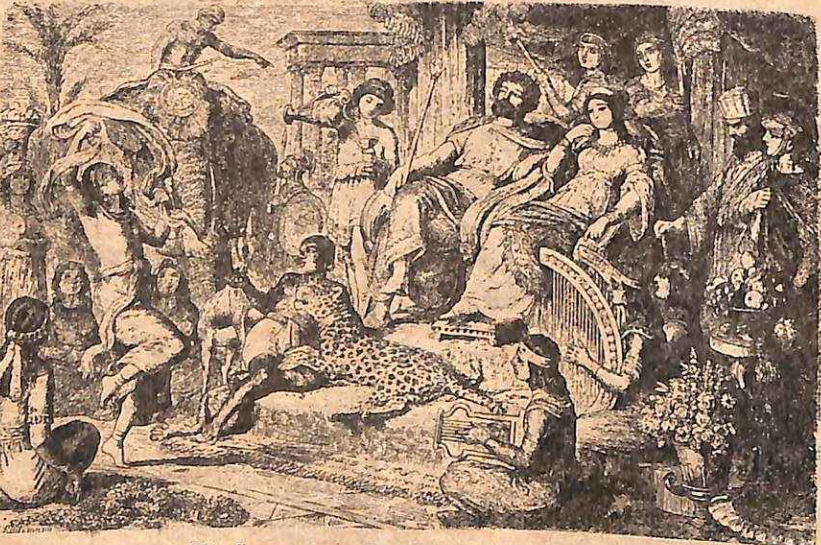
— "Όχι! Δέν θά πιής άκόμα!...

'Ο 'Ιγγιτάτος θέλει νά δείξη πώτα μπροστά σέ όλους πώς σέ τιμά... Νά τ'ο ποτήρι του! Θά πιή πώτος αυτός και έπειτα θά σ'α τ'ο δώση νά πιή κι' έσύ...

Και ο αυτοκράτωρ, παίρνοντας τ'ο ποτήρι του 'Ιγγιτάτου, τ'ο γέμισε κρα-

σθένος χωρίς νά έκδικηθώ! Και λέγοντας αυτά τ'α λόγια, τ'α έβρεξε ένα έγχειρίδιο πού είχε κρυμμένο μέσ' σ'α ρούχα του και θέλησε νά όρμηξη ένακτών τόν αυτοκράτορα. Μά τήν ίδια στιγμή οι σωματοφύλακες του Καλιγούλα, ο όποίος είχε βάλει τις φωνές, έπεσαν άπάνω στόν Βιργίνιο, τόν έπιπασαν και τόν ετέραδ'εξαν έξω από τήν αίθουσα τού συμπεσίου.

Τ'ο έπεισόδιο αυτό δέν έμπόδισε τήν όργη νά βαστήξη ως τ'α έσμερώματα. Ποτέ ο Καλιγούλας δέν ήταν τόσο εύθυμος και ύψαν ήλθε ή όσα ν' άποσυρθή, μοίρασε σέ όλους τούς συνδαιτημένους κόκκινες έσθες, μέ τις όποιες τούς ύποχρέωνε νά παρευρίσκωνται τήν άλλη μέρα στόν 'Ιππόδρομο, όπου, καθώς τούς έλεγε, θά έδιδετο ένα θέαμα στο όποιο θά διακρίνετο ο 'Ιγγιτάτος.

Τα όργια τών Ρωμαίων Αυτοκρατόρων.

σί, κι' έπειτα, αφού πρώτα έδωσε στο άλογο του και ήπια άπ' αυτό, τ'ο πρόσφερε στο Βιργίνιο.

'Ο εύγενής δήμαρχος στεκόταν ζήτητος, άκίνητος, μή προσφέροντας ούτε λέξη. Τ'α χείλη του ήσαν κατάσπρα σάν τ'ο κερί και τ'ο μέτωπό του κατακόκκινο... Κι' έξαφνα, άκόνοντας νά άπότομη κίνησι, έπιασε τ'ο ποτήρι από τ'α γέυια του Καλιγούλα και τ'ο πέταξε μέ όρμη άπάνω στο κεφάλι τού 'Ιγγιτάτου...

Τ'ο εύγενικό άλογο άνατίστηκε άπό τόν πόνο, ενώ όλοι οι συνδαιτημένες έτρεμαν άπό άγωνία...

'Η όβρις του Καλιγούλα είχε πάρει μία φοβερή έκφρασι... 'Εμεινε μοναχά λεπτά σιωπηλός και έπειτα φώναξε μέ φωνή πονιμένη από τήν όργη του:

— Φύγε, άδελφέ!... Φύγε, άδελφέ!... Τ'ο ξέρω πώς θά πεθάνω, είπε, όστε ψυχρά ο Βιργίνιος, αλλά δέν θά

τήν άλλη μέρα, έλοι οι συνδαιτημένες τού νυχτερινού συμπεσίου βρισκόντουσαν στόν 'Ιππόδρομο, όπως είχαν διαταχθεί. 'Ο αυτοκράτωρ έπ'εσε καθόταν στο χρυσό του θρόνο. 'Εξαφνα τ'ο περίγραμμα τού στίβου ήνοιξε και φάνηκε ο 'Ιγγιτάτος, ο όποίος έλαμπε δολιχόχρως σάν ήλιος, γιατί τού είχαν ερίξει προηγούμενως χρυσόσκονι...

"Όταν τ'α μάτια καρφώθηκαν άπ' ας στο εύγενικό ζώο, τ'ο όποιο σκίρτούσε άπό άνυπομονήσια, όταν έξαφνα είδαν έναν βυλίο δούλων, όπλισμένον μέ δερμάτινα λουριά δεμέντα μέ αίματα.

Στή μέση τους στεκόταν ο Βιργίνιος. 'Ο λαός, ο όποίος μισούσε όλους γενικούς τούς εύγενείς, γιατί τούς θεωρούσε δυνάστες του, βλέποντας πώς τ'ο θύμα ήταν ο γενναίος δήμαρχος, έβρεξε νά γερονιστή, ενώ ο Καλιγούλας χαμογελούσε.

Οι δούλοι και ο Βιργίνιος στάθηκαν κάτω από τόν αυτοκρατορικό θρόνο, περιμένοντας διαταγές. Τότε ο Καλιγούλας φώναξε προς τούς θεατές:

— Ρωμαίοι, ο άνθρωπος αυτός, τόν όποιο βλέπετε μπροστά σας, σ' ένα συμπέσιον γλέε, έπρόσβαλε αυτόν πού τόν φιλοξενούσε, έπρόσβαλε κι' έμένα τόν ίδιο... 'Εν τούτοις τόν συγκλωσό...

"Ένας ύπόκοφος ψήφους έκούστηκε.

— Άλλά υπό τόν όρο, έκακολούθησε ο αυτοκράτωρ, νά γονατίση, έδώ μπροστά σέ όλους σας, μπρός σ' έκείνον πού τόν φιλοξενούσε και τόν όποιο έπρόσβαλε και νά τού ζητήση συγγνώμη...

"Όλων τ'α βλέμματα καρφώθηκαν άμέσως στο Βιργίνιο, ο όποίος παρέμεινε άκίνητος και σιωπηλός.

— Τ'ο βλέπετε; φώναξε ο αυτοκράτωρ. 'Ανεστειν... Δέν θέλει νά ύποκύψη μπροστά στόν 'Ιγγιτάτο...

Μιά φωνή άγανακτισμένης βγήκε ά μέσους από τ'α στόματα τού πλήθους, τ'ο όποιο δέν ήξερε ότι έπρόκειτο περί τού 'Ιγγιτάτου.

Τότε ο Βιργίνιος, λαβαίνοντας τ'ο λόγο, φώναξε:

— Άκούστε, Ρωμαίοι... Δέν φτάνει ότι ο τύραννος αυτός, ο όποίος στή ναμία και στήν τοδία ύπεσβόλησε τόν Τιβέριο, άνεκήρυξε τήν έκουσί του θεού, αλλά θέλει άκόμα νά προσκυνηθε και τ'ο άλογό του... Καλιγούλα, ενώ σέ λίγο θά πεθάνω, αλλά πολύ γρήγορα θά τ'ο δειχέ και ή δική σου σείρα... Χάϊ ε, Καϊσαο! 'Ο Μελοθόνας σ'α σ' άποχαίρεται...

Και, σκύδοντας ο Βιργίνιος, έπρεσε μιά γούρτα χρώμα. 'Επειτα, σκουρπώντας το κάτω, φώναξε:

— Καλιγούλα, διάταξε ν' άόχισουν τ'α βασιανιστήρια μου, αλλά από τ'ο σκάνι μου θά βγούν οι έκδικηταί μου!

Τ'α λόγια αυτά κατατάραξαν τόν Καλιγούλα. 'Όστος έκανε ένα νεύμα κι' άέσιως οι δούλοι όδήγησαν τόν Βιργίνιο στή μέση τού σταδίου, όπου βρισκόνταν ο 'Ιγγιτάτος, χροματίζοντας άνωπόνομα.

'Εκεί τόν έβρεσαν και άόχισαν νά τόν χτυπούν μέ τ'α τρομερά τους ματιγία... Σέ λίγο τ'ο αίμα έβρεξε νά τρέχ'ε άφθονο από τήν πλάτη τού Βιργίνιου, ο όποίος όμως δέν έβγαζε ούτε τόν παραμικρό στεναγμό. Κρατούσε μόνο τ'α μάτια του καρφωμένα στόν Καλιγούλα, ο όποίος, μή μπορώντας νά ύποφέρει τ'ο έκχιμπος αυτό πλέγμα, χαμήλωσε τ'ο κεφάλι του... 'Ο Βιργίνιος τ'ο άντελήφθη αυτό και γεύστος εύγενικό ύπερηφάνεια φώναξε:

— Χαμήλωνεις τ'ο κεφάλι σου,

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Τις γυναίκες τις καταστρέφει ή εύαισθησία και τις σώζει ή φιλαρέσκεια.

— Τ'ο ώραιότερο στολίδι τής γυναίκας είναι ή σιωπή τής.

— 'Η γυναίκες συνήθως κλαίει, χωρίς νά πονούν και γελούν χωρίς αίτια.

— Τ'α πικρότερα άαχρυα πού γύνουν ή γυναίκες είναι αυτά πού γύνουν άπό πείσμα.

— Τήν άληθινή ύπόληψι τήν έχει ή γυναίκα γιά τήν όποια ποτέ δέν γίνεται λόγος.

— 'Η γυναίκα πού δέχεται δώρα, άγροάζεται εύκολα.

— Τίποτε άλλο δέν δυσχεραστεί περισσότερο έναν τιμίο άντρα όσο ή άναίθεια τών γυναικών.

— 'Η περισσότερες γυναίκες έχουν άρκετο πνεύμα γιά νά μιλούν και πολύ λίγο γιά νά σωπαίνουν.

— Άν ή γυναίκα ήξερε τί σπουδαίο ύπλο είναι ή πράσινη, ποτέ δέν θά μεταναστεύετο κανένα άλλο έκτός άπ' αυτή.

— Κανένα λιθάνι δέν ζαλίζει τόσο τή γυναίκα όσο έκείνο πού καίγεται γι' αυτή.

— 'Η γυναίκα δέν φτάνει στή δόξα γιά άπό τ'ο δόξιο τής άρετής.

— Δέν προσφέρει κανείς τίποτε στόν έρωτα, όταν δέν τ'α προσφέρει ήλ σ' αυτόν.

— Μιά γυναίκα δέν συνγνωρίζει ποτέ έναν άντρα γιά τή συγγνώμη πού έξαγαγκάστηκε νά τού ζητήση.

Καίσαρ! Τρέμει! Βλέπει λοιπόν οτι ο Βιργίνιος σ'α νικά!

'Ο αυτοκράτωρ χλώμιασε από τήν όργη του. Μά ο Βιργίνιος δέν έπαψε νά τόν κυτάχ'ε άπέναντι... 'Ο θυμός του Καίσαρος μεγάλωνε όλοένα... Στο τέλος, μή μπορώντας πεί νά κρατηθή, σηκώθηκε άπ' τή θέσι του, πήδ'ε στο στίβο και, τραβώντας τ'ο έγχειρίδιό του, τ'ο έβρεσε στο στήθος τού εύγενος Βιργίνιου, ο όποίος σωριασθηκε άέσιως κάτω νεκρός...

Τήν ίδια ήμέρα, ενώ ο Καίσαρ γύριζε άπό τόν 'Ιππόδρομο, στάθηκε κάτω από ένα θόλο τού άνακτόρου του γιά νά δ'ε μερικούς νεκρούς χρορευτάς, πού μόλις είχαν έλθει από τήν Ασία. Μά, ενώ κουδούνιζε μαζί τους, ο άξιωματικός τών Πραιτωριανών Χαιρέας τόν πλησίωσε και τόν χτύπησε μέ τ'ο ξίφος του. Συγχρόνως ένας άλλος συνωμότης, ο Κορνήλιος Σαβίνος, τού τράπησε μέ τ'ο έγχειρίδιό του τήν καρδιά. 'Αέσιως και άλλοι συνωμότες έπεσαν άπάνω του και τού κατάφεραν τριάντα χτυπήματα...

"Ετσι, ο κόσμος άππλήγγη από ένα άνθρωπόμορφο τέρας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ι-
κονοποιημένα τιμάς παλαιά βιβλία,
παντός είδους και πάσης γλώσσης κι'
δολιχόχρως βιβλιοθήκες. Γράψατε:
"Οίκογενεια", Λένα 7 - Αθήνας.

ΑΠ' ΟΛΟΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Η άγραμματοσύνη κατά τόν μεσαιώνα. Πώς γλύτωναν οι καταδικασμένοι εις θάνατον. Μιά στατιστική τής 'Αγίας Γραφής. Καλλιτεχνικοί άναχρονισμοί κι' έξωφρενισμοί! 'Η κλαπαδόρα πού σκοτώνει τις... κάμπιες. 'Η 'αέληες' και ο χαρακτήρ. Περίεργα 'Ινδικά έθιμα.

'Η άγραμματοσύνη πού έπικρατούσε κατά τ'ο μεσαιώνα σ' όλες σχεδόν τις χώρες τής Ευρώπης ήταν άπάνταστη. Είχε φτάσει μάλιστα σέ τέτοιο σημείο, ώστε στήν 'Αγγλία, στή Γερμανία και στή Γαλλία ύπ'ερχε νόμος διά τού όποιο έγραζέτο ή ζωή σ'αυτούς καταδικασμένους πού... ήξεραν άνάγνωσι!

"Επειδή δέ συνθέσταν και οι δικασταί τής εποχής έκείνης ήσαν άνοήματοι, άναγκάζοντοσαν νά συμβουλευότανται σχετικάς τόν έρωτα τής φυλακής. 'Αφού διελήθ'εσαν στόν κατάδικον ένα βιβλίο και τόν διάταζαν νά τ'ο διαβάση, ρωτούσαν τόν παριστάνοντο ιερέα άν ήξερε καλή άνάγνωσι. Παρομιμώδης δέ έχει μείνει ή ρωσίσις μέ τήν όποια τούς άπαντούς ο τελευταίος:

— Διαβάζει σάν παπ'ας!

Τότε οι δικασταί χάρηκαν τή ζωή στόν κατάδικο.

"Ας παρηγορούμεθα λοιπόν γιά τή σημερινή άγραμματοσύνη.

'Η 'Αγία Γραφή ύπολογίστηκε σ'α περίεργα: 31.173 έδάφια, 773.692 λέξεις και 3.566.480 γράμματα. Τ'ο όνομα Σαββάθ άπαντάται στήν Παλαιά Διαθήκη 6.855 φορές και τ'ο 'αχάιν' 46.227 φορές. Στή μέση άκροάδας τής Παλαιάς Διαθήκης βρίσκονται ο 117ος ψαλμός.

Στήν πινακοθήκη τής Μονής τών 'Ιησουϊτών στή Λισαβόνα ύπάρχει μία εικόνα πού παριστάνει τόν Παύλο έκείνου. Μέσα σ' αυτή τήν εικόνα ο 'Αδάμ άπεικονίζεται φορώντας γαλάζιες περικνηλίδες και άγνιμένες πόρτες, δίπλα του στέκεται ή Εύα μέ... αιδωτό φόρεμα κι' από μακριά φαίνεται μία συνοδεία... 'Ιησουϊτών!

"Επίσης ή διάσημη 'Ανωόνομα Παύλος Βερονέζε έχει κάνει μία εικόνα πού παριστάνει τόν έν Καν'ό γάμο, στήν όποια μετάξ'ι τών έλλων προσκαλεσμένων ζωντανά τ'α βασιλίσσα τής 'Αυστρίας-Μαρία, τήν Σουλτάνα Σουλεϊμάν Β', τόν Κάρολο Ε', πολλούς καρδινάλιους τής Ρώμης και... τόν έαυτό του νά παίζ'ε σέ μία άσχημο βιολί!

Στόν έκκλησία πάλι ένας γοιού τής 'Ολλανδίας ύπάρχει μία εικόνα πού παριστάνει τή θυσία τού 'Ισαάκ, στήν όποια όμως ο 'Αβραάμ έτοιμάζεται νά σκοτώσ'ε τ'ο παιδί του μέ ένα... περσέκι! 'Εκεί ένάλογο ύπάρχει και σ'α 'Ασία τής Μεσοποταμίας: Γαλλία, όπου, σέ μία εικόνα παριστάνεται ο 'Αβραάμ νά βγαίνει σέ κούνη μέ... περσέκι!

Στό νεκροταφείο τού 'Οφφρουγγ σ'αίζεται άκόμα μία εικόνα πού παριστάνει τ'ο Χριστό νά προσεύχεται στό

"Όρος τών 'Ελαιών. Δίπλα στο θάναθρο ύπάρχει μία... παπική τιάρα και στή ζώνη τού Χριστού φαίνονται τ'α... κλειδιά τού Παραδείσου. Πίσω άπ' αυτόν είναι ζωγραφισμένος ο 'Ιούδας πού δείχνει μέ τ'ο δάχτυλό του τούς Ρωμαίους στρατιώτες, έκ τών όποιων ο ένας φέρει στολή... μεσαιωνική.

Ποιος θά τ'ο πίστευε ότι ή κλαπαδόρα... σκοτώνει τις κάμπιες; Και όμως, κάτι τέτοιο συνέβη τελευταία στήν 'Αμερική, και ιδού υπό ποιές περιστάσεις.

Κάποιοι γαιοκτήμονες καταγόμενοι από τ'ο Κάτσκιλλ τής περιφέρειας Ν. 'Υόρκης, μή έχοντας μία μέρα τί νά

Γιά τις 'αέληες' πού φυτρώνουν σ'α διάφορα μέρη τού σώματος ύπάρχουν στο λαό μας ή έξής δοκασίες:

'Η γυναίκα πού έχει στο μέτωπό της έλ'α, θά γίνη μία μέρα μεγάλη και τσαντή.

"Αν ο άντρας έχει έλ'α άπάνω από τ'α φρύδια του, δέν πρέπει νά παντρευτή, γιατί θά χυρόνη πέντε φορές.

'Η έλ'α πού βγαίνει πάνω στή μύτη παντ'όνι, δένναι πώς είναι γκρινιάρια και φωναχλός.

Πολλοί έθιμολόγοι τών 'Ινδιάν δια-
τρεφών άκόμα ένα τριπλήλιο έθιμο, τ'ο όποιο είχαν προσέξει και παρηνό-
φαι στόν καιό του ο 'Απολλώνιος, ο Ρόβιος και ο Μόκος Πόλος.

Πιστεύουν δηλαδή σέ μισαν ύμειν τών 'Ινδιάν, όταν γεννιόν'ε ένα παιδί, ή διατήρησης τής όνείας του έ-
ξαστάται ότι από τήν όνεία νά τ'α πτύνει τ'α μηρούς του. Τ'ο λέν'αχ'ε, αλλά τ'ο πατέρας του! Γι' αυτό, ενώ ή γυναίκες μετά τόν τοκετό του, δέν βολώνουν καμιά περιπόνηση και σκου-
πίζαν έν μένουν τήν στήν'α του. οι πατέρες τ'α βολώνουν λ'αβάνουν χ'α-
μέτα σ'α τήν όνεία τ'αυ.

Μέλις ένας 'Ινδός γίννι πατέρας, θ' αέση άέσιως τίς δουλειές του. θά πλανήσ'ε στο στόμα, θά σκεπαστή καλή, θά τ'α π'α δολιχόχρως τ'αυτή και έν γέναι θά λαβαίν'ε χ'αθε προσοχή νά τήν ύμειν του, από όδο υγίως άποσπαστή και μ'αχ'ε υ' αυτόν άρω-
π'α... και τ'ο παιδί του!

"Αν, λόγω κορολογήματος ή έλ-
λη: παθήσ'ε τ'α υγίως, σ'αυτ'ο ν' άποσπαστή και νά πεθάν'ε τ'ο παιδί, τότε έλοι οι οικείοι άποδί-
δουν τ'ο θάνατό του στόν πατέρα του! 'Υπάρχει μάλιστα μία φυλή, ή όποια έχει όρίσει άυστηρότατες ποινές γιά τούς πατεράδες πού γίν-
ναι πατέρες, άν και άκούσιως, τού θανάτου τών παιδιών τους!

Πολλοί έθιμοι τών 'Ινδιάν δια-
τρεφών άκόμα ένα τριπλήλιο έθιμο, τ'ο όποιο είχαν προσέξει και παρηνό-
φαι στόν καιό του ο 'Απολλώνιος, ο Ρόβιος και ο Μόκος Πόλος.

Πιστεύουν δηλαδή σέ μισαν ύμειν τών 'Ινδιάν, όταν γεννιόν'ε ένα παιδί, ή διατήρησης τής όνείας του έ-
ξαστάται ότι από τήν όνεία νά τ'α πτύνει τ'α μηρούς του. Τ'ο λέν'αχ'ε, αλλά τ'ο πατέρας του! Γι' αυτό, ενώ ή γυναίκες μετά τόν τοκετό του, δέν βολώνουν καμιά περιπόνηση και σκου-
πίζαν έν μένουν τήν στήν'α του. οι πατέρες τ'α βολώνουν λ'αβάνουν χ'α-
μέτα σ'α τήν όνεία τ'αυ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο Τάξ-Ούλμουλουκ έμεινε άρκετον καιρό κοντά στη νεράιδα 'Αμάλα που τον προστάτευε και στη σύζυγό του Μαχμούδα, χωρίς όμως να θέληση να χρησιμοποιήση κανένα από τα δικαιώματα που του έδινε ο γάμος του.

Γι' αυτό, μία νύχτα, η Μαχμούδα του παραπονέθηκε για την αδιαφορία του. Τότε εκείνος, για να της εξηγήσει, της είπε:

— Αυτή τη στιγμή κι' η πιο γλυκειές απολαύσεις του κόσμου μου φαίνονται πικρές κι' έχω κάνει όρκο ν' απαγορεύω στον εαυτό μου και τις πιο νόμιμες ακόμα ηδονές, ως την ώρα που μια σπουδαία υπόθεση, ή οποία μ' απασχολεί από καιρό, τελειώσει.

— Εξήγησέ μου λοιπόν περί τίνος πρόκειται; τον ρώτησε η Μαχμούδα.

— Επισυνώ από καιρό, της απάντησε ο πρίγκιπας, να επισκεφθώ το βασίλειο της Βακαβάλης.

— Ησύχασε! του είπε η Μαχμούδα. Αδέρω θα λύσω τον κόμπο της κλιστής της ελπίδας με το νύχι της φρονήσεως και θα σου δείξω την πολιτεία της Βακαβάλης.

Όταν η σελήνη χάρηκε από τον ήλιο και ο ήλιος παρουσιάστηκε πάλι, η 'Αμάλα πήγε να πάρει απ' την κάμαρά τους τους δύο της προστάτευμένους. Τους έβαλε στα γόνατά της, τον πρίγκιπα δεξιά και την πριγκίπισσα αριστερά, κι' άρχισε να τους χαϊδεύει με ευνουία και με στοργή, ληληθια μυστική.

Τότε η Μαχμούδα άνορθώθηκε σαν κυπαρίσσι και είπε:

— Αγαπημένη μου μητέρα, αν σου γρήσω μια χείρι, θα σου την κάνω.

— Ναι, παιδί μου, της απάντησε η 'Αμάλα, φιλώντας την στα μάτια.

— Ο σύζυγός μου επιθυμεί να δει το βασίλειο της Βακαβάλης, είπε η Μαχμούδα. Εύχρηστούς λοιπόν να τον ευχαριστήσης, αν το πράγμα είναι δυνατό...

Η 'Αμάλα πρόβλεπε στην ίσχυρ μερικές δυσκολίες. Όσόντο, βλέποντας τη μεγάλη έπιμονή της κόρης της, αναγκάστηκε να υποκύψει. Προσκάλεσε τότε το βασιλιά των άρουραίων και του είπε:

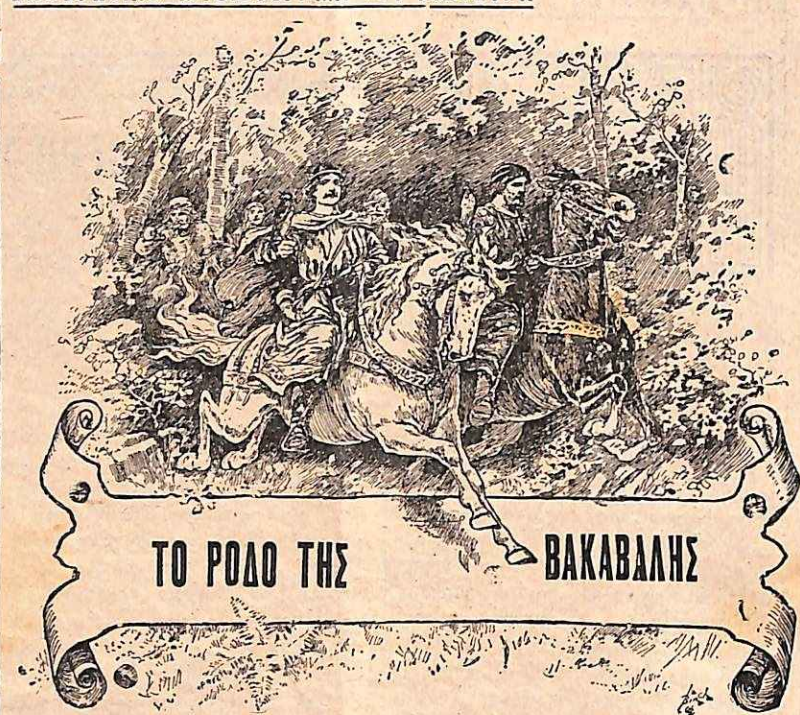
— Σκέψε έναν ύπογειο δρόμο από δω ως τον κήπο του βασιλείου της Βακαβάλης. Πάρε έπειτα στη χώρα σου αυτόν δώ τον πρίγκιπα που μου είνε πολύτιμος κι' από τη ζωή του και μετ'αυτού τον ως τον κήπο... Κράτα τον καλά και πρόσεχε μήπως του συμβεί κανένα κακό!

Ο βασιλιάς των άρουραίων συμφωνήθηκε προσεκτικά με τη διαταγή της 'Αμάλας και μετέφερε τον Τάξ-Ούλμουλουκ στο περιβόλι της Βακαβάλης.

Η έπιθυμία του είχε σχεδόν πεισπραματοποιηθεί.

Ο Τάξ-Ούλμουλουκ βρισκόταν σ' έναν κήπο τόσο θαυμάσιο, που ούτε σ' όνειρό του δεν τον είχε φανταστεί ποτέ. Το χώμα του ήταν από χρυσόσκονη, οι τοίχοι που τον έφραζαν είχαν χτιστεί από ρουμίνια του Μπανσάν και κοράλλια της Ρουμένης. Στη μέση των σμαράγδινων παρτερών του κυλούσαν φειδωτά ρυάκια από άμευστους άπνυν σε κύματα από ροδόκερο.

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΣΤΑΝ

Θαμπωμένος, ο πρίγκιπας προχώρ' ούσε και κύτταζε το έκθαμβωτικό αυτό θέαμα. Όταν έξαρνα ανακάλυψε ένα ύπστερο σκεπασμένο από ρουμίνια και σμαράγδους, όπου βρισκόταν μια δεξιαμένη γεμάτη από ροδόκερο και με τα πεζούλια της από διαμάντια.

Στη μέση της δεξιαμένης αυτής ύβωνόταν ένα ύπεροχο λουλούδι, τόσο ιπύγκριτο και τόσο μεθυστικό στην ευωδιά του, ώστε ο Τάξ-Ούλμουλουκ κατάλαβε άμέσως πως ήταν το ρόδο της Βακαβάλης.

Χωρίς να διστάση τότε καθόλου, έθγαλε τα ρούχα του και, υπαίνοντας μέσα στη δεξιαμένη, πήγε κι' έκοψε το ρόδο των έπιθυμιών του.

Όταν γύρισε πάλι στην όχθη, ντόθηκε και πέσσε το θαυματουργό λουλούδι στη ζώνη του. Μα δεν γ'αίωσε στο πρόσκέφαλό της ώραία νεράιδα που τον είχε γοητεύσει.

Την άγκάλιασε τρυφερά και τη φίλησε. Έπειτα, αφού ετράβηξε σιγά-σιγά από το δάχτυλό της το δαχτυλίδι της, το πέραςσε στο δικό του και άπουκαρύνθηκε, ενώ η ώραία Βακαβάλη εξακολουθούσε να ταξιδεύει στον κόσμο των όνειρων...

Φεύγω απ' αυτό τον κήπο, είπε τότε ο Τάξ-Ούλμουλουκ, έχοντας μέσα στην καρδιά μου την πληγή της αγάπης... Φεύγω με την καρδιά ματωμένη, με το στήθος φλογισμένο...

Έπειτα, ο πρίγκιπας, χωρίς να ξυνητήση τη Βακαβάλη, ξαναμπήκε πάλι στον ύπογειο διάδρομο, όπου τον περίμενε ο βασιλιάς των άρουραίων για να τον πάρη κοντά στην 'Αμάλα.

Όταν τον ξναείδε η 'Αμάλα, η οποία είχε βυθιστεί σε θλίψη περιμένοντας τον, γέλασε από τη μεγάλη της χαρά... Έπειτα, ο Τάξ-Ούλμουλουκ, μεθυμένος από την άναμνηση της Βακαβάλης, μπήκε μέσα στο χ'ρεμί του και πέραςσε τη νύχτα του κοντά στη Μαχμούδα, χαρίζοντάς της τα χάνια του και τα φίλιά του.

Μια νύχτα, καθώς ο Τάξ-Ούλμουλουκ κουβέντιαζε μαζί με τη Μαχμούδα, αφού της μίλησε στην αρχή για διάφορα αδιάφορα πράγματα, της είπε στο τέλος:

— Ω φίς της ζωής μου και χαρά των ματιών μου, αν και εδώ είμαι τρισευχισμένος, άργώ ώστόσο να ξαναγυρίσω στην πατρίδα μου και να δώ το χώμα του ηνύχτα του κοντά στη Μαχμούδα, χαρίζοντάς της τα χάνια του και τα φίλιά του.

Η Μαχμούδα υποχώρησε εύκολα στην έπιθυμία του αυτή και του άποσέλησε να πετύχη την άλλη μέρα από τη 'Αμάλα την άδεια να φύγουν.

(Ακολουθεί).

Στο κρεβάτι βρισκόταν ξαπλωμένη μια νεράιδα !...

ΜΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ANNA ΤΗΣ ΣΑΒΟΥΪΑΣ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η παντοδυναμία του 'Αποκαύκου. Ένας λαομίσητος τύραννος. Μέσα στη φυλακή των άνακτόρων. Η εκδίησις των φυλακισμένων. Ο δραματικός φόνος του 'Αποκαύκου. Η μανία της 'Αννας. Η σφαγή των φυλακισμένων μέσα στην έκκλησία. Η καθαίρεσις του Πατριάρχου. Ένα συμπόσιο με δυσάρεστο τέλος. Ο Καντακουζηνός εισέρχεται στην Κωνσταντινούπολι. Η τελευταία αντίστασις της 'Αννας. Ένας μεγαλόφυχος νικητής, κτλ.

Κατά τη διάρκεια του φριχτού αυτού έμφυλου πολέμου, η 'Αννα άφησε τους ευνουμένους της να την κυβερνούν. Έτσι, έχοντας και την ύποστηρίξη του Πατριάρχου, ο 'Απόκαυκος είχε γίνει ο πραγματικός κύριος της αυτοκρατορίας. Είχε άποκτήσει άμύθητα πλούτη και συλλογίζταν μάλιστα να παντρεύη την κόρη του με τον νεαρό αυτοκράτορα 'Ιωάννη.

Άσπός ήταν κι' αυτός άνήσυχος. Ένωτοιως να τον περιτοχιζούν ένα σωρό έχθροι και, μολονότι λάβαινε καθημερινώς δρακόντεια μέτρα άσφαλείας, μολονότι έδωκανε πάντα συνοδευόμενος από μεγάλη φρουρά, μολονότι είχε φυλακίσει όλους σχεδόν τους πολιτικούς του αντίπαλους, ένιωθε πως ήταν μιστηός στο λαό και φοβόταν τρυφερά για τη ζωή του...

Και δεν είχε άδικο, όπως θα δούμε άμέσως παρακάτω.

Εκείνη την εποχή, ο 'Αποκαυκος έχριζε στον περίβολο του παλατιού μια τρυμερή φυλακή για να κλείσει μέσα σ' αυτή όλα τα θύματα του. Μία μέρα που είχε πάει εκεί για να επιθεωρήση τις εργασίες, διέπραξε την άπρονοησία να μπει μέσα στην αλλη, όπου κρατιόντουσαν οι φυλακισμένοι, χωρίς να συνοδεύεται από τους φρουρούς του. Οι φυλακισμένοι όμως, οι οποίοι ήξεραν τα σέβιά του εναντίον τους, δεν άφησαν να χαθή η εύκαιρία αυτή και ένας απ' αυτούς, ώπλισμένος με μια ράβδο, ώρμησε εναντίον του και τον χτύπησε κατακέφαλα, ρίχνοντάς τον άναίσθητο κάτω. Τότε και οι άλλοι φυλακισμένοι έπεσαν άπάνω του και με τσεκούρια του συνέτριψαν το κεφάλι.

Αυτό συνέβη στις 11 'Ιουνίου 1345.

Μόλις οι φρουροί της φυλακής άνηλφθησαν το έγκλημα, έγκατέλειψαν τις θέσεις τους κι' έφυγαν πανικόβλητοι, ενώ οι φυλακισμένοι, για ν' άναγγείλουν στην πόλι το θάνατο του τυράννου, κρέμασαν το πτώμα του από τις επάλξεις του φρουρίου.

Μέσα στο όποιο και κλείστηκαν περιμένοντας την εξέλιξη των γεγονότων. Μόλις η 'Αννα της Σαβούιας έμαθε το θάνατο του ευνουμένου της, ώρμήσθηκε τρυμερή εκδίησις... Διέταξε τα πιστά της στρατεύματα να περικυλώσουν το παλάτι και συγχρόνως, είδοποίησε τη χείρα του 'Αποκαύκου να τιμωρήση όπως ήθελε τους δολοφόνους του σύζυγου.

Τότε η τελευταία μίσθωση άντ' μεγάλης άμοιδής ένα πλήθος κακού-

γων, τους μέθυσε και τους σκόρπισε μέσα στο παλάτι, με τη διαταγή να σφάζουν όλους τους φυλακισμένους, οι όποιοι βλέποντας ότι, άσποιοι καθώς ήταν, δεν μπορούσαν ν' άμυνθούν, κατέφυγαν σε μια έκκλησία...

Μα οι πληρωμένοι δολοφόνοι δεν σεβάστηκαν τίποτε, και, παρδίζοντας τις πότες της έκκλησίας, τους έσφαξαν όλους άλύπητα. Η 'Αγία Τράπεζα μάλιστα βάφτηκε κατακόκκινη από αίματα!

Έπειτα οι σφαγείς πήραν τα κομμένα κεφάλια και χείρια των θυμάτων και άρχισαν να τα περιφέρουν στους δρόμους της πόλεως, τρομοκρατούντες τους κατοίκους.

Πράγματι, επί μερικές ημέρες η πό άφόρητη τρομοκρατία επικρατούσε μέσα στην Κωνσταντινούπολι. Όποιοι τολμούσε να προφέρη μια λέξη

έστω κι' αν ήταν συγγενής ή φίλος τους — συλλαμβανόταν άμέσως και μαστιγωνόταν άλύπητα ως προδότης και έχθρος της αυτοκρατορίας 'Αννας.

Η όργη της αυτοκρατορίας μάλιστα ήταν τόσο, ώστε στέφτηκε ν' άφηση άπαρά τα πτώματα και να τα ρίξη στη θάλασσα. Μα φοβήθηκε την άγανάκτησι του λαού και άναγκάστηκε να εγκαταλείψη το σχέδιό της αυτό...

Συγχρόνως με τα αίματά αυτά γεγονότα, η 'Αννα άρχισε να ψάχνη να βρη άλλον ευνουμένο, ο όποιος να τη βοηθήση ν' άντισταθή κατά του Καντακουζηνού, εναντίον του όποιου έννοιωσε ένα άπερίγραπτο μίσος και με τον όποιο δεν έννοιωσε με κανέναν τρόπο να συμφιλιωθή...

Όταν μάλιστα, κατά το 1346, ο Πατριάρχης, βλέποντας τη δυσάρεστη τροπή που έπαιρναν τα πράγματα, τη συμβόλευσε να ζητήση να συνεννοηθή με τον αντίπαλό της, αυτή η πρότασις έφτασε μόνο για να την κάνη να μίσση τον τέως ευνουμένο της κληρικό. Άμέσως δέ, κατά διαταγή της, συνήλθε η Σύνοδος, η όποία εξέθρονισε τον Πατριάρχη χωρίς καν να τον άκούση. Υπερόβη μάλιστα, όπως ήταν σε όλα της, η 'Αννα θέλησε να παληγγύρη ν' ένα μεγάλο συμπόσιο την πτώσι του κληρικού, ο όποιος επί τόσα

χρόνια ήταν ο πιο άφοσιωμένος και έμπιστος συνεργάτης της. Στο συμπόσιο αυτό, προσκάλεσε όλους τους άνθρώπους που την είχαν βοηθήσει στην εκθρόνισι του Πατριάρχου...

Μα την ίδια νύχτα, ενώ ο πετεινός λαλούσε και το συμπόσιο τελείωνε, ο Καντακουζηνός έκανε την έσοδό του στην Κωνσταντινούπολι, από μια πόλη της όποιας τα κλειδιά του παρέδωσε ένας από τους 'Ιταλούς ευνουμένους της αυτοκρατορίας.

Η 'Αννα, μόλις έμαθε την τρυμερή αυτή είδησι, δεν έχασε το θάρρος της. Κλείστηκε μέσα στο παλάτι των Βλαχερνών και εκεί θέλησε ν' άντισταθή άκόμα... Συγχρόνως σκόρπισε μέσα στην πόλι έμπιστους άνθρώπους της για να σπρώξουν το λαό σ' επανάστασι και να είδοποιήσουν τους Γενουσίους του Γαλατά να τρέξουν εις βοήθειάν της...

Στις προτάσεις του Καντακουζηνού ο όποιος την προσκάλεσε να παραδοθή και εις άντάλλαγμα της προσέφερε ένα μέρος της εξουσίας και όλες τις τιμές της όφειλόμενες στο αξίωμά της, απάντησε με ύβριστικές και προσβλητικές φράσεις.

Στο τέλος όμως όταν ο στρατός οι άκροαταί του έβριστοι χωρικοί οι περισσότεροι — δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως ήταν δυνατόν τρία πρόσωπα να αποτελούν ένα.

Τότε ο έπίσκοπος πήρε ένα τριφύλλι που είδε κάτω στα πόδια του και τους είπε:

— Τό βλέπετε αυτό το φύλλο; Άποτελείται από τρία και όμως είνε ένα. Τό ίδιο συμβαίνει και με την 'Αγία Τριάδα!

Και από τότε το τριφύλλι κατέστη το εθνικό έμβλημα της 'Ιρλανδίας.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Όταν έχετε ένα άντικείμενο από μαρμαρίνο δέμα και θέλετε να το καθαρίσετε, πάρτε ένα άσπραδι κύγου κι' αφού προηγουμένως το χτυπήσετε, αλείψετε με ένα σφουγγάρι το δέμα.

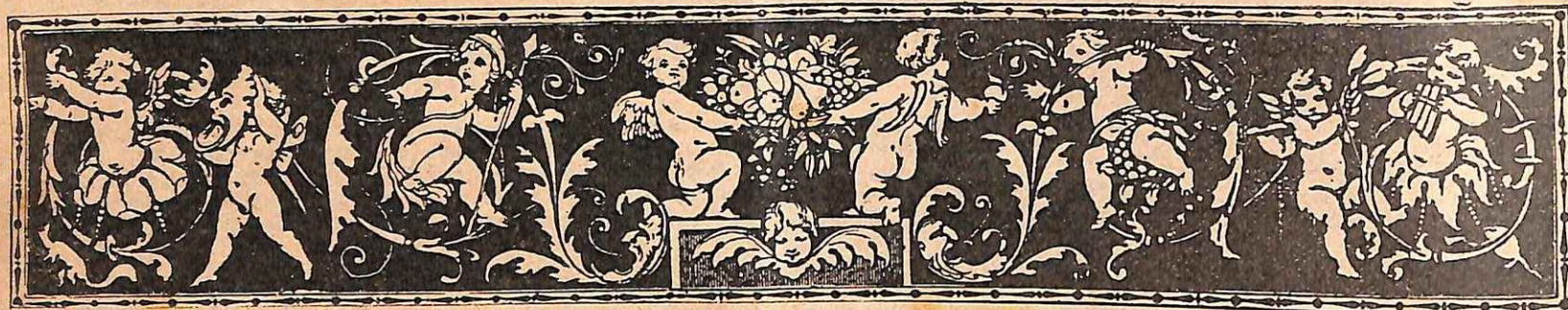
— Όταν τα παπούτσια από άσπρο σατέν είνε λερωμένα, βουτήξτε ένα κομμάτι φανέλλας μέσα σε δινόπνευμα και τσίψτε τα μέχρις ότου βγούν η κηλίδες.

— Τα λεονία μπορούν να διατηρηθούν νωπά επί πολύν καιρό, αν τοποθετηθούν σε μέρη όπου δεν μπαίνει άέρας, δηλαδή σε γυάλινα δοχεία, κτλ.

'Ιωάννης Παλαιολόγος

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΥΝΟΥΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ANNAS ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Μά άμείσως, μετά το φίλημα, η δούκισσα ντέ Σεβρέζ άποτραβήχτηκε γρήγορα-γρήγορα από τα χέρια του δουκό του Βούκιγκχαμ.

— Είσαθε αθάδης, κύριε δούξ! φώναξε.

— Αθάδης;... Όχι! Σας αγαπώ, Μαρία, και έχω την ελπίδα πως σας άρεσω λίγο...

— Μ' αγαπάτε; Έκανε πονηρά η δούκισσα ντέ Σεβρέζ. Χμ! Χμ! Μ' αγαπάτε;

— Πώς; Αμειβάλλετε για την αγάπη μου; διαμαρτυρήθηκε ο δούξ του Βούκιγκχαμ. Μας σας δοκίμασα...

— Σωπάστε! Έκανε η δούκισσα, γιατί αλλιώς θα σας άποκαλέσω και ψεύτη... Έξ άλλου, λίγο μ' άνοιάφει για τα πραγματικά σας αισθήματα...

— Όταν τα λόγια που μου λέει κανείς με τό στόμα του μου είνε εύχαριστα, λίγο με νοιάζει για το τί νοιάζει ο άνθρωπος; αυτός μεί στην ψυχή του... Τα λόγια σας λοιπόν είνε ώραία, άλλ' είνε παιά ώρα ν' άποσυρθήτε, γιατί πρέπει να φωνάξε τις καμαριέρες μου να μου κάνουν τη νυχτερινή μου τουαλέτα...

— Θα σας την κάνω εγώ, κυρία δούκισσα και πιο γρήγορα μάλιστα από τις καμαριέρες σας...

— Κύριε δούξ, θα θυμώσω...

— Δεν τό φωνάζω, απάντησε γελαστά ο Βούκιγκχαμ.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, άρπαξε στην άγκυλιά του τη δούκισσα και άρχισε να τη μεθά με τα φιλά του...

Έκείνη τότε παραδόθηκε στα χάδια του...

Τα πράγματα είχαν πάρει τώρα άποσύνδεση τροπή... Η βασίλισσα κι' ο δούξ του Βούκιγκχαμ άγκαλιόντουσαν άμοιβαία και έν τούτοις ο δούξ είχε γίνει τώρα φίλος της δούκισσης ντέ Σεβρέζ.

Αυτό βέβαια δέν τον έμπόδιζε να επιρροήσει και την κατάρτη της βασιλίσσης; μα τρεις βδομάδες είχαν περάσει και τίποτε δέν είχε γίνει άκόμα...

Ο καρδινάλιος Ρισελιέ, ο οποίος, όπως είδαμε, ζήλοτυπούσε το δούκα, άγρυπνούσε κυριολεκτικά ώστε να μην πόν άφίνει ούτε μία στιγμή με τη βασιλίσσα...

Έν τώ μεταξύ η Άννα ή Αυστριακή παραπονιόταν και θορυβούσε άδιάκοπα.

— Θα ήθελε, έλεγε στη δούκισσα ντέ Σεβρέζ, ότι θα φύγει χωρίς να μου πη ούτε λέξη... ούτε μία λέξη...

— Όχι, της απάντησε η δούκισσα. Όχι, ο δούξ του Βούκιγκχαμ δέν θα φύγει χωρίς προηγουμένως ν' άνοίξει με κάθε έλευθερία την καρδιά του στη Μεγαλειότητά σας...

— Αχ, καλή μου Μαρία! Έκανε η βασίλισσα. Μήπως βρήκες τον τρόπο να...

— Ναί, Μεγαλειότητά... Γρήκα πράγματι τον τρόπο να σας άνώσω για μερικές ώρες...

— Και ο τρόπος αυτός ποιός είνε; ρώτησε με άνυπομονησία η βασίλισσα.

— Πρέπει να σας άμολογήσω ότι είνε πολύ τολμηρό, απάντησε η δούκισσα.

— Είμαι διατεθειμένη, προς χάριν

μου πη ούτε λέξη... ούτε μία λέξη...

— Όχι, της απάντησε η δούκισσα. Όχι, ο δούξ του Βούκιγκχαμ δέν θα φύγει χωρίς προηγουμένως ν' άνοίξει με κάθε έλευθερία την καρδιά του στη Μεγαλειότητά σας...

— Αχ, καλή μου Μαρία! Έκανε η βασίλισσα. Μήπως βρήκες τον τρόπο να...

— Ναί, Μεγαλειότητά... Γρήκα πράγματι τον τρόπο να σας άνώσω για μερικές ώρες...

— Και ο τρόπος αυτός ποιός είνε; ρώτησε με άνυπομονησία η βασίλισσα.

— Πρέπει να σας άμολογήσω ότι είνε πολύ τολμηρό, απάντησε η δούκισσα.

— Είμαι διατεθειμένη, προς χάριν

μου πη ούτε λέξη... ούτε μία λέξη...

— Όχι, της απάντησε η δούκισσα. Όχι, ο δούξ του Βούκιγκχαμ δέν θα φύγει χωρίς προηγουμένως ν' άνοίξει με κάθε έλευθερία την καρδιά του στη Μεγαλειότητά σας...

— Αχ, καλή μου Μαρία! Έκανε η βασίλισσα. Μήπως βρήκες τον τρόπο να...

— Ναί, Μεγαλειότητά... Γρήκα πράγματι τον τρόπο να σας άνώσω για μερικές ώρες...

— Και ο τρόπος αυτός ποιός είνε; ρώτησε με άνυπομονησία η βασίλισσα.

— Πρέπει να σας άμολογήσω ότι είνε πολύ τολμηρό, απάντησε η δούκισσα.

— Είμαι διατεθειμένη, προς χάριν

μου πη ούτε λέξη... ούτε μία λέξη...

— Όχι, της απάντησε η δούκισσα. Όχι, ο δούξ του Βούκιγκχαμ δέν θα φύγει χωρίς προηγουμένως ν' άνοίξει με κάθε έλευθερία την καρδιά του στη Μεγαλειότητά σας...

— Αχ, καλή μου Μαρία! Έκανε η βασίλισσα. Μήπως βρήκες τον τρόπο να...

— Ναί, Μεγαλειότητά... Γρήκα πράγματι τον τρόπο να σας άνώσω για μερικές ώρες...

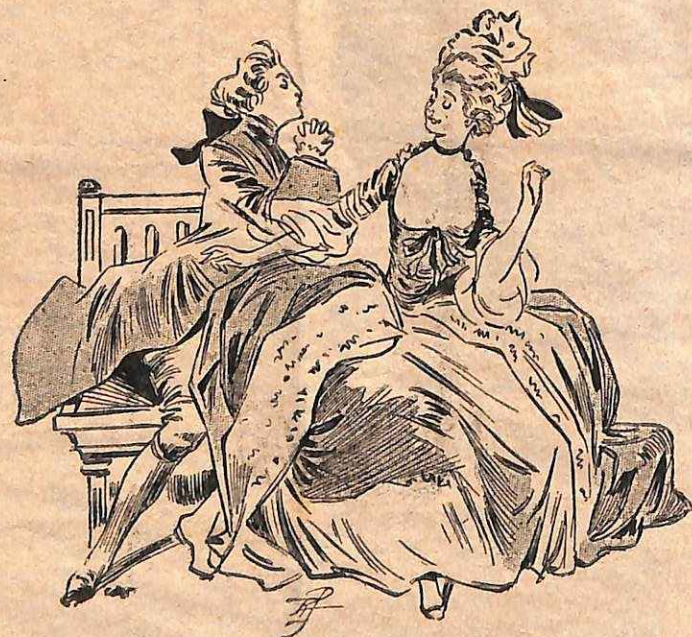
— Και ο τρόπος αυτός ποιός είνε; ρώτησε με άνυπομονησία η βασίλισσα.

— Πρέπει να σας άμολογήσω ότι είνε πολύ τολμηρό, απάντησε η δούκισσα.

— Είμαι διατεθειμένη, προς χάριν

μου πη ούτε λέξη... ούτε μία λέξη...

— Όχι, της απάντησε η δούκισσα. Όχι, ο δούξ του Βούκιγκχαμ δέν θα φύγει χωρίς προηγουμένως ν' άνοίξει με κάθε έλευθερία την καρδιά του στη Μεγαλειότητά σας...

— Είσαθε αθάδης, κύριε δούξ! φώναξε η δούκισσα ντέ Σεβρέζ.

χαριστίες των μοναχών, να έπισκεφθής τα χείρια του Άββάτου και, πρό πάντων, τους κήπους του, για τους οποίους λένε πως είνε άπέραντοι.

— Μά... έκανε η βασίλισσα.

— Μά δέν καταλαβαίνετε, προσφίλης μου βασίλισσα ότι, ενώ η γηρομένη θα κουδενιάζει με μία από τις κυρίες της τιμής, εμείς θα κατεβούμε στους κήπους, οι οποίοι είνε τόσο άπέραντοι, ώστε μπορεί να χαθεί κανείς σ' αυτούς... Μά εμείς δέν θα χαθούμε... Άπεναντίας θα βρούμε εκεί... μαντεύετε ποιόν;

— Η Άννα ή Αυστριακή άνασκίρτησε από χαρά και φώναξε:

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

— Τόν είδοπαί τον λοιπόν; Τόν είδοπαί τον λοιπόν;

μωση μαζί μου, Μαρία... και θα με τιμωρήσει...

— Άν έχετε αυτό τό φόβο, τη διάκοψε η δούκισσα ντέ Σεβρέζ, θα πάω να πω στο δούκα ότι...

— Όχι! Όχι! φώναξε η βασίλισσα. Αυτό θα τον λυπούσε πολύ...

— Έξ άλλου τώρα τα έχει συμφωνήσει πια μαζί του...

Τό ίδιο βράδυ, η δούκισσα ντέ Σεβρέζ άνήγγειλε στο δούκα του Βούκιγκχαμ ότι τό σχέδιό της—για τό δποιό πράγματι του είχε μιλήσει προηγουμένως—είχε τύχει της έγκρίσεως της βασιλίσσης.

Ο Βούκιγκχαμ, άκούοντας την εύχαριστη αυτή είδηση, λίγο έλειψε να τηρήσει από τη χαρά του...

Μέσα στην παραφορά της εύγνωμοσύνης, άγκάλιασε την ώραία άγγελόφορο και γέμισε τους λευκούς της ώμους από φλογερά φιλήματα.

Μά η δούκισσα ντέ Σεβρέζ, άποθώντας τον, τού έπαι:

— Φτάνει, μυλόρδε... Αυτά τα χάδια είνε ψεύτικα...

Ο δούξ την έκτύταξε υπερδευμένος και τη ρώτησε:

— Είσαθε θυμωμένη μαζί μου, Μαρία;

— Όχι! τού απάντησε έκείνη. Για ποιό λόγο άλλωστε να θυμώσω...

Μήπως δέν ήξερα εξ άρχης ότι η καρδιά σας άνηκε στη βασιλίσσα...

— Έκείνη λοιπόν αυτό που μου άρεσε να κάνω... Και δέν μετανιώσω καθόλου. Μά από σήμερα, τό μέλλον δέν είνε πια δικό μου...

— Άν ήκει σε μία άλλη... Από αυτή λοιπόν τη στιγμή θεωρώ ως άναξιοπρέπεια να κλέβω από μία άλλη, έστω κι' ελάχιστα φιλά και χάδια, από αυτά που της άνήκουν...

Και άν είσαθε της γνώμης μου, μυλόρδε, από αυτή τη στιγμή πρέπει να στέκεσθε κοντά μου ήσυχά σαν φίλος...

— Σάν τον καλύτερο και τον πιο άφοσιωμένο από τους φίλους σας; φώναξε ο Βούκιγκχαμ σφίγγοντας τό χέρι της παλτής του εύνοουμένης!

Την άλλη μέρα, όλα συνέβησαν όπως τα είχε κανονίσει η δούκισσα ντέ Σεβρέζ. Μόλις βράδυσε, η βασίλισσα, η δούκισσα και δού ήλικιωμένες κυρίες της τιμής, η κόμησες ντέ Σουασόν και η ντέ Λανουά, ανέβηκαν σ' ένα αμάξι και διευσθύνθηκαν προς τό παλαιό άνάκτορο Πτι Μπουρμπόν και ήδη Άββάτο των Βενεδικτινών...

— Όσο τό άμάξι πλησίαζε προς τό τέμενος του δρόμου του, η Άννα ή

Αυστριακή έννοιωσε να την πλημμυρίσει με άπέραντη συγκίνηση. Κοκκίνιζε και γλώμιζε σκεδόν συγχρόνως. Η άναπνοή της ήταν λαχανιασμένη... Τό στήθος της άνασχιωνόταν ταραγμένο.

Μία από τις κυρίες της τιμής, η κόμησσα ντέ Λανουά, πρόσεξε την άλλόκοτη αυτή ταραχή της και τη ρώτησε:

— Μήπως η Μεγαλειότητά σας είνε άδιάθετη;...

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Μ. DE BAUDRY

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΛΧΗΜΙΣΤΟΥ

Κατά τα μέσα του προπερασμένου αιώνας ζούσε στην Αίγυπτο κάποιος σπουδαίος άλχημιστής, όνομαζόμενος Μυρτίων, ο οποίος είχε έγκυβει στα χείρια των άρχιων θεών Όσίριδος και Ίσιδος και είχε άποκτήσει μεγάλη φήμη στην εποχή του.

Ο Μυρτίων είχε ένα γιό, έπιόλου κι' εγωίστη, που τον έλεγαν Νανσή και ο οποίος δέν είχε κανένα από τα προτερήματα του πατέρα του.

Ο πατέρας του, άφοσιωμένος όπως ήταν στις μελέτες του, είχε παραμελήσει την άνατροφή του γιού του, κι' έτσι ο νέος είχε πάρει πολύ άγχημο δρόμο.

Ο Μυρτίων, ύστερα από διαρκείς έρευνες και σπουδές, είχε άνακαλύψει στις τελευταίες ήμέρες του ένα πολυτιμώτατο ύγρο με άπίστευτες θεραπευτικές ιδιότητες, που τό μυστικό της κατασκευής του δέν τό γνώριζε κανένας άλλος εκτός άπ' αυτόν.

Γι' αυτό, όταν προαισθάνθηκε να ζυγώνει τό τέλος του, φώναξε κοντά του τό γιό του και τού έπαι με φωνή που έτρεμε από την άγωνία του θανάτου:

— Παιδί μου, σε λίγο θα κλείσω τα μάτια μου... Τελείωσε παιά η ζωή μου και πρέπει ν' αφήσω κι' εμένα που σ' αγαπώ τόσο πολύ, και τό βιόλι που ήσαν ή μόνη παρηγορία για μένα και τις έγχαριστες μου και τις μελέτες μου, που ήσαν χρησιμώτατες για την άνθρωπότητα και που ίσως πρόκειται να σε δοξάσουν... Πρέπει να πεθάνω, άλλ' όχι! Δέν θα πεθάνω άκόμα, άν νοιώθης για μένα λίγη στοργή από αυτή που αισθάνομαι εγώ για σενα... Τό βλέπεις αυτό τό μπουκάλι, παιδί μου; Άν βέλγης λοιπόν να μην πεθάνω, δός μου να πω τό περιεχόμενο του, τη στιγμή που θα βγάλω τον τελευταίο μου άναστεναγμό...

Θά ξαναγυρίσω τότε στη ζωή και θα υποσέσης να ξαναφύγεις στην άγκυλιά τον πατέρα σου, τον πατέρα που σ' αγαπάει και που θα προσπαθήσει να σου δώσει νέα δειγμάτα της στοργής του...

Μόλις επόφανε αυτά τα λόγια, ο Μυρτίων έχασε τις αισθήσεις του, έγειρε τό κεφάλι του και ξεψύχησε...

Ο θάνατός του δέν έστενοχώρησε και πολύ τό Νανσή. Ήταν εγωίστης, όπως είπαμε, και δέν άγαπούσε άλλον εκτός άπ' τον

εαυτό του. Γι' αυτό, αντί να σπείσει άμείσως ν' άδειάσει στά χείλη του πεθαμένου τό θαυματουργό ύγρο, άρχισε να λήη μέσα του:

— Ο γέρος πέθανε παιά... Για ποιό λόγο λοιπόν να ξαναγυρίσω στον κόσμο; Γιατί να έξακολουθήσω ακόμα να βασανίζεσαι εδώ στη ζωή; Άς τον αφήσω λοιπόν ν' άναπαυθή ειρήνικά... Έγώ άπεναντίας είναι νέος, γεμάτος έλπίδες και όρεξη, κι' έχω χρόνια και χρόνια ακόμα μπροστά μου...

Άς πεθάνω, έλεγε, έπειτα, άν νύχτα μου πείσει τό θαυματοργό αυτό το άφραγκο να μου είνε άναγκαία τό τέλος του να πλησιάσει, έλο να πλησιάσει...

Φώναζε λοιπόν την κόρη του, για την όποια γνώριζε ότι κατοχόταν από τό πάθος της φιλαργυρίας, και της έπαι ότι μόλις θα τού είνε να πιη τό θαυματοργό ύγρο, θάβλεπε τό πτώμα του να μεταβάλλεται σ' έναν τεράστιο όγκο χρυσοφύλλου...

Έκείνη, επειδή ήταν ήμειόμας, άκούγοντας τό τέλος του, δέν έδυσκολεύτηκε να τον πιστέψει, και τη νύχτα που πέθανε ο πατέρας της έκανε ό,τι της είχε πει...

Μόλις έπσαν ή πρώτες σταγόνες στά χείλη του νεκρού—ώ, τό θαύμα!—τά μάτια του άνοήχησαν κι' έμειναν άπληνι, τό στόμα του τενώθηκε τρομαχτικά και ή καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά.

Η κόρη, βλέποντας αυτή την άπροσδόκητη νεκρανάσταση, τρέμαζε, ζήτησε να φύγει και χτύπησε απάνω στον τοίχο, όπου έσπασε τό μπουκάλι και τό θαυματοργό άφραγκο χύθηκε στο πάτωμα.

Έτσι, ο Νανσή, πριν προφτάσει ακόμα ν' άναστήθι, έπαισε πάλι νεκρός, γιατί ή κόρη του δέν τού είχε ρίξει στο στόμα του όσο ύγρο χρειαζόταν. Και κανένας από τότε δέν μπόρεσε ν' άνακαλύψει τό περίεργο μυστικό του Μυρτίωνος...

ΚΑΤΑΡΕΣ ΤΟΥ ΓΥΘΕΙΟΥ

— Να κουδουλώθης και να μείνεις κούδουλο.

— Να πιάς σ' άφαντα.

— Μαθή Δαυμολή στο σπίτι σου.

— Να σε βάλουν σε στραδό προκέφαλο.

— Μάλαμα να πιάνης και σκουριά να γίνεται.

— Κακή σφαίρα να κρουσθή την καρδιά σου.

Ο Γερμανός ποιητής Νοβάλις

χρήματα... Άν ο πατέρας μου άφινε δύο τουλάχιστον μπουκάλια, θα τού χάριζα τό ένα. Άλλά τώρα δέν μπορώ να κίω τίποτε. Κι' έπειτα, άφινοντας τον στην αιώνα του άναπαυσι, τού προσέφερα άληθινή ύπηρεσία...

Έκουφε λοιπόν μ' επιμέλεια τό μπουκάλι, κτέθηκε με μεγάλη πομπή τον πατέρα του και προσποιήθηκε πως τον πένθησε για κάμποσον καιρό.

Έκείνα χρόνια είχαν περάσει από τό θάνατο του γέροντος Μυρτίωνος, που τον έκλαψε ή επιστήμη σαν ένα γνήσιο και πολυτιμο τέκνο της.

Ο γιός του έν τό μεταξύ οίχτηκε

Ο θάνατός του δέν έστενοχώρησε και πολύ τό Νανσή. Ήταν εγωίστης, όπως είπαμε, και δέν άγαπούσε άλλον εκτός άπ' τον

εαυτό του. Γι' αυτό, αντί να σπείσει άμείσως ν' άδειάσει στά χείλη του πεθαμένου τό θαυματουργό ύγρο, άρχισε να λήη μέσα του:

— Ο γέρος πέθανε παιά... Για ποιό λόγο λοιπόν να ξαναγυρίσω στον κόσμο; Γιατί να έξακολουθήσω ακόμα να βασανίζεσαι εδώ στη ζωή; Άς τον αφήσω λοιπόν ν' άναπαυθή ειρήνικά... Έγώ άπεναντίας είναι νέος, γεμάτος έλπίδες και όρεξη, κι' έχω χρόνια και χρόνια ακόμα μπροστά μου...

Άς πεθάνω, έλεγε, έπειτα, άν νύχτα μου πείσει τό θαυματοργό αυτό το άφραγκο να μου είνε άναγκαία τό τέλος του να πλησιάσει, έλο να πλησιάσει...

Φώναζε λοιπόν την κόρη του, για την όποια γνώριζε ότι κατοχόταν από τό πάθος της φιλαργυρίας, και της έπαι ότι μόλις θα τού είνε να πιη τό θαυματοργό ύγρο, θάβλεπε τό πτώμα του να μεταβάλλεται σ' έναν τεράστιο όγκο χρυσοφύλλου...

Έκείνη, επειδή ήταν ήμειόμας, άκούγοντας τό τέλος του, δέν έδυσκολεύτηκε να τον πιστέψει, και τη νύχτα που πέθανε ο πατέρας της έκανε ό,τι της είχε πει...

Μόλις έπσαν ή πρώτες σταγόνες στά χείλη του νεκρού—ώ, τό θαύμα!—τά μάτια του άνοήχησαν κι' έμειναν άπληνι, τό στόμα του τενώθηκε τρομαχτικά και ή καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά.

Η κόρη, βλέποντας αυτή την άπροσδόκητη νεκρανάσταση, τρέμαζε, ζήτησε να φύγει και χτύπησε απάνω στον τοίχο, όπου έσπασε τό μπουκάλι και τό θαυματοργό άφραγκο χύθηκε στο πάτωμα.

Έτσι, ο Νανσή, πριν προφτάσει ακόμα ν' άναστήθι, έπαισε πάλι νεκρός, γιατί ή κόρη του δέν τού είχε ρίξει στο στόμα του όσο ύγρο χρειαζόταν. Και κανένας από τότε δέν μπόρεσε ν' άνακαλύψει τό περίεργο μυστικό του Μυρτίωνος...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΝΤ' ΑΒΡΙΑ

ΤΡΙΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ

Ένα αγωνιώδες ερώτημα βασάνιζε από ημέρες τον νεαρό υπολοχαγό Σερβαί:

— Ποιάν από τις δυο να πάρω γυναίκα; συλλογίζετο. Τη Μαγδαληνή ή τη Σουζάνα; Τις αγαπώ και τις δυο το ίδιο... Έχουν κι' η δυο το ίδιο ανάστημα, τα ίδια μάτια, το ίδιο χρώμα μαλλιών... Ποιά να διαλέξω, σκε μου;... Ποιά να διαλέξω;

Η σκέψις αυτή τον βασάνιζε κι' αυτό το πρωί, ενώ ντυνόταν. Ξαφνικά, είδε ότι είχε περάσει πια η ώρα κι' ότι έπρεπε να πάη στα γυμνάσια. Διέταξε λοιπόν τον ιπποκόμο του να σελλάσῃ το αλόγο του και, ύστερα από λίγο, τραβούσε καβάλλα για τον στρατώνά...

Τη στιγμή που περνούσε έξω από το σπίτι της κ. Ρονσεραί, τονώθηκε πάνω στη σέλλα του, διόρθωσε το πηλίκιό του, έστριψε το μoustaki του και έτοιμάστηκε να εκτοξεύσει τα πιο γλυκά βλέμματά του.

Η προσετομιασμένη του αυτές δεν πήγαν χαμένες.

Η δυο δεσποινίδες Ρονσεραί, η Σουζάνα και η Μαγδαληνή, καθόντουσαν την ώρα αυτή στο άνθοςτολμένο παράθυρο—ζωντανά λουλούδια κι' αυτές—και έπαιρναν τον αέρα τους.

Ο υπολοχαγός Σερβαί, καθώς πλησίασε, έφερε με χάρη το χέρι του στο πηλίκιό του και υποκλήθηκε ευγενέστατα πάνω στο έλλογό του. Η δυο αδελφές του ανταπέδωσαν άμέσως το χαριεταμό με δυο χαριτωμένα χαμόγελα.

Ο Σερβαί έννοιωσε και πάλι την καρδιά του να χτυπάει στο στήθος του. Και ενώ το αλόγο του εξακολουθούσε αμέριμνα το δρόμο του, ο νεαρός υπολοχαγός αναρωτιόταν πάλι:

— Ποιάν από τις δυο να διαλέξω; ***

Όταν έφτασε στον στρατώνά, ο λοχαγός Αρμάν και ο ανθυπολοχαγός Συμπρὺλ τον υποδέχτηκαν με είρωνικά χαμόγελα.

— Μάλιστα, του είπε ο λοχαγός, πώς όταν περνάτε από το σπίτι της κ. Ρονσεραί, κορδώνεστε υπερβολικά στο αλόγο σας. Είναι αλήθεια αυτό;

— Η αλήθεια είναι— συμπλήρωσε το λοχαγό ο ανθυπολοχαγός Συμπρὺλ με προσποιητή αφέλεια— ότι η κυρία Ρονσεραί έχει δυο ωμορφες κόρες... Φαντάζομαι όμως ότι αυτό δεν αφορά διόλου τον αγαπητό μας Σερβαί. Ο υπολοχαγός κατάλαβε τα πειράγματα των συναδέλφων του. Μά δεν θύμωσε. Απεναντίας, βρήκε ανφορμή να κορδαλώη περισσότερο και να πη:

— Τό γεγονός είναι ότι η οικογένεια Ρονσεραί αίσθάνεται εξαιρετική εκτίμηση για μένα και ότι πρόκειται ύστερα από λίγον καιρό να γίνω κι' εγώ μέλος της...

— Ποιάν από τις δυο θα πάρω

λοιπόν; ρώτησε ο λοχαγός.

— Εδώ είναι ο κόμπος! αποκρίθηκε μελαγχολικά ο Σερβαί. Τις αγαπώ και τις δυο συγχρόνως!

— Καλός είσαι! φθόβισε με θαυμασμό ο ανθυπολοχαγός.

— Η αμείβοη αυτή κατάσταση με βασανίζει πολύ! συνέχισε ο υπολοχαγός. Μά δεν μπορώ να καταλήξω σ' ένα συμπέρασμα.

Ο ανθυπολοχαγός σκέφτηκε λίγο και είπε:

— Καταλαβαίνω, αγαπητέ μου, ότι η θέσις σου είναι λίγο δύσκολη. Αν περνά από το χέρι μου να κάνω κάτι για να σε βοηθήσω... είμαι στη διάθεσί σου...

— Εξέρετε τί λέω εγώ; είπε τότε κι' ο λοχαγός. Να μάς παρουσιάσεις στην οικογένειά Ρονσεραί. Έτσι θα γνωριστούμε κι' εμείς με τις δεσποινίδες και θα μπορούσαμε να σε συμβουλευσουμε ποιάν από τις δυο να διαλέξης για γυναίκα σου.

— Λαμπρή ιδέα! φώναξε ο ανθυπολοχαγός, ενθουσιασμένος από τη σκέψις ότι θα γνωριζόταν με τις δεσποινίδες Ρονσεραί.

Τη στιγμή όμως εκείνη εσήμανε η σάλπιγγα για τα γυμνάσια.

— Πηγαίνουμε τώρα, είπε ο λοχαγός. Κι' όταν θα τελειώσουμε, θα πάμε να γνωρίσουμε τις περιφημες αυτές δεσποινίδες Ρονσεραί.

Πράγματι, όταν τελείωσαν τα γυμνάσια—θα ήταν η ώρα 11 το πρωί—ο υπολοχαγός Σερβαί ωδήγησε το

λοχαγό Αρμάν και τον ανθυπολοχαγό Συμπρὺλ στο σπίτι της κ. Ρονσεραί, η οποία υποδέχτηκε με χαρά τους τρεις αξιωματικούς. Η δυο δεσποινίδες σεβήρισαν το σάι με τα κομψά και κάτασπρα χεράκια των.

Και σε λίγο μία ευχάριστη και έξυπνη συνμιλία άρχισε μεταξύ των τριών αξιωματικών και των δυο δεσποινίδων.

Υστερα η Σουζάνα κάθισε στο πιάνο, ενώ η Μαγδαληνή τραγουδούσε μαζί με τον ανθυπολοχαγό κομμάτια από διάφορες υπερέτες.

— Η ημέρα αυτή θα μού μείνει αλησμόνητη! έλεγε κάθε τόσο ο λοχαγός.

Τό μεσημέρι, η οικοδόσποινα προσέκαλε τους αξιωματικούς να καθίσουν να φάνε μαζί. Οι τρεις φίλοι δεχτήκαν με χαρά την πρόσκλησίς της.

Θά ήταν η ώρα 2 το απόγευμα, όταν οι αξιωματικοί σηκώθηκαν να φύγουν. Η κ. Ρονσεραί και η κόρης της τους παρακάλεσαν να πηγαίνουν συχνά να τις βλέπουν, γιατί η συντροφιά τους τους ήταν πολύ ευχάριστη...

Οι τρεις αξιωματικοί, από το σπίτι της κ. Ρονσεραί πήγαν κατ' ευθείαν στη Στρατιωτική Δέσχη. Εκεί, καθύσαν σ' ένα άπομο τραπέζι.

— Λοιπόν; ρώτησε πρώτος ο υπολοχαγός Σερβαί. Τώρα που τις γνωρίζετε, λοχαγέ μου, ποιάν από τις δυο με συμβουλευέτε να πάρω;

Ο λοχαγός σκέφτηκε λίγο και ύστερα είπε:

— Τώρα καταλαβαίνω κι' εγώ τη δύσκολη θέσι σου, αγαπητέ μου. Όμολογώ ότι η έκλογή μεταξύ των δυο δεσποινίδων δεν είναι εύκολη. Και τα δυο κορίτσια είναι όμοια στην όμορφιά, την καλωσύνη, την έξυπνάδα...

Μού φαίνεται όστόσο ότι μονάχα είναι μέσον υπάρχει για να λάβετε μία οριστική απόφασι. Αυτό τοιούτιστα θα έκανα εγώ, αν βρισκόμουν στη θέσι σου. Θα ζήτούσα μία ολιγοήμερη άδεια και θα ταξίδευα μακριά, πολύ μακριά...

Θά άπουκαρύνόμουν δηλαδή από τό αντίκειμενο—ή, μάλλον—από τὰ αντίκειμενα των σκέψεών μου. Και τότε, ψυχραιμώτερος, μακριά από την επίδρασι κάθε παρουσίας, θα υπορούσα να κάνω συγκρίσεις μεταξύ των δυο γυναικών και να πάρω, επί τέλους, μίαν απόφασι.

Ο υπολοχαγός βρήκε σοφή τη σκέψις του λοχαγού του.

Και τη μεθεπόμενη έφρευε από το σύνταγμα με δήμερη άδεια.

... Άλλ' ενώ ο υπολοχαγός πήγαινε από τὴ Βουλώνη στη Νίκαια, ο λοχαγός Αρμάν και ο ανθυπολοχαγός Συμπρὺλ άρχισαν να επισκέπτονται συχνότερα την κ. Ρονσεραί. Ο λοχαγός έρωτοτροπούσε με τη Μαγδαληνή και ο ανθυπολοχαγός φαινόταν να αίσθάνεται εξαιρετική προτίμηση για τη Σουζάνα.

Τό αποτέλεσμα ήταν να ζητήσουν και οι δυο—κρυφά και μυστικά—από τη μητέρα τη χείρα της προτιμώμενης των.

— Είμαι εν τάξει με τὴ συνείδησί μου! έλεγε ο λοχαγός. Όταν θα επιστρέψῃ ο Σερβαί, θα προσπαθήσω να τον πείσω ότι αγαπά τη Σουζάνα και ότι αυτήν πρέπει να πάρη γυναίκα.

— Δεν θεωρώ τον εαυτό μου αξιοκατάχρητο σ' αυτήν την υπόθεσι! έλεγε και ο ανθυπολοχαγός. Μόλις γυρίσῃ ο Σερβαί, θα τον καταφέρω να τον πείσω ότι πρέπει να πάρη γυναίκα τη Μαγδαληνή.

Ο Σερβαί, όταν τελείωσε η άδεια του και ξαναγύρισε στη Βουλώνη, το πρώτο που έκανε ήταν να πάη να συναντήσῃ τους δυο φίλους του.

Μόλις όμως τους είδε, πριν ακόμα προσθήσῃ ν' ανοίξῃ τὸ στόμα του, έλαβε τὸ λόγο ο λοχαγός.

— Φαντάζομαι, είπε, ότι θά έλαβες οριστική απόφασι και ότι θα παντρευτὴς τη Σουζάνα.

— Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε ο ανθυπολοχαγός. Πρόκειται να πάρη τη Μαγδαληνή.

— Γιατί τη Μαγδαληνή, επέμεινε ο λοχαγός, αφού ο άνθρωπος θέλει να πάρη τη Σουζάνα!

— Απεναντίας, ο Σερβαί εξεδήλω-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΠΕΙΤ' ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΑΡΟΛΟΣ ΛΙΖΕΛ, 60 ετών

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ, 55 ετών.

(Η κυρία Χόρεν κάθεται μιστά στο κομψό γραφείο της κι' έχει άπλωμένα διάφορα χαρτιά μπροστά της. Ο Κάρολος κάθεται λίγο παραπέρα, δειλός και συνεσταλμένος.)

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Ωστε έτσι, κύριε, έχετε εκ μέρους της κυρίας Μιρώ;... Και τί επιθυμείτε;

ΚΑΡΟΛΟΣ, (συγκινημένος).—Κυρία μου... Είμαι πολύ... πολύ στενοχωρημένος... Η γυναίκα μου είναι άρρωστη από τον καιρό που απόχτησε το τρίτο της παιδί...

Η μεγάλη μου, σάλι, κόρη χήρεψε τελευταία και ήρθε κι' αυτή να μείνη μαζί μας, με τα δυο της μικρά. Έγώ, από καιρό τώρα, ζητώ εργασία και δε βρίσκω πουθενά... Πώς να συντηρήσω τόσους ανθρώπους;

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Καταλαβαίνω... Θά θέλατε να σάς διορίσω κάπου.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω κυρία... Πόσο μεγάλο καλό θα κάνετε!... Έσείς ή κόρη του πλουσίου Όλλανδού Βάν Χόρεν, του ιδιοκτήτου μιάς τόσο μεγάλης εμπορικής εταιρίας, φτάνει να το θελήσετε και θα μου βρήτε εύκολα στά γραφεία σας μιά μικρή θέσι, για να μπορώ κι' εγώ να βγάλω το ψωμί της οικογενείας μου...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Δεν φτάνει να το θέλω, κυρία μου. Πρέπει πρώτα να μου πείτε τί μπορείτε να κάνετε.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Έξω λογιστικά, εμπορικά, άλληλογραφία, αγγλικά...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Θά ιδούμε... Έν πάση περιπτώσει, άρρίστε μου τὸ ὄνομά σας και τὴν διεύθυνσί σας... Θά σάς ειδοποιήσω όταν θά έχω να σάς αναγγείλω καμιά ευχάριστη ειδήσι...

ΚΑΡΟΛΟΣ, (χαμογελώντας πικρά).—Σας ευχαριστώ πολύ, κυρία, για ὅτι θέλετε να κάνετε για μένα...

σε τὴν προτίμησί του για τὴ Μαγδαληνή!

—Μά πώς θά πάρη τὴ Μαγδαληνή—φώναξε τότε ο λοχαγός, αποφασισμένος να τὰ φανερώσῃ όλα—αφού έζητήσα εγώ από τὴ μητέρα της τὴ χείρα της και μού τὴ παρεχώρησε ευχάριστα...

— Έν τοιούτῃ περιπτώσει, είπε ο ανθυπολοχαγός, πώς είναι δυνατό να πάρη τὴ Σουζάνα, αφού ύστερα από λίγον καιρό θά κάνουμε τὸς γάμους μας.

Οι δυο αξιωματικοί περίμεναν να δουν τὸν υπολοχαγό να θυμώσει. Ωστόσο ο Σερβαί φάνηκε καταγοητευμένος.

— Α! φίλοι μου, είπε, δεν έξερετε πόσο είμαι ευχαριστημένος για τὴ λύσι αυτή! Σήμερα δεν θέλω οὔτε τὴ μία, οὔτε και τὴν ἄλλη... Γνώρισα στὰς Κάννας ἕνα θελκτικὸ κορίτσι, τὸ αγαπήσα και συμφωνήσαμε να παντρευτούμε!

Όνομάζομαι Κάρολος Λιζέλ, και καταικώ...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ, (δυσχερής).—Είστε ο Κάρολος Λιζέλ; Μά δεν είναι δυνατόν!... Είστε ὅσους ο μικρός Κάρολος;

ΚΑΡΟΛΟΣ, (γελώντας).—Ναί, φαίνεται ὅτι ἡμουν κάποτε κι' εγώ μικρός.

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Μά δεν τὸ πιστεύω!... Είστε ο Κάρολος Λιζέλ, από τὴν Ἀλσατία;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μάλιστα, είμαι ο Κάρολος Λιζέλ, από τὴν Ἀλσατία. Όταν παντρεύτηκα, ήρθα και κατοίκησα ἔδω, στήν πατρίδα τὴς γυναίκας μου. Μά, πῶς, με γνωρίζετε;

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ, (με πολλή συγκίνηση).—Αχ, μικρό μου Κάρολε, δεν με θυμάσαι λοιπόν; Δεν με γνωρίζεις λοιπόν ποιά είμαι;

ΚΑΡΟΛΟΣ, (κινεζώντας τὴν με προσοχή).—Όχι, κυρία Χόρεν...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Είμαι ἡ Ζακελίνα...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Η Ζακελίνα!;

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Ναί, ἡ Ζακελίνα Ρολάν...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω, Ζακελίνα!... Ζακελίνα!... Είσαι εσύ; Εσύ;

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Ναί, είμαι εγώ, Κάρολε... Έχω γίνει άγνωστή, δεν είναι έτσι;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ναί, τώρα θυμοῦμαι τὰ ὄμορφα γαλάνα σου μάτια...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Τώρα μόνο τὸ χρώμα των είναι ἴδιο...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Θυμάμαι και τὰ χουσά σου μαλλιά.

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Τώρα είναι ὁλόλευκα. Είμαι πια μιά γηρά...

© © ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ © ©

Η Ψορία της Σεβίλλης
(Έργον τοῦ Ἀγγλου ζωγράφου Ζ. Μπούργκες, εδριακό-μενον στήν Ἑθνική Πνακοθήκη τοῦ Λονδίνου)

μόρησε ο Θεός. Η ζωή μου ήταν γεμάτη βάσανα, αργόστοιες, φτώχεια...

Εγώσα ὅλη μου τὴν περιουσία... Είνε χρονια τώρα που είμαι καταστραμμένος. Δεν είχα πνεύμα επιχειρηματικό ὅπως ο άντρας σου, ὅπως εἰς τὸν...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Όπως εγώ τώρα... Πώς μπορεί γὰ φανταστή ὅτι εγώ, ἡ σοβαρά και αὐστηρά κυρία Χόρεν, με τὸ στεγνὸ πρόσωπο και τὰ λευκά μαλλιά, ἡμουν κάποτε μιά χαριτωμένη παιδοῦλα με χρυσά μαλλιά;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Κι' εγώ που είμαι τώρα ἄλλιος γέρος, πῶς θά τὸ πῇ ὅτι ἡμουν κάποτε ἕνα ὠραίο παιδάκι;

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Πὸν τὸ ἀγαπούσα εγώ πολύ, κι' αὐτὸ μ' ἀγαπούσε λίγο.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Αχ, Ζακελίνα... Σ' ἀγαπούσα πολύ, ἀλλά ἡμουν ἀδυνάτου χαρακτήρος.

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Αρχετὰ μιλήσαμε για τὰ περασμένα... Ἀς πούμε τώρα τί πρέπει να γίνῃ για τὸ παρόν, Κάρολε... Θέλω να με βοηθήσεις στὰς επιχειρήσεις μου... Θά σε διορίσω διευθυντὴ στο κυριώτερο τμήμα τὴς ἑταιρίας. Και καθὼς δεν ἔχω παιδιά, οὔτε ἑγγόνια, θ' αναλάβω εγώ τὰ ἐγγόνια σου.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω Ζακελίνα! Πόσο είσαι μεγαλόψυχη!...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Όχι, δεν είναι μεγαλοψυχία... Είνε ἐγωισμός, μπορώ να σοῦ πῶ... Δεν ξέρεις πόσο πλῆττω χωρίς δική μου οικογένεια... Σε βεβαίω ὅτι ο Θεός σ' ἔστειλε σ' ἕμένα σήμερα...

Στάσου μιά στιγμή να ἱτογράψω κάποια έγγραφα και ύστερα θά πάμε με τὸ αὐτοκίνητό μου μαζί στο σπίτι σας να γνωρίσω τὴ γυναίκα σου και τὴν κόρη σου, που θά γίνουν στο εξῆς φίλες μου, και τὰ ἐγγόνια σου, που θά είναι και δικά μου...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω Ζακελίνα! Πόσο είσαι μεγαλόψυχη!...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Όχι, δεν είναι μεγαλοψυχία... Είνε ἐγωισμός, μπορώ να σοῦ πῶ... Δεν ξέρεις πόσο πλῆττω χωρίς δική μου οικογένεια... Σε βεβαίω ὅτι ο Θεός σ' ἔστειλε σ' ἕμένα σήμερα...

Στάσου μιά στιγμή να ἱτογράψω κάποια έγγραφα και ύστερα θά πάμε με τὸ αὐτοκίνητό μου μαζί στο σπίτι σας να γνωρίσω τὴ γυναίκα σου και τὴν κόρη σου, που θά γίνουν στο εξῆς φίλες μου, και τὰ ἐγγόνια σου, που θά είναι και δικά μου...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω Ζακελίνα! Πόσο είσαι μεγαλόψυχη!...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Όχι, δεν είναι μεγαλοψυχία... Είνε ἐγωισμός, μπορώ να σοῦ πῶ... Δεν ξέρεις πόσο πλῆττω χωρίς δική μου οικογένεια... Σε βεβαίω ὅτι ο Θεός σ' ἔστειλε σ' ἕμένα σήμερα...

Στάσου μιά στιγμή να ἱτογράψω κάποια έγγραφα και ύστερα θά πάμε με τὸ αὐτοκίνητό μου μαζί στο σπίτι σας να γνωρίσω τὴ γυναίκα σου και τὴν κόρη σου, που θά γίνουν στο εξῆς φίλες μου, και τὰ ἐγγόνια σου, που θά είναι και δικά μου...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω Ζακελίνα! Πόσο είσαι μεγαλόψυχη!...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Όχι, δεν είναι μεγαλοψυχία... Είνε ἐγωισμός, μπορώ να σοῦ πῶ... Δεν ξέρεις πόσο πλῆττω χωρίς δική μου οικογένεια... Σε βεβαίω ὅτι ο Θεός σ' ἔστειλε σ' ἕμένα σήμερα...

Στάσου μιά στιγμή να ἱτογράψω κάποια έγγραφα και ύστερα θά πάμε με τὸ αὐτοκίνητό μου μαζί στο σπίτι σας να γνωρίσω τὴ γυναίκα σου και τὴν κόρη σου, που θά γίνουν στο εξῆς φίλες μου, και τὰ ἐγγόνια σου, που θά είναι και δικά μου...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω Ζακελίνα! Πόσο είσαι μεγαλόψυχη!...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Όχι, δεν είναι μεγαλοψυχία... Είνε ἐγωισμός, μπορώ να σοῦ πῶ... Δεν ξέρεις πόσο πλῆττω χωρίς δική μου οικογένεια... Σε βεβαίω ὅτι ο Θεός σ' ἔστειλε σ' ἕμένα σήμερα...

Στάσου μιά στιγμή να ἱτογράψω κάποια έγγραφα και ύστερα θά πάμε με τὸ αὐτοκίνητό μου μαζί στο σπίτι σας να γνωρίσω τὴ γυναίκα σου και τὴν κόρη σου, που θά γίνουν στο εξῆς φίλες μου, και τὰ ἐγγόνια σου, που θά είναι και δικά μου...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω Ζακελίνα! Πόσο είσαι μεγαλόψυχη!...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Όχι, δεν είναι μεγαλοψυχία... Είνε ἐγωισμός, μπορώ να σοῦ πῶ... Δεν ξέρεις πόσο πλῆττω χωρίς δική μου οικογένεια... Σε βεβαίω ὅτι ο Θεός σ' ἔστειλε σ' ἕμένα σήμερα...

Στάσου μιά στιγμή να ἱτογράψω κάποια έγγραφα και ύστερα θά πάμε με τὸ αὐτοκίνητό μου μαζί στο σπίτι σας να γνωρίσω τὴ γυναίκα σου και τὴν κόρη σου, που θά γίνουν στο εξῆς φίλες μου, και τὰ ἐγγόνια σου, που θά είναι και δικά μου...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω Ζακελίνα! Πόσο είσαι μεγαλόψυχη!...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Όχι, δεν είναι μεγαλοψυχία... Είνε ἐγωισμός, μπορώ να σοῦ πῶ... Δεν ξέρεις πόσο πλῆττω χωρίς δική μου οικογένεια... Σε βεβαίω ὅτι ο Θεός σ' ἔστειλε σ' ἕμένα σήμερα...

Στάσου μιά στιγμή να ἱτογράψω κάποια έγγραφα και ύστερα θά πάμε με τὸ αὐτοκίνητό μου μαζί στο σπίτι σας να γνωρίσω τὴ γυναίκα σου και τὴν κόρη σου, που θά γίνουν στο εξῆς φίλες μου, και τὰ ἐγγόνια σου, που θά είναι και δικά μου...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω Ζακελίνα! Πόσο είσαι μεγαλόψυχη!...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Όχι, δεν είναι μεγαλοψυχία... Είνε ἐγωισμός, μπορώ να σοῦ πῶ... Δεν ξέρεις πόσο πλῆττω χωρίς δική μου οικογένεια... Σε βεβαίω ὅτι ο Θεός σ' ἔστειλε σ' ἕμένα σήμερα...

Στάσου μιά στιγμή να ἱτογράψω κάποια έγγραφα και ύστερα θά πάμε με τὸ αὐτοκίνητό μου μαζί στο σπίτι σας να γνωρίσω τὴ γυναίκα σου και τὴν κόρη σου, που θά γίνουν στο εξῆς φίλες μου, και τὰ ἐγγόνια σου, που θά είναι και δικά μου...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ω Ζακελίνα! Πόσο είσαι μεγαλόψυχη!...

ΚΥΡΙΑ ΧΟΡΕΝ.—Όχι, δεν είναι μεγαλοψυχία... Είνε ἐγωισμός, μπορώ να σοῦ πῶ... Δεν ξέρεις πόσο πλῆττω χωρίς δική μου οικογένεια... Σε βεβαίω ὅτι ο Θεός σ' ἔστειλε σ' ἕμένα σήμερα...

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΒΕΝΤΕΤΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΣΙΚΗΣ

Οι σύγχρονοι μεγάλοι Κορσικανοί. 'Ο παντοδύναμος δημοσιογράφος κι' άρωμα-τωπώλης Κοτού. 'Η πατρίς των ληστών. Μιση αιώναθία. 'Ο θρύλος που κατέστρεψε τους ληστές. 'Ας έφεται ο Μεριμέ! Οι τελευταίοι ληστές. Πώς σκοτώθηκε ο λησάρχος Μπελαγκόσκι. Ρομαντέτι, ο βασιλεύς της Κορσικής. Οι άστυφύλακες και το πτώμα του ληστάρχη. Πώς την έπαδε ο λησάρχος Σπάντα, κτλ.

Ο περιήγητος δικηγόρος Μορό-Τζιαφφρέι

Οι κάτοικοι της Κορσικής μιλούν πολύ σπάνια για το μεγάλο συμπατριώτη τους τον Ναπολέοντα. "Αν κανένας ξένος βρεθεί στο ώραίο αυτό νησί της Μεσογείου και θαλήσει να πιάσει κουδέντα με το ξενοδόχο του — ή με την κόρη του ξενοδόχου του — θα ιδεί ότι ο μέγας Κορσικανός κατακτητής ενδιαφέρει τους συμπατριώτες του πολύ λιγότερο απ' ό,τι τους ενδιαφέρουν οι άλλοι Κορσικανοί που διαπρέπουν σήμερα στην πατρίδα τους και στη Γαλλία.

Μεταξύ αυτών συγκαταλέγονται και ο Μορό Τζιαφφρέι ο μεγαλειότερος δικηγόρος της Γαλλίας, ο οποίος θεωρείται μοναδικός στο να υπερασπίζεται γυναίκες που έχουν σκοτώσει τους συζύγους ή τους έραστές των, ο κύριος Κιάππε, ο παντοδύναμος διευθυντής της Παρισινής άστυνομίας, καθώς και οι περισσότεροι άνωτατοι άστυνομικοί της Γαλλίας. Στην Κορσική γεννήθηκε επίσης κι' ο άνθρωπος που ονειρεύεται σήμερα να γίνει ο Μουσσολίνι της Γαλλίας. Και ο άνθρωπος αυτός είναι ο περίφημος Κοτού. Ποιος δεν γνωρίζει σήμερα τον Κοτού; Σ' όλον τον κόσμο είναι γνωστός, αν όχι από τα πολιτικά του κατορθώματα, άλλα τουλάχιστο από τις ποδόρες κι' από τ' αρώματα των διαφόρων άπορώντων εργοστασίων του. Οι έγχροι του τον ονομάζουν εϊρωνικά ως άρωματισμένους Ναπολέοντα, κι' οι φίλοι του είναι σίγουροι για την τελική του έπιτυχία. 'Η μισές Παρισινές εφημερίδες είναι σήμερα ιδιοκτησία του, όπως επίσης ιδιοκτησία του είναι ένα πλήθος βιομηχανικών εγκαταστάσεων.

Έτσι ο Φρανσουά Κοτού, ο άσχημος Κορσικανός άρωματωπώλης, μπορεί σήμερα να ρίξει τη Γαλλική Κυβέρνηση αν θέλει και ν' ανεβάσει στη θέση της όποιον κυβερνήσει το άρεσει.

Όστόσο, μολονότι ή Κορσική έχει γεννήσει τόσους διάσημους άνδρες, παραμένει ακόμη και σήμερα ή πατρίς των ληστών. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι από την Κορσική έχουν εκλείψει οι ληστές, παρ' όλα όσα υποστηρίζει ή Γαλλική κυβέρνηση...

Κλεισμένοι και περιορισμένοι στο νησί τους οι άρχιοι κι' εκδικητικοί Κορσικανοί, μένουν μαλλώνοντας ό ένας με τον άλλο. 'Επειδή δεν έχουν σύνορα, έπειδή δεν έχουν έχθρους για να πολεμήσουν και να σφάξουν, σφάζονται άναμεικτά τους. 'Η περιουσία αβυσσών τους όφείλεται πολλές φορές σε μηδυνικές άφορές και είναι γνωστό πως ή θανάσιμη αυτή έχθρα

μεταξύ δύο οικογενειών μπορεί να κρατήσει και επί αιώνας δόκληρος. Έτσι, πρό διακοσίων έτών, προσέβαλε ένας Πάολι την κόρη ενός Άντονέλλι. 'Η δυο οικογένειες, ή όποιες κατοικούν και σήμερα σε γειτονικά σπίτια, εξακολουθούν να μισούνται θανάσιμα και κάθε μέλος τους καρδοκαί την κατάλληλη στιγμή για να μπορεί να βοηθήσει το μαχαίρι του σ' ένα μέλος της άλλης οικογένειας. Συμβαίνει όμως συχνά ή Κορσικανική βεντέτα να συγχρονίζεται με το πνεύμα της εποχής. Έτσι 'αν τύχη κανείς φορά και βάλει ο Άντονέλλι κάλπη στις εκλογές, άμέσως βάζει κάλπη κι' ο Πάολι ως αντίθετός του. Μόλις όμως τελειώσουν ή εκλογές, ο άποτυχών υποψήφιος κι' οι όπαδοί του δεν κυττάζουν παρά πως να βρουν

ριμέ, ο πρώτος που τους εξόμνησε, υπήρξε ή άφορητή της καταστροφής τους. Μετά την έκδοσι της «Κόλμ-θας», άρχισαν να συρρέουν στην Κορσική οι ποιητάι κι' οι δημοσιογράφοι, να έπισκέπτονται τους ληστές στα λημέρια τους και να τους παίρνουν φωτογραφίες και συνεντεύξεις.

Πρό τριών έτών ακόμη μπορούσε κανείς να διαβάσει στα ταξιδιωτικά προγράμματα των μεγάλων άεροπλοίων εκδρομών ότι, εκτός απ' όλα τ' άλλα αξιοθέατα της Κορσικής, οι κ. κ. ταξιδιώται θα έδωσαν και τον άρχιληστή Σπάντα ή τον Ρομαντέτι. Οι δύο αυτοί ληστές ήσαν οι τελευταίοι διάσημοι Κορσικανοί ληστές. 'Η δόξα τους όμως και ή φήμη τους τους είχε κάνει κάπως άπρόσιτους και έτσι έπεσαν κι' οι δυο τους χτυ-

Ο Ρομαντέτι, ο μεγαλειότερος ληστής της Κορσικής, με το ιδιόκτητο μυδραλλιοβόλο του.

την ευκαιρία για να στείλουν στις ανώνυμες μισές τον τυχερό αντίπαλό τους.

Όστόσο ή ληστεία άρχισε στην Κορσική να εκφυλίσεται. Οι σημερινοί Κορσικανοί ληστές δεν μοιάζουν με τους παλιούς πενήτη έτών. Τους έπηρεε στο λαϊκό τους ό θρύλος και ή αήλη που είχε δημιουργήσει γύρω από τ' όνομά τους. Όταν οι ληστές είδαν ότι ο κόσμος τους έθαύμαζε, το πήραν άπάνω τους και άρχισαν να θεωρούν τον έαυτό τους ως καύχημα του τόπου τους. Έτσι οι περισσότεροι έρχαν το χιόνισμα που τους πα- ρακινούσε να γίνουν ληστές, την ά- νηχη προς την έλευθερία και την ά- νεκαστηρία και γινόντουσαν ληστές χάριν επιδείξεως. 'Ο Προσπερ Με-

πρένοι από βόλι, όπως πρέπει να πεθάνει κάθε άληθινός ληστής. Μα κι' αυτό ήταν μια καλή τύχη γι' αυτούς, γιατί έτσι «κοινωνικοί» που είχαν γίνει απορούσαν ευκολώτατα να πιαστούν ζωντανόι και να στείλουν στη φυλακή.

Ο ένοχώτερος από τους δύο ήταν ο Νούτσε Ρομαντέτι, ένας άπόγονος των Μπελαγκόσκι, οι όποιοι επί έβδομηταπέντε χρόνια υπήρξαν οι βασιλείς των Κορσικανικών βουνών, κληροδοτώντας το μίσος τους προς τις άρχες από πατέρα σε παιδί. Όλοι τους έπεσαν πολέμωντας, όλοι τους βρήκαν το θάνατο που επιθυμούσαν. Όταν ή Γαλλική κυβέρνηση άπεφάνε να έξοντώσει τον τελευταίο Μπελαγκόσκι, κινητοποίησε προς τον

σκοπόν αυτόν ένα λόγιο πεζικό, μια πυροβολαρχία πεδινού πυροβολικού και τρεις ήλες έφίπων χωροφυλάκων. Από τους συμμετέχοντες του άλλοι κατόρθωσαν να σωθούν και άλλοι συνελήφθησαν και κλεισθήκαν στα κάτεργα. 'Ο ήλιος ο Μπελαγκόσκι, θανάσιμα πληγωμένος, αφού κρέμασε το τουφέκι του σ' ένα δέντρο, ανέθηκε σ' ένα ψήλωμα, χαμώθηκε στο χώμα και πέθανε ήσυχα-ήσυχα.

Ο Νούτσε Ρομαντέτι, ο όποιος κληρονόμησε το Μπελαγκόσκι, είχε σκοτώσει ένα ζώιμπορο, έξ αιτίας του όποιου είχε μείνει άδικα στη φυλακή επί τρία χρόνια. Μετά το φόνολοπόν, αναγκάστηκε να πάρη τ' άβου-νά, και, αφού σκότωσε τρεις ή τέσσερες χωροφύλακες, που είχαν σταλεί να τον καταδιώξουν έγινε διάσημος σε όλα το νησί. 'Επί δεκαοκτώ ήλό- κληρα χρόνια είχε στήσει το άρχηγείο του κοντά στην πρωτεύουσα της νήσου, το Αλάκιο, άπάνω στο βουνό Καλματόγκιο, το όποιο είχε μεταβάλει σε πραγματικό φρούριο. Έσέβεται άπόλυτως τους άρχαίους νόμους της ληστεϊκής ίπποσύνης, δηλαδή υπερασπιζόταν τους χωρικούς από κάθε κλοπή και προστάτευε τις γυναίκες τους και την περιουσία τους. Οι χω- ρικοί πάλι, εις αντίλλαγμα, του έδιναν άστυλον, τον έτοφραν και τον βοηθούσαν όπως απορούσαν.

Μετά τον Ευρωπαϊκό πόλεμο, ή δύναμις του Ρομαντέτι έφθασε στο κατάρκωμα. Είχε γίνει το καμάρι του τόπου. 'Η εκλογές και κάθε μεταβολή στη διοίκηση έξερτύνοντο άποκλειστικώς απ' αυτόν. 'Η άστυνομία χιθανόταν τις δυνάμεις της πολύ άσθενείς για να τ' άλλάξει μαζί του και όπου στρεβλωνόταν ή παρουσία του έ- ξαφανίζονταν ως διά μαγείας οι χωροφύλακες και οι αστακώτες. Άνώ- τεροι κρατικοί υπάλληλοι πήγαιναν και τον συναντούσαν, συζητούσαν μαζί του επί διαφόρων ζητημάτων και γύρουν τη συμβουλή του. 'Ο Ρομα- ντέτι άγαπούσε τις γυναίκες, το κορ- κι και τη ζωή.

Κι' από την Άμερική ακόμα πή- γαιναν περιηγητάι στην Κορσική για να τον ιδούν. Έτσι ή άλαζονεία του είχε φτάσει πια σε σημείο άφρόντη. Έβγαζε διαγγέλματα, κάτω από τ' όπια χάζαζε άντι για άλλη ύπογρα- φή το άρχικό ψήφιο του όνόματός του Νούτσε — ένα καμμέγιστο Ν — και χαμογελούσε κολακευόμενος όταν τον συνάντηαν με τον Ναπολέοντα.

Σκοτώθηκε την άνοιξη του 1926 από τη σφαίρα ενός προδότη χωρικού. Όταν οι χωροφύλακες έφθιναν κοντά στο πτώμα του, άρχισαν να το

Ο Φρανσουά Κοτού

πυροβολούν, το κατατροποδών με τις σφαίρες τους και στην έπίσημη άναγγελία του θανάτου του είπαν ότι ο Ρομαντέτι νικήθηκε σε μάχη με τους χωροφύλακες και σκοτώθηκε μαχόμενος!

Κανένας όμως στο νησί δεν πίστεψε αυτή την ψευτιά και οι ήρωικοί χωροφύλακες σέπωσαν άδικα τ' άχρήματα της έπικηρύξεως και πή- ρανε και παράσημο!

Σύγχρονος με το Ρομαντέτι, ο ό- ποιος βασίλευε στο νότιο τμήμα της Κορσικής, ήταν κι' ο Σπάντα, ο κυ- ρίάρχος του βορείου τμήματος του νησιού. 'Ο Σπάντα δεν είχε συμμο- ρία. Μονάχα έναν σύντροφό είχε, το Ρούτιλι.

Όταν κάποτε ο Ρούτιλι συνελή- φθη, ο Σπάντα σκότωσε τον χωρο- φύλακα, ο όποιος είχε συλλάβει το σύντροφό του. 'Από τότε, ο Σπάντα ζούσε πια μόνος του στα βουνά, έ- χοντας ένα ιδανικό, την έλευθερία. Όστόσο, κάποτε οι χωροφύλακες κα- τόρθωσαν να τον παρأسσουν σε μια ένεδρα, με την ψευδή είδησι ότι ο Ρούτιλι είχε κατορθώσει να δραπε- τεύσει και βρισκόταν στην Κορσική. Στην ένεδρα αυτή τον δολοφόνησαν άναίονα και άτιμα.

Σήμερα πολλά λίγες από τις μεγά- λες ληστεϊκές οικογένειες της Κορ- σικής έχουν άπομεινεί. 'Από τους Μπελαγκόσκι δεν μένει ούτε ένας. 'Επίσης, ο Σπάντα κι' ο Ρομαντέτι δεν άφησαν άπογόνους. 'Εδώ κι' εκεί από βουνά της Κορσικής χάνονται ήκούα τα παιδιά και τ' εγγόνια των παλιών ληστών τον άγώνα της άπο- γένσεως για τη διατήρησι του ίερω- τέρους τους έθιμου, της βεντέτας.

Μά από ήμέρα σε ήμέρα χάνουν έ- λατος κι' οι χωροφύλακες στην Κορ- σική άρχίζουν να χοντραίνουν από το κατήφο. 'Η σύγχρονη μηχανική ζωή και ή άμερικανοποίηση των πάντων κατέστρεψε ως κι' αυτήν ά- κόμα την παλιά ρομαντική παρά- δοσι...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

Ο ΓΕΛΕΥΓΙΟΣ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ο Γάλλος στρατηγός Μπουλανζέ, όταν πήγαινε στο Γουινάσιο, ήταν πάντα ο τελευταίος της τάξεώς του. Την εποχή που είχε γίνει πια ό- πουργός των Στρατιωτικών, άποφά- σισε κάποτε να έπισκεφθή την πόλη. Έπου είχε περάσει τ' άληθινά του χρόνια. Έκεί μεταξύ των άλλων έπε- σκέφθη και το Γουινάσιο, στο όποιο είχε φοιτήσει. Καθώς λοιπόν έπιθεω- ρούσε τους μαθητές και τους άπηθύ- νε διάφορες ερωτήσεις, στάθηκε μια στιγμή, και γυρίζοντας προς τον γυ- μνασιάρχη, τον ρώτησε:

— Ποιος είναι ο τελευταίος στην τάξη;

Ο γυμνασιάρχης του έδειξε τότε έναν μικρό μαθητάκι που είχε γίνει κατακλινικός απ' την ντροπή του και είχε χαμηλώσει το κεφάλι του.

— Έσύ λοιπόν είσαι ο τελευταίος στην τάξη; τον ρώτησε ο Μπουλανζέ.

— Μάλιστα, κύριε ύπουργέ! άπάν- τηρος ο μαθητής δαίλι!

— Νά, παιδί μου, είπες τότε ο στρα- τηγός. Πώς ένα δεικάραγκο, γιατί μου κρατάς ως σήμερα τη θέση μου σ' αυτή την τάξη!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ο δικαστής προς τη μαύρα που άνυπομονεί να παντρευτεί:

— Πώς ονομάζεσαι;
— Μαρία Ρομάν.
— Άγύπνητη;
— Μάλιστα, και... μ' ένατό χι- λιάδες προίκα! ***

Ο κύριος. — Γιατί δεν καθα- ρίζει ή ύπηρεσία μας τα ρούχα με βενζίνη;

Η κυρία. — Γιατί δεν μπορεί να ύποφέρει τη μυρωδιά της... από τότε που την άφησε ο φίλος της ο σωφέρ! ***

Μεταξύ δραματικών συγγραφέων:
— Και σε βοηθεί ή γυναίκα σου στη δουλειά σου;
— Άρκετά μάλιστα... Κάθε μέρα μου κάνει και... μιό σ κ η ν ή ... ***

Ο δικαστής προς τον κατη- γορεύμενο:

— Τέσο νέος κι' έρχεσαι εδώ με τέτοια κατηγόρια; Τι θα πει ο πατέρας σου σαν το μάθη;

— Δεν θα πει τίποτε... Βρί- σκεται κι' αυτός στη φυλακή! ***

Ο δικαστής προς τη μηνύ- τρια:

— Είστε βεβία ότι είχατε μαζί σας το ποτοφόλι σας, έ- ταν ανεξήγητο από το σιδηροδρο- μικό σταθμό μαζί με τον άσρα βωμιαστικό σας;
— Μάλιστα...
— Και ποιος αντιληφθήκατε πο- σός έλειπε;
— Και ή μηνύτρια ντροπαλά:
— Στο... τέταρτο φιλί, κύριε δα- κατή. ***

Μεταξύ φιλενάδων:
— Άκούα δεν περάσε ένας χρόνος ύστερα από το θάνατο του πρώτου συ- ζύγου σου κι' εσύ ξαναπαντρεύτηκες. Δεν περιμένες λιγάκι περισσότερο, καυμένη;

— Έχεις δικη, αγαπητή μου... Την άλλη φορά θα περιμένω πιο πολύ!

— Τι έχεις σήμερα και χαρμωμέ- σαι όλη την ώρα;
— Μεθαύριο πρόκειται να πάω μα- ζύ με τη γυναίκα μου και τις κόρες μου σ' ένα κονσέρτο και... προγυ- νάζομαι από τώρα! ***

Μεταξύ νεονό- μων:
— Έκείνος... Δέ- απορώ να καταλά- βω... τι παραπο- νέωται για τους λο-

γαριαμούς μου, αφού ξέρεις πως τους πληρώνει ο μπαμπάς μου...

— Έκείνος... Ναι, αλλά για να ξεδεύεις από τόσο πολλά, δεν μπορώ να το ζήτησω να πληρώνη και τους δικούς μου λογαριασμούς! ***

— Έμαθα ότι ίδρυσε με τον κ. Ν... γραφείο συναισθητών. Και τι βλάπτει ο καθένας σας;

— Έγώ τ' άκεφάλια και ο κ. Ν... τά... έξη άνύπαντρα κορίτσια του! ***

Στή θεωρία:
— Υπαξί: ω α τ ι κ ό ς. — 'Από πόσα κομμάτια αποτελείται το αερό- πλανο;
— Σ τ ρ α τ ι ώ τ η ς. — Αυτό εξαφ- τάνει από το μέρος όπου θά... πέση! ***

Ο ποιητής. — Ποέπει να γνω-

— Δέν μου λέτε, σας παρακαλώ, δεν έχει τίποτε αξιοπε- ριστο ή πόλις σας; Δεν γεν- νήθηκε εδώ κανένας μεγάλος άντρας;

Ο έσνοδόχος. — "Ο- χι, κύριέ μου. Όσο θυμάμαι τον άρχιστον έγω, έδώ περα γεννιούνται μονάχα... μικρά παιδιά! ***

Μεταξύ φιλενάδων:
— Αυτές ή φωτογραφίες μου είναι πολύ άσχημες. Φαί- νονται σαν νάμαι σε άόλητα χρό- νια!...

Και ή ύποχρεωτική φιλε- νάδα:
— Μα τότε έσπεσε να πής του φωτογράφου πως δεν ήθελες να φαί- νεται τόσο νέα στις φωτογραφίες σου! ***

Ο Τζών μου έλεγε ότι το ζύ- λινι πόδι του τον έκανε να πονέει άπώλε πολύ.

— Βλακείες! Πώς είναι δυνατό να πονέει ένα ζύλινο πόδι;
— Μα την έδειξε ή γυναίκα του α' αυτό!...

— 'Η μητέρας. — Γιαννάκη, πή- γανες γρήγορα στο χασάπη και δες αν έχει μοσχάρι στα πόδια.

Ο Γιαννάκης (γυρίζοντας). — Δέν μπόρεσα να ιδώ, μαμά, γιατί ο χασάπης φόρωσε παπούτσια!

Ο νέος νοικάρης. — Μα το μαρό δεν θα α' ένοργή στη μέλε- τη μου;

Ο σπιτιονοίκος κύριος. — "Α, μπά, καθόλου! Όταν αυτό άρχίζει να φωνάζη, ή κό- ρη μου κάθεται στο πιάνο και σκαπ- ζει με το παζιμά- της τις φωνές του!

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Εκείνη την εποχή μόλις είχα κλείσει τα δεκαοκτώ μου χρόνια. Ήμουν ξανθός, αδύνατος και μετρίου αναστήματος. Κοκκινίζα με την παραμικρή παρατήρηση κι' είχα το ύψος νεοπαλίου κοριτσιού. Τα παιδικά μου χρόνια είχαν περάσει ήσυχα, χωρίς να τα παρότρυνε, σαν την επιφάνεια μιας λίμνης που δεν τη ρυτιδώνει ποτέ η αύρα και που καθρεφτίζει ασάλευτη το γαλάζιο χρώμα του ουρανού.

Το αριστοκρατικό λύκειο, στο οποίο μ' είχαν κλείσει οι γονείς μου και το οποίο βρισκόταν σ' ένα προάστιο του Παρισιού, είχε πολλά διαμερίσματα και μπορούσε να χωρέσει παραπάνω από τραχιούς μαθητές. Μπροστά του είχε δυο αλλές φυτείες με καστανιές και αγκαθιές και γειτόνους με δυο ώριμους κήπους, γεμάτους από δέντρα και άνθη.

Μια μικρή πόρτα, που υπήρχε στο βάθος της μιάς αλλής, οδηγούσε σε μια στενή δειροστοιχία κι' από εκεί στα μαθητικά λουτρά.

Επειδή λοιπόν υπήφερα συχνά από πονοκεφάλους και νευρικές διαταραχές, ο γιατρός με είχε διατάξει να λούζομαι δυο φορές τη βδομάδα. Έτσι, κάθε Τρίτη και Παρασκευή, την ώρα που οι συμμαθηταί μου μελετούσαν, περνούσα την εφημερίδα και τη δειροστοιχία κι' έφτανα στα λουτρά υπό την οδηγία του νοσοκόμου μας, ο οποίος ξαναρχόταν για να με πάρει όταν τελειώνα.

Στο άνω μέρος του σπιτιού, του οποίου το ισόγειο έχρησιμοποιείτο ως λουτρώνας, κατοικούσε η ιδιοκτήτρια κυρία Ντυπρέ, η οποία νοιάζετο ιδιαίτερα επιπλωμένα στους αξιοματωδούς του Ιππικού, που ο στρατώνας βρισκόταν εκεί κοντά.

Μπροστά σ' αυτό το σπίτι άπλωνταν ένας ώριμος κήπος, γεμάτος με δέντρα, με λουλούδια και βραχίε.

Ήταν Μάιος, κι' εκείνη την ημέρα, αφού έκανα το λουτρό μου, έπειδη ο νοσοκόμος άρχισε να με πάρει, βγήκα έξω και προχώρησα με δειλία στον κήπο της κ. Ντυπρέ. Καθώς περπατούσα όμως, είδα έξωφρα ανάμεσα σ' ένα πλάσιο από λουλούδια κι' από κλήματα, μια νέα κόρη που κεντούσε. Ήταν η κόρη της κ. Ντυπρέ, μια όμορφη και ξανθή κοπέλλα, δεκαοκτώ περίπου χρονών.

Σταμάτησα τότε για να θαυμάσω το όμορφο εκείνο πρόσωπο, αλλά έπειδη άκουσα τα βήματα του νοσοκόμου πουρχόταν για να με πάρει, έτρεξα προς το μέρος του και γύρισα μαζί του στο λύκειο, υπερβολικά συγκινημένος.

Τις ακόλουθες ημέρες ήμουν πολύ σκεπτικός και μελαγχολικός. Είχα παραμελήσει πια και τις μελέτες μου και τις άλλες ασχολίες μου. Όταν με ρωτούσαν οι συμμαθηταί μου για την ατμόσφαιρα της αλλαγής, απέφευγα να τους δώσω εξηγήσεις.

Κατά τα φαινόμενα ήμουν έρωτευμένος, γιατί αισθανόμουν πως όλες μου

η σκέψεις, όλα μου τα σχέδια, όλα μου τα όνειρα πετούσαν σ' αυτήν την κόρη της κ. Ντυπρέ. Και περιμένα με μια άρταστη αγωνία, γεμάτη από φόβο κι' ελπίδα μαζί, την ώρα και τη στιγμή που θα μπορούσα να την ξαναδώ, να της μιλήσω έσως...

Την άλλη Παρασκευή κατώρρωσα να τελειώσω το λουτρό μου πολύ γρήγορα, βγήκα από το θέαμα και ξαναπέρασα από τη θέση όπου την είχα πρωτοδεί. Ήταν εκεί πάλι! Καθόταν στο ίδιο μέρος κι' είχε τα ματιά της χαμηλωμένα προς ένα ερρίκειο που κρατούσε στο χέρι της. Αμέσως άρχισα να την κοιτάζω με περισσότερο προσοχή. Είχε κανονική κατασκευή, κόκκινα χείλη, μάτια γλυκά κι' εκφραστικά. Πέρασα και ξαναπέρασα μπροστά της, αλλά δεν μπόρεσα να της κινήσω την περιέργεια.

Όταν επί τέλους σήκωσε το βλέμμα της, έβγαλα το καπέλλο μου και τη χαιρέτησα. Αμέσως εκείνη μου ανταπέδωσε το χαιρετισμό. Μου φάνηκε μάλιστα ότι διέκρινα κι' ένα άριστο χαμόγελο στη χείλη της. Αλλά την ίδια στιγμή τη φώναζε επάνω ή μητέρα της κι' έφυγε...

Την επόμενη Τρίτη το λουτρό μου βάσταζε πολύ λιγότερο. Ήμουν πολύ ανυπόμονος, κάθε τόσο έβλεπα μπροστά μου το πρόσωπο και το χαμόγελό της κι' επιθυμούσα να την ιδώ, να την πλησιάσω, να της μιλήσω... Αυτό τη φορά η τύχη με βοήθησε και τη βρήκα μόνη.

— Δεσποινίς, της είπα κάνοντας

προς της μια υπόκλιση, κουράστηκα πολύ σήμερα από το μπάνιο. Μου δίνετε την άδεια να καθίσω και να περιμένω εδώ το νοσοκόμο του λυκείου;

— Ευχαρίστως, κύριε, αποκρίθηκε εκείνη με τη γλυκύτητα της φωνής. Καθίστε...

Κάθισα ταραχμένος, γιατί δεν είχα προβλέψει μια τόσο ξαφνική επίτυχία. Κι' έπειδη δεν έβρισκα θέμα να μιλήσω, άρχισα να στεφογυρίζω το καπέλλο μου στα χέρια. Εκείνη παρατήρησε την άμνηνιά μου.

— Εσείς είστε, με ρώτησε, που έρχεστε εδώ δυο φορές τη βδομάδα;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

Και εξακολούθησε να μιλά μαζί μου με άρκετη χάρη και με σπάνιο πνεύμα. Πήρα κι' εγώ τότε θάρρος και της μίλησα για τον ώριμο καιρό, για τα λουλούδια που την ερριγόρξαν και για το κέντημά της που κόντευε να το τελειώσει.

Στο τέλος μάλιστα της εξομολογήθηκα και την άμεση αγάπη μου προς την ποίηση. Κατά ετυχή συμπέσω, άρχισα κι' αυτή υπερβολικά το Λαμαρτινιό, του οποίου μόλις πρό όλιγου είχε διαβάσει μια ποιητική συλλογή. Συγχρόνως πήρε από δίπλα της ένα βιβλίο και μου τώδωσε λέγοντας:

— Διαβάστε το και να μου πείτε κι' εσείς τη γνώμη σας...

Ήρμουα σφίγγοντας άπάνω στο στήθος μου τον πολύτιμο τόμο και

νοιώθοντας την καρδιά μου πλημμυρισμένη από ευτυχία...

Σ' όλο το διάστημα των δυο εβδομάδων, που πέρασαν ύστερα από την πρώτη κι' αλησμόνητη εκείνη συνάντηση, ήμουν εξαλλος από τη χαρά μου. Μου φαινόταν πως ταξίδευα άπάνω στα σύννεφα και δεν έδινα σημασία σε τίποτε άλλο εκτός από το αίσθημά μου. Έκιντοτα τους μαθητάς με οίκτο και έννοιωθα γι' αυτούς ένα είδος περιφρόνησης.

Ανοίγα κάθε μέρα το βιβλίο που μου είχε δώσει. Εκείνη και το γυνούσα φύλλο-φύλλο, ευτυχισμένος με την ιδέα ότι κι' αυτή είχε σκύψει άπάνω του, το είχε αγγίξει κι' είχε καρφώσει τα βλέμματα της στις σελίδες του.

Το κράτησα άρκετές μέρες μαζί μου, γιατί μου φαινόταν ότι όσο το είχα κοντά μου, δεν ήμουν χαρισμένος από την αγαπημένη μου. Κι' όσο περισσότερο το διάβαζα, τόσο πιο πολλούς στίχους ανακάλυπτα, που ένταποκρίνονταν κι' αυτοί στη ψυχική μου διάθεση.

Στο τέλος μούρθε μια ιδέα, που αν και τη βρήκα τοιμηρή, δεν έδισταα να την πραγματοποιήσω. Είχα συνθέσει μερικούς στίχους, αισθηματικούς και πραγματικά τρυφερούς, τους αντίγραψα άπάνω σε καλό χαρτί και τους έβαλα στην πρώτη σελίδα του βιβλίου, αποφασισμένος να τους δώσω μαζί του σ' αυτή κατά την ερχόμενη Τρίτη.

Ευτυχώς έτυχε να τη βρω μόνη της και της έδωσα σχεδόν τρέμοντας το βιβλίο. Τό άνοιξε στην αρχή, βρήκε το ποίημά μου και άρχισε να το διαβάει με κάποια έκπληξη.

— Είνε πολύ όμορφο! μου είπε στο τέλος.

Μόλις άκουσα αυτά τα λόγια, χωρίς να το έχω σκεφτεί από πριν, της άρπαξα το χέρι και κατακόκκινος από τη συγκίνηση το φίλησα λέγοντας:

— Σ' αγαπώ!...

Εκείνη χωρίς να παραξενωθεί καθόλου, χωρίς ν' αλλάξει έκφραση, χωρίς να μου δείξη την παραμικρή δυσαρέσκεια, με κύνταξε στα μάτια και μου είπε:

— Παιδί!

Και τίποτε άλλο. Εκείνη τη στιγμή άκουσα την επιβλητική φωνή της κ. Ντυπρέ που έρχόταν προς το μέρος μας κι' έφυγα τρέχοντας, συγκινημένος, άνησυχος, κατακόκκινος, εκπληκτος για την τόλημ μου, εξαλλος για το θραυκό μου...

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες από τότε και στο διάστημα αυτό δεν την είχα συναντήσει ούτε μια φορά. Την όνειροπολούσα νύχτα-μέρα και ξαναφρανα όλοένα μπροστά μου τα περιπαθή μάτια της, τα ξανθά και μωρόδα μαλλιά της, τα δροσερά και κατακόκκινα χείλη της που τα λαχταρούσα, τα λαχταρούσα τόσο πολύ...

Ναι, αλλά τι είχε συμβεί στο με-

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠ' ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

Σε κάποια χώρα της 'Ανατολής, κάτω από μερικές ψηλόκορμες μπανιές που ύψωναν περήφανες τους μακρούς των λαμύς, βρισκόταν ένας φράχτης από τριανταφυλλίες.

Ανάμεσα στα κλαδιά των μπανιών πετούσαν περισσότερα που τα φτερά τους άστραφταν κάτω από τις άχτιδες του ήλιου σαν κοχύλια. Κι' άπάνω στο φράχτη πάλι άνθιζε ένα ρόδο, το ωραιότερο ρόδο του κήπου.

Κοντά στο ρόδο αυτό τραγουδούσε όλημερίς έρωτικά ένα αηδόνι και το παρακαλούσε να δεχτεί τον έρωτά του. Αυτό όμως έμενε άσυγκριτο, ούτε παραδίδετο στην όψη.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Στον ύπνο του όμως είδε το άχόλουτο όνειρο. Ήταν μια ωραία ήλιοφώτιστη νερά και μια συντροφιά από ξένους που είχαν έλθει έπίπτες από χώρες μακρουμένες για να ιδούνε τον τάφο του 'Ομήρου, είχαν στήσει κοντά στο φράχτη.

Ανάμεσα στους ξένους ήταν κι' ένας τραγουδιστής, αυτός έκοψε το ρόδο, τόβαλε μέσα σ' ένα βιβλίο και το πήγε μακριά, σε άλλο μέρος του κήπου, στη μακρινή του πατρίδα.

Ο Βύρων νέος

(Από την Παναθηναϊκή της Λαϊκής Γυμναστικής)

Το ρόδο μαράθηκε από τη λήπη του και κοιτόταν πια ώχωρ μέσα στο μικρό βιβλίο. Κι' ο τραγουδιστής, τότεγνε με κωμική στους φίλους του λέγοντας:

— Ένα ρόδο από τον τάφο του 'Ομήρου!...

Την άλλη μέρα το ρόδο ξύπνησε τρέποντας από το ρόδο του για το όνειρο που είχε δει τη νύχτα.

Μια στάλα δροσιά έπεσε από τα πέταλά του πάνω στον τάφο του ποιητή.

Ο ήλιος άνέτειλε σε λίγο μεγάλο πρεσος και το ρόδο έλαμπε περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Σε λίγες στιγμές άκουσθηκαν βήματα και φάνηκαν μερικοί Φράγκοι, έ-διοι μ' αυτούς που είχε δει το ρόδο στον ύπνο του.

ΑΝΤΕΡΣΕΝ

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ...

... Ω ναιότα, αλλοίμονο! το στεφάνι σας μαράθηκε κιόλας στο μέτωπό μου. Νοιώθω πιο μεγάλο το βάρος της ζωής μου που ήταν τόσο άλαφρο πρώτα, άπάνω στο μέτωπό μου που γίνεται όλοένα πιο σκυφτό...

Αλλά η ψυχή μέσα μου πραινεται, γίνεται γλυκύτα σαν τον ήλιο που πνέει. Ταπεινή και τοιμηρή, έχει τη δύναμη να λυγίζει και ν' αντιστέκεται. Όταν πληγώνεται, δεν βογγάει. Καταλαβαίνει μονάχα και σωφροει...

Η τελευταίες σας σύντομες χαράγες, χάνονται κι' αυτές, ώ ναιότα! Η όρβες μένουν και πάλι σιωπηλές, όταν φεύγει η λυσσασμένη καταγίδα.

Άκούω κάποιον άλλο ήχο, βλέπω κάποιο άλλο φως. Βλέπω να λάμπουν δάκρυα θαλαρά στα μάτια των αδερφών μου. Άκούω τα στήθη των αδερφών μου ν' ανυψώνονται από την αγωνία...

Μην κλαίς πειά... Ο γιός σου ο αγαπημένος ξαναγύρισε κοντά σου. Βαρέθηκε τον κόσμο. Έλα μαζί μου. Πρόκει να ξαναβίω. Είσαι παραπολύ γλωή. Το πρόσωπό σου υαίξει με μαρτυμένο κήρυνο...

Κάποιο ρόδο άπομένει ακόμα στις τριανταφυλλίες. Υπαρχει ακόμα κάποιο ταπεινό βοτάνι που σκορπάει την ευωδιά του. Μ' όλη του τη μοναξιά, ο αγαπημένος αυτός τόπος θα σου χαμογελάει και πάλι, αν σε δη να χαμογελάει...

Πίστε έξω, κι' άς έφυγε και ο 'Απρίλης, Μη βάζεις τίποτε άπάνω στο κεφάλι σου. Είνε ο ήλιος του Σεπτεμβρη που λάμπει έτσι. Ούτε μια τριόχα άστράμει δεν φαίνεται στα μαλλιά σου, μητέρα κι' η χωρίστρα σου έίνε ακόμα κομψή...

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΖΙΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΤΟΥ ΣΑΧΟΥ

Θέλετε να μάθετε τους τίτλους του Σάχου της Περσίας; Πάστε την άνωτοή σας και διαβάστε:

«Υψηλό και υπέλαμπρο άστρο, που την κεφαλή του τη σκεπάζει ο ήλιος, άστρο άνωτερο από τα άλλα άστρο, άστρο φωτεινό που διευθύνει την κίνηση των ουδρανίων σωμάτων, κύριος των όρέων Κανκουσάν και Ταθρον και των τεσσάρων ποταμών Εύφρατου, Τίγρητος, Αράξου και 'Ινδού, που αγηγάζουν από τα δάκρυά του (!), έντιμος γόνος του πατρός του, καθρέφτης της άρετής, θάλασσα άγάπης, λίμνη κλαυσύνης, ρόδο χαράς, ίον πραιοήτος και μωχακάρυδο παρηγοριάς!...»

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Τό άμάρξ έστρεχε κάτω από τά δέντρα τού δρόμου, ανάμεσα στην έρημη έξοχή. Τό βήμα των άλδρων άντηχούσε μονότονα και μελαγχολικό και ή κυρία Βιλκωτιέ, καθώς είχε άκουμπήσει τό κεφάλι της στό χέρι της φανόνταν σάν νά κοιμάται.

Έξαφνα ό σύζυγός της τήν έπιασε έλαφρά από τό μπράτσο και τής ψιθύρισε:

— Μπορώ νά σοϋ μιλήσω, Έρρικέτα; Έχουμε δυό λεύγες ακόμα ός ύπου νά φτάσουμε στην έπαυλι...

— Τί πρέχει, φίλε μου; άποκρίθηκε ή νέα γυναίκα άνδραγα. Είσαι τόσο πολύ βιαστικός; Είμαι κάπως κουρασμένη, ξέρεις, άπ' αυτό τό χορό...

— Άπ' τό χορό ή άπ' τίς συγκινήσεις του; είπε ό μαρκήσιος μέ κάποια ταρταχή, μέ κάποια συγκίνηση...

Ό μαρκήσιος Βιλκωτιέ ήταν πενηντάτοξ, άλλ' άμωρος άντρας, ζωηρότατος ακόμα, μέ μέτριο άνάστημα και μέ πολύ γλυκεία φυσιογνωμία, πού φανέρονε τήν άριστοκρατική καταγωγή του.

— Βέβαια, πρόσθεσε σέ λίγο, άφού είνε φανερό πώς έδοκίμασε; κάποια συγκίνηση.

Η γυναίκα του τόν εκότταξε άνησυχα κι' αυτός άμέσως εγγλώμισε.

Μέσα στό ήμίφως τού πολυτελούς αματιού, τό ξανθό της κεφάλι διαχρονόταν κάπως ώχρότερο και τό χέιλη της φανόντουσαν νά τρεμουλιάζουν έλαφρά.

Άπό τό σώμα της έβγαине τό μεθυστικό άρωμα τής νεαρής και σφιγγής σάρκας πού μύωνε τήν άσπασμαία γύρω και παρέλνε τίς σκέψεις τού συζύγου της.

Ό μαρκήσιος όμως αίσθανόταν τώρα γιά πρώτη φορά νά παρεμβάλλεται μεταξύ τους κάποια σκία και ήθελε νά τή διώξει μέ κάθε τρόπο τή σκία αυτή πού θόλωνε τή συζυγική του εύτυχία.

Έν τώ μεταξύ όμως ή κυρία Βιλκωτιέ είχε κανονίσει τήν άμυνά της.

— Τί έννοείς; τόν ρώτησε.

Ό σύζυγός της αίσθανόταν τώρα τά χέιλη του νά τρέμουν. Είχε έκφράσει πεία τήν ύπνωση και έπρεπε ό ποσειδώνος νά τήν ύπνοσηρέσει.

— Άκούσα άλλά μου μία φράση, τής είπε, άπ' τή συνομιλία σου μέ τόν ντε Φερσέν. Καθόμου άφρονημένος κάτω άπό ένα γισπωνέζικο φυτό τού θερινού κήπου, όταν ήθελες όι δυό σας και καθήκατε μπρός μου χωρίς νά μέ δήτε...

Άλλ' ή γυναίκα του εξακολούθησε νά μένει άπαθής, χωρίς νά δείχνει τήν παραμικρή συγκίνηση, καταβλώντας τά δέντρα πού άφινε πίσω τους τό άμάρξ.

Υστερα όμως άπό ένα δευτερόλεπτο τραβήχτηκε άσυναίσθητα σέ βάθος τού άμάρξ, σάν νάθελε νά μή

βρίσκειται κοντά στό σύζυγό της...

— Μού ξεηγείς, άγαπητή μου, τήν ξαναρώτησε ό σύζυγός της, τί έννοούσε άκείνη ή φράση πού τήν πρόσφερε; Έσαν τόσο τρυφερές περιπαθείες;

— Για ποιά φράση μιλάς; φώναξε ή κ. Βιλκωτιέ άνατηρώντας.

— Η φράση στην όποία ό ντε Φερσέν σοϋ απάντησε έτσι: «Δέν θά τό λησμονήσω ποτέ! Πώς μπορώ νά τό λησμονήσω...»

— Αύτή ή φράση είνε μία κοινή, συνηθισμένη φράση, χωρίς τίποτε τό παράξενο...

— Βέβαια, άρκεί νά μού ξεηγήσεις κατόπιν τίνος σοϋ τό είπε αύτό...

Η νεαρή γυναίκα όμως φανόνταν σάν νά μήν έδινε σημασία στον παρακλητικό τόνο πού είχε πάρει ό σύζυγός της κι' έξακολούθωσε νά σωπαίνει.

— Άν όμως δέν μού τήν έξηγήσεις, είπε τότε άκείνος, τί θέλεις νά ύποψιαστώ είς βάρος σου;

— Άλλ' ή έρώτησή σου σέ βόσκει μέσα στην άσωματισμένη άτμόσφαιρα τού άμάρξ, χωρίς άπάντησι ούτε ούτε τή φορά.

Η κ. Βιλκωτιέ ποδόβαλε τό κεφάλι της σ τό παράθυρο και κούταξε πρós τά έξω.

Ό μαρκήσιος τής έσφιξε τό χέρι μέσα στά δικά του και τής είπε:

— Γιατί δέν μ' απαντάς, Έρρικέτα; Η άμάρξ περνούσε πεία τή μικρή γέφυρα πού έφερε στην έπαυλι και ή κόπτος των βηματων των άλδρων άνακατόθηκε σέ λίγο μέ τό θορυβό της μεγάλης εξώπορτας πού άνοιγότανε...

Κάτω από τό θανάτο φως τής χαρραγής, ό μαρκήσιος Βιλκωτιέ πλανιόταν στον κήπο τής έπαυλίδος του ζητώντας νά βρή άνακούφιση άπό τή βαρεία άνησυχία πού τόν κατέσχεζε.

Άλλες φορές, ό κήπος άκείνος μέ τήν πλούσια βλάστησι και μέ τόν πλατό δρόμο τού φανόνταν σάν κάτι...

Κάτω από τό άπλετο φως των ήλεκτρικών λαμπτήρων, ό Βιλκωτιέ έβλεπε νά περνούν άπό μπρός του τά ζεύγη των χορευτών.

Σέ μία στιγμή είδε νά περνά βιαστικά ό ντε Φερσέν, κρατώντας τή γυναίκα του άπό τή μέση.

Ό χορός πού έπαιζε άκείνη τή στιγμή ή ταχυγώνικη όρχήστρα, τού φάνηκε πού θλιβερός άπό ένα πένθιμο έμβατήριο.

Και, παρακολουθώντας τό ζεύγος στίς στροφές τους, νόμιζε πώς είδε τά χέιλη τής Έρρικέτας νά αλάνθουν σάν νά ψιθύριζαν κάτι.

Κί' άν τήν παρακαλούσε, κι' άν τήν εξώριζε, άκείνη ήμεινε άδιάφορη, άπαθής.

Ηταν βέβαιος ότι ή έπιμονή του θά ύποχωρούσε μπρός στή δική της.

Ό Βιλκωτιέ έστρεψε σ' ένα παράθυρο γιά νά δροσίσει τό φλογισμένο μέτωπό του.

Ό ούρανός ήταν σκεπασμένος από σύννεφα και φανόνταν άπειρητικός.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

Άλλά και πάλι τά μάτια της είχαν τήν ίδια έκφρασι, πάλι παλεύανε σάν νάθελαν νά ψιθυρίσουν κάτι.

Όταν σέ λίγο ξαναγύρισε στην κίθουσα, ή σύζυγός του εξακολούθησε νά χορεύει, μέ άλλον όμως καθάλο τώρα.

ΤΟΥ JEAN BOURDET

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ

Οι συγγραφείς, ως γνωστόν, όταν βγάλουν καινούργια βιβλία, στέλνουν άπό ένα αντίτυπο στους κριτικούς γιά νά γράψουν τίς κρίσεις των.

Ένας λοιπόν άπό τούς περιφημότερους κριτικούς τού 19ου αιώνος ήταν και κάποιος Γουσταβός Πλάνς, ό όποιος ήταν δικηγός, άλλ' κύστηρότατος στίς κρίσεις του.

Ό Βίκτωρ Ουγκώ έλεγε γι' αυτόν ότι μοιάζει μέ τ' όνομά του (τό όποιο γαλλικά σημαίνει πανίδα) και ότι είνε «μ α κ ρ ο ς, π λ α τ ρ ς και ρ ο ς έ κ ρ ι κ ο ς».

Διηγούνται ακόμα ότι κάποιος ποιητής πού τόν είχε κακωμεταχειριστεί στίς κριτικές του ό Πλάνς, τόν έσπασε στό έξω όταν τόν συνάντησε και κατόπιν διέδωσε ότι τό έκαμε αύτό γιά νά τόν έσκανόνει τά ρούχα του, τά όποια είχαν χροάν άξεκακίστα!

Πολλοί συγγραφείς επίσης αναγκάζονται άπό φόβο νά κολακεύουν τούς κριτικούς των. Ούτω π. χ. μία κυρία στέλνοντας τό βιβλίο της στό Σατωδρόν τού έγραφε τά εξής:

«Γνωρίζω ότι ή μεγαλοφυία συνοδεύεται άπό τήν έπεικεία. Άν θελήσεις νά μού παραχωρήσεις μέρος άπό τή δόξα σας, θά τό δεχτώ μόνο και μόνο γιανι προέχεται άπό σας!»

Ό Βίκτωρ Ουγκώ εξ άλλου άπαντούσε μέ μεγάλη ευγένεια σ' όσους τού έγραφαν εύμενικές κριτικές. Έτσι στον Λουκά, ό όποιος είχε γράψει ένθουσιωδέστατα στον «Λίωνα» γιά τό τελευταίο δραματικό έργο του, άπάντησε ως εξής:

«Στην κριτική είστε ποιητής. Έχετε εξαφανίσει τή φήμη και τή διαμορφώσετε σ' όλους μ' άφθονία. Οι δυό γιγάντες μου, όπως τις ονομάζετε, — ή Δουκρητία Βοργία και ή Μαρία Τυδώ, — σας χαιρετούν!»

Περικτές επίσης είνε και ή έντυπες άπειρώσεις τής εποχής άκείνης. Ό κομικός ποιητής Σκαρόν π. χ. άφείρωσε ένα βιβλίο του στό... σκόλο τής άδελφής του, ό δέ Λωτράν ένα άλλο στό άλογό του!...

νάν τρομερό γκαρμό, όπου ό νέος γίνθηκε κομμάτι...

— Τί σοϋ συνέβη, φίλε μου; ρώτησε σέ λίγο ή Έρρικέτα τό σύζυγό της πού γύρισε. Τό άλογό σου είνε κάταστρο άπ' τόν άφρό...

— Τό καυμένο τό ζώο κατατρώμαζε κι' αυτό άπό κάποιο δυστόχημα...

— Μπιά; — Ναί... Ό ντε Φερσέν έπεσε άπό τό ποδήλατό του σ' έναν κατήφορο και σκοτώθηκε...

Άλλά πέν προφάσι νά τελειώσει ή Έρρικέτα σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

— Ά, κατεργάρα! είπε ό Βιλκωτιέ υ' ένα θλιβερό χαμόγελο. Τόν άγαπούσεσ λοιπόν!...

JEAN BOURDET

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Λέκτα 7 - Αθήνας.

Ό ποδηλάτης γύρισε νά ιδή, άλλ' δέν έπρόφτασε νά σταματήσει τό ποδήλατο, τό όποιο τόν πνέσχυρε άφίμωστο σ' ή

Κόρις ντε Φερσέν! Κόρις ντε Φερσέν!...

Ό ποδηλάτης γύρισε νά ιδή, άλλ' δέν έπρόφτασε νά σταματήσει τό ποδήλατο, τό όποιο τόν πνέσχυρε άφίμωστο σ' ή

Κόρις ντε Φερσέν! Κόρις ντε Φερσέν!...

Ό ποδηλάτης γύρισε νά ιδή, άλλ' δέν έπρόφτασε νά σταματήσει τό ποδήλατο, τό όποιο τόν πνέσχυρε άφίμωστο σ' ή

Κόρις ντε Φερσέν! Κόρις ντε Φερσέν!...

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

Ό Ναπολέων κι' ό Ρώσος τραυματίας. Ό άνδρωπισμός ένός μεγάλου κατακτητού. Οι μέθοδοι στρατιωτικά τού δούκους Ρισελιέ. Πώς τούς συμμόρφωσε ό άρχηγός τους. Ό θάνατος τού στρατάρχη Τυρέν. Ό ήρωισμός ένός θαλασσομάχου. Ό Ναπολέων στό Μαρένγκο. Πώς σκοτώθηκε ό ύπασις της. Μάρς πρós τόν θάνατον!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τό βράδυ τής περιφημής μάχης τού Φρίεντλαντ, καθώς ό Ναπολέων διέταξε τό πεδίο τής μάχης, έσκόταψε πάνω σ' έναν τραυματία, ό όποιος έβγαλε μία κραυγή πόνου.

Ό Ναπολέων, κατασυσκινημένος, έσχυσε και άρχισε νά καταβάλει άπεγνωσμένες προσπάθειες γιά νά άναζωογονήσει τόν τραυματία.

— Μά τί κάνετε, Μεγαλειότατε! τού είπε τότε ό ύπασις της. Εξάστε καλά ποιόν περιποιείσθε!... Ό τραυματίας είνε Ρώσος!

— Μετά τή νίκη, άπάντησε μεγαλόψχα ό Ναπολέων, δέν ύπάρχουν πεία έγερσι. Υπάρχουν μόνον άνθρωποι!...

Κατά τήν πολιορκία τού Μχόν, οι περισσότεροι Γάλλοι στρατιώτες μεθύσαν κάθε βράδυ κτηνωδώς. Η κατάντια όμως αύτή είχε άρχισι νά παίρνει πολύ σοβαρές διαστάσεις και οι διάφοροι σωματάρχαι, βλέποντας πώς ή φυλακίσεις και ή άλλες τιμωρίες πού επέβαλαν στους μεθύσαντες δέν έφεραν κανένα αποτέλεσμα, έπρότειναν στον άριστοτάτην δούκα ντε Ρισελιέ νά κρατήσει μερικους άπό τούς καλ' ύποτροπην μεθύσαντες, γιά νά παραδειγματιστούν έτσι οι άλλοι στρατιώτες.

Ό Ρισελιέ όμως ήταν εξαίρετικά άγαπητός στό στρατό του, δέν έλάθε όπ' όψει του τή σύστασι αύτή και άνέλαβε νά κανονίσει μόνος του τό ζήτημα.

Συγκέντρωσε λοιπόν όλο τό στρατό του και έβγαλε τό εξής λόγιο:

— Στρατιώτες και φρονιμότεροι! Σας προειδοποιώ πώς όποιος άπό σας ξαναμεθύσει, δέν θά λάβει τήν τιμή νά μέ ακολουθήσει στην επίθεσι άναγνόντων έλθόντων πού θά επιχειρήσω σέ λίγες μέρες!

Τό αποτέλεσμα των λόγων αυτών τού στρατάρχη ήταν άμεσο. Άπό τή στιγμή άκείνη κανένας στρατιώτης δέν ξανάβαλε ούτε γουλιό κρασί στό στόμα του!

Σέ κάποια φωτεινότερη μάχη, ό γενικός άρχηγός τού γαλλικού πορβολικού ντε Σαιντ-Παίρ έδεχθηκε στον περίφημο στρατάρχη Τυρέν μία ποδοπατία τού έλθρου, τήν όποια βομβάρδιζαν τά κανόνια του.

Τή στιγμή όμως ακριβώς άκείνη, μία έχθρική όβίδα, σκάχοντας μπροστά τους, άπέκοψε δλοκληρό τό χέρι τού ντε Σαιντ-Παίρ και άφηρε

στον τόπο τόν στρατάρχη.

Ό γιός τού ντε Σαιντ-Παίρ πού βρισκόταν εκεί κοντά, βλέποντας τόν φροβερό άκρωτηριασμό τού πατέρα του, έστρεψε άμέσως πρós αυτόν και τόν αγκάλιασε κλαίγοντας μέ λυγμούς. Ό ντε Σαιντ-Παίρ όμως τόν άπομάκρυνε μέ τό χέρι πού τού έμεινε άκόμα, και, δείχνοντάς του τό πτώμα τού Τυρέν, τού είπε:

— Σώπα, παιδί μου... Ίδού ποιόν πρέπει νά κλαίμε αιώνα... Ίδού ποιά είνε ή μεγάλη, ή άνεπανόρθωτη συμφορά πού μās έπληξε!

Και, χωρίς νά δώσει καμιά προ-

σού, στον έαυτό του, άρχισε νά κλαίη και νά θορυβείται γιά τόν θάνατο τού μεγάλου του φίλου...

Σέ μία άπό τίς φωτεινότερες άγγλογαλλικές ναυμαχίες τού περασμένου αιώνος, ό κυβερνήτης τού γαλλικού πολεμικού «Καίσαρ» κ. ντε Μαρινώ, άφού ύπεράσπισε μέχρις έσχάτου τήν πλοία του, τραυματίστηκε θανάσιμα και μεταφέρθηκε στην καμπίνα του.

Έκει πληροφορήθηκε ότι σέ λίγο τό πλοίο θ' άνατιναζόταν στον άέρα.

— Έγώ πώς στέκομαι; φώναξε ό Μαρινώ.

Τά λόγια αυτά ήλάντισαν τόν άξιωματικό. Έκδοταξά κατόματα τόν βασιλέα τής Ναπολέων, και άνακτώντας όλη του τήν ψυχραιμία, τού είπε:

— Έχετε δικήν. Μεγαλειότατε...

Και, γυρνώντας πρós τούς στρατιώτες του, τούς έπρόσταξε:

— Προσέχτε!... Εμπρός!... Μάρς πρós τόν θάνατο!

Τόπο τόν στρατάρχη.

Ό γιός τού ντε Σαιντ-Παίρ πού βρισκόταν εκεί κοντά, βλέποντας τόν φροβερό άκρωτηριασμό τού πατέρα του, έστρεψε άμέσως πρós αυτόν και τόν αγκάλιασε κλαίγοντας μέ λυγμούς. Ό ντε Σαιντ-Παίρ όμως τόν άπομάκρυνε μέ τό χέρι πού τού έμεινε άκόμα, και, δείχνοντάς του τό πτώμα τού Τυρέν, τού είπε:

— Σώπα, παιδί μου... Ίδού ποιόν πρέπει νά κλαίμε αιώνα... Ίδού ποιά είνε ή μεγάλη, ή άνεπανόρθωτη συμφορά πού μās έπληξε!

Και, χωρίς νά δώσει καμιά προ-

σού, στον έαυτό του, άρχισε νά κλαίη και νά θορυβείται γιά τόν θάνατο τού μεγάλου του φίλου...

Σέ μία άπό τίς φωτεινότερες άγγλογαλλικές ναυμαχίες τού περασμένου αιώνος, ό κυβερνήτης τού γαλλικού πολεμικού «Κ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΑΪΣΑ

Η 'Αισά στεκόταν στην άκρη της ρεμματιάς. Ο ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει προς τη δύση του... Κανένας πειά δεν φαινόταν στην άσπρη... Όλοι είχαν μαζευτεί μέσ' στις σπηλιές τους. Μακριά μονάχα, προς την άκρη, μία άρα-πύνα έλουζε στο νερό το παιδί της, που έβγαζε κάτι πνιγμένα ξεφωνήματα.

—'Αισά, 'Αισά! άκούστηκε έξαφνα μια τραγουδιστή φωνή.

Η 'Αισά γύρισε τότε πίσω και είδε τον 'Αμρού, ο οποίος τη φώναζε, άκουμπισμένος στον κορμό μιας χουρμα-διάς.

—Φύγε γρήγορα! του είπε. Σε λίγο θα περάσει απ' έδω ο 'Αλῆς με το άλο-γό του, γυρίζοντας από το Μαρτζέ-ελ-Ανταρά. Αν σε ιδῇ, θα σε κυνηγήσει και θα σε σκοτώσει!...

—'Αισά, της απάντησε ο 'Αμρού, ή ευδιά της γυναίκας είχε πιά γλυκειά από την ευδιά του τριαντάφυλλου κ' ή ευδιά του τριαντάφυλλου μ'ας κάνει να ξεχνούμε μήπως κρύβεται καμιά δ-χιά στη ρίζα της τριανταφυλλιάς.

—Αμρού, είπε ή 'Αισά, ο 'Αλῆς δὲν μιλάει τόσο άμωρα όπως εσύ. Μά ξε-ρει να τρέχει και να σημαδεύει καλά... Πήγαινε απ' έδω, αν μ' αγαπάς.

—Θάρθω να χωθῶ απόψε μέσα στη σπηλιά σου, 'Αισά, άποκρίθηκε ο 'Αμ-ρού... Θάρθω κοντά σου για να μου χαρίσεις τα φιλιά σου. Πού είναι ή σπη-νή σου;

—Η πρώτη μόλις βγῆς από την άσ-πρη... άποκρίθηκε ή 'Αισά. Μά μην άπορασίσεις νάρθῃς! Αν δὲν σε κοιμα-τιάσουν τα σκυλιά, θα ξυπνήσουν με τα γαυγίσματά τους όλόκληρο το εντουάρε. Θα σε σκοτώσουν και το κορμί σου θα τὸ ρίξουν στη ρεμματιά!

—'Αισά, τα μάτια σου θα μ' όδη-γήσουν μέσα στη νύχτα και θα με φέ-ρουν κοντά σου!...

Έξαφνα, ποδοβολητό άλόγου άκού-στηκε από μακριά. Η 'Αισά φοβήθηκε και έπεσε τρομαγμένη στον 'Αμρού:

—Θά είναι ο 'Αλῆς που γυρίζει!...

Φεύγα γρήγορα!...

—Φεύγω, μά θα ξαναρθῶ τη νύ-χτα! της άποκρίθηκε.

—Σάν έρθῃς, νιαούρισε μου σάν γά-τα. Έτσι εἶν'ό θά καταλάβω, θά σηκω-θῶ και θά σηκώσω το σκέπασμα της σπηλιῆς, αν ο 'Αλῆς δὲν βρίσκεται κον-τά μου.

Τὸ ποδοβολητό τὸ άλόγου πλησία-ζε. Ο 'Αμρού χάρθηκε άνάμεσα στα δέντρα και χάθηκε. Σε λίγο ο καθά-λῃρης πλησίασε την 'Αισά. Δὲν ήταν όμως ο 'Αλῆς. Ήταν ο Καλέντ, με τὸ πλατύφυρο ψάθινο καπέλλο του και με τὸ πορφύρεό άσημοκέντητο μπουνοῦξί του.

—'Αισά, εἰπε, ο πόθος μου σ' άπόξη-τά, όπως ή μέλισσα άπόξητά τὸ γλυ-τὸ των λουλουδιῶν. Θέλεις να σε πάρω ε-πάνω στο άλόγό μου και να σε πάω στο σπίτι μου;

—Όχι, Καλέντ, απάντησε ή 'Αισά. Αν με κλέψῃς, ο 'Αλῆς θάρθῃ να με ξητήσῃ, και τὸ αίμα σου θα σμίξῃ με τὸ δικό μου έπάνω στην άσπρη... —Τί σε μέλλει για τὸ αίμα μου, 'Αι-σά; Θάρθῶ χωρίς άλλο!...

—Μά εἶν'ό δὲν σ' αγαπῶ, Καλέντ! Ο 'Αλῆς είναι δυνατός, είναι ο άφέντης μου!

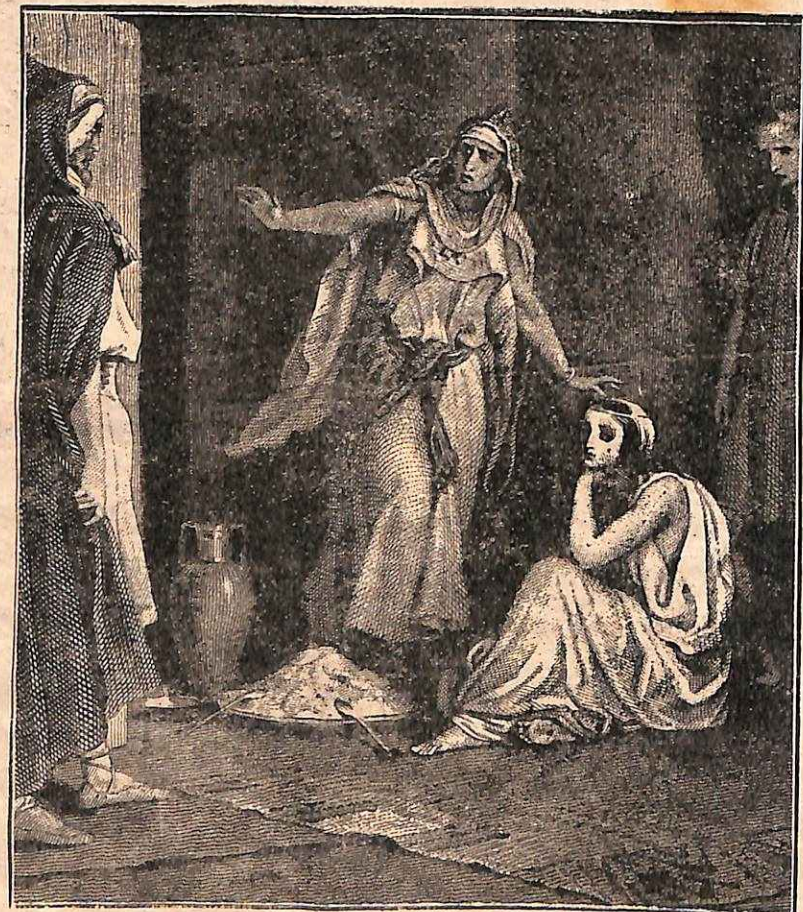
—'Αισά, θά γλυστρήσω απόψε κον-τά σου... Πού βρίσκεται άκριβώς ή σπηλή σου;

—Εἶνε ή πρώτη μόλις βγῆς από την άσπρη... άποκρίθηκε ή 'Αισά. Μά μην τὸ άποτολήμῃς αυτό, γιατί δὲν θά ξα-ναβγῆς ζωντανός απ' εκεί μέσα!

—Και αν άποτολήμῃς;

—Μιμήσου τότε τὸ άλγχισημα τοῦ τσακαλιού, άποκρίθηκε ή 'Αισά. Έτσι θά καταλάβω, θά σηκωθῶ και θά ση-κώσω τὸ σκέπασμα της σπηλιῆς. Μά μην άποξητῇς τοῦ κάκου τὸ χαμό σου!

—Θάρθῶ! εἰπε ο Καλέντ και έφυγε.

— Έδω δίπλα μου, κοιμόταν, τοῦ απάντησε τοραγμένη ή Μεσαουντά...

καβάλλα έπάνω στο άλόγό του, άνάμε-σα από τα δέντρα της άσπρης.

Η νύχτα είχε πέσει, γλυκειά και δι-άφανη. Τὸ ένα με τ' άλλο, τὰ άστρα στόλιζαν τὸν οὐρανό, που σκέπαζε την έρημο. Η 'Αισά, καθισμένη πίσω από τὸ σκέπασμα της σπηλιῆς της, είχε πα-ραδοθῇ σ' ένα άόριστο όνειρο. Θάρχό-τανε άραγε κανείς από τοῦς δυὸ νέους που την αγαπούσαν, από τῆς δόσης βισσικά και άγρια φιλιά μέσα στη νυ-χτερινή ήσυχία, ή θά περνοῦσε μόνη της όλη την άτέλειστη νύχτα;

Ο 'Αλῆς, έκείνη τη νύχτα, είχε πά-ρει κοντά του τη Γιαννά, τὴ μικρή Γιαννά, την τελευταία από όλες τῆς γυνάκες του. Η 'Αισά δὲν αισθανό-τανε οὔτε μίσος, οὔτε κῆλα γι' αὐτό.

Τί την ενδιέφερε, άλλωστε, ο 'Αλῆς; Αὐτή περίμενε άλλα, καινούργια φιλιά τώρα...

Σε λίγο άποκοιμήθηκε κ' άρχισε να όνειρεύεται... Έξαφνα έννοιωσε κάτι θερμό, κάτι σαν ένα φίλο, στο γιμνὸ της μπράτσας... Συγχρόνως μ'α γλυκειά φωνή της ψιθύρισε στο αὐτί:

—'Αισά, εἶν'ό εἶσαι;

—Ήταν ο 'Αμρού!

Μά την ίδια στιγμή ένα σκυλί άλύ-χτησε. Άμέσως ο 'Αμρού άποτραβή-χτηκε με όρμη από την 'Αισά και βγῆ-κε έξω. Η 'Αισά έκανε, από έντοτικο, μ'α άπότομη κίνησι προς τὰ πίσω και βρέθηκε στο βάθος της σπηλιῆς. Η Με-σαουντά, μ'α από τῆς γυναίκες τοῦ 'Α-

μρού, ή ευδιά της γυναίκας είχε πιά γλυκειά από την ευδιά του τριαντάφυλλου κ' ή ευδιά του τριαντάφυλλου μ'ας κάνει να ξεχνούμε μήπως κρύβεται καμιά δ-χιά στη ρίζα της τριανταφυλλιάς.

—Αμρού, είπε ή 'Αισά, ο 'Αλῆς δὲν μιλάει τόσο άμωρα όπως εσύ. Μά ξε-ρει να τρέχει και να σημαδεύει καλά... Πήγαινε απ' έδω, αν μ' αγαπάς.

—Θάρθω να χωθῶ απόψε μέσα στη σπηλιά σου, 'Αισά, άποκρίθηκε ο 'Αμ-ρού... Θάρθω κοντά σου για να μου χαρίσεις τα φιλιά σου. Πού είναι ή σπη-νή σου;

—Η πρώτη μόλις βγῆς από την άσ-πρη... άποκρίθηκε ή 'Αισά. Μά μην άπορασίσεις νάρθῃς! Αν δὲν σε κοιμα-τιάσουν τα σκυλιά, θα ξυπνήσουν με τα γαυγίσματά τους όλόκληρο το εντουάρε. Θα σε σκοτώσουν και το κορμί σου θα τὸ ρίξουν στη ρεμματιά!

—'Αισά, τα μάτια σου θα μ' όδη-γήσουν μέσα στη νύχτα και θα με φέ-ρουν κοντά σου!...

Έξαφνα, ποδοβολητό άλόγου άκού-στηκε από μακριά. Η 'Αισά φοβήθηκε και έπεσε τρομαγμένη στον 'Αμρού:

—Θά είναι ο 'Αλῆς που γυρίζει!...

Φεύγα γρήγορα!...

—Φεύγω, μά θα ξαναρθῶ τη νύ-χτα! της άποκρίθηκε.

—Σάν έρθῃς, νιαούρισε μου σάν γά-τα. Έτσι εἶν'ό θά καταλάβω, θά σηκω-θῶ και θά σηκώσω το σκέπασμα της σπηλιῆς, αν ο 'Αλῆς δὲν βρίσκεται κον-τά μου.

Τὸ ποδοβολητό τὸ άλόγου πλησία-ζε. Ο 'Αμρού χάρθηκε άνάμεσα στα δέντρα και χάθηκε. Σε λίγο ο καθά-λῃρης πλησίασε την 'Αισά. Δὲν ήταν όμως ο 'Αλῆς. Ήταν ο Καλέντ, με τὸ πλατύφυρο ψάθινο καπέλλο του και με τὸ πορφύρεό άσημοκέντητο μπουνοῦξί του.

—'Αισά, εἰπε, ο πόθος μου σ' άπόξη-τά, όπως ή μέλισσα άπόξητά τὸ γλυ-τὸ των λουλουδιῶν. Θέλεις να σε πάρω ε-πάνω στο άλόγό μου και να σε πάω στο σπίτι μου;

—Όχι, Καλέντ, απάντησε ή 'Αισά. Αν με κλέψῃς, ο 'Αλῆς θάρθῃ να με ξητήσῃ, και τὸ αίμα σου θα σμίξῃ με τὸ δικό μου έπάνω στην άσπρη... —Τί σε μέλλει για τὸ αίμα μου, 'Αι-σά; Θάρθῶ χωρίς άλλο!...

καβάλλα έπάνω στο άλόγό του, άνάμε-σα από τα δέντρα της άσπρης.

Η νύχτα είχε πέσει, γλυκειά και δι-άφανη. Τὸ ένα με τ' άλλο, τὰ άστρα στόλιζαν τὸν οὐρανό, που σκέπαζε την έρημο. Η 'Αισά, καθισμένη πίσω από τὸ σκέπασμα της σπηλιῆς της, είχε πα-ραδοθῇ σ' ένα άόριστο όνειρο. Θάρχό-τανε άραγε κανείς από τοῦς δυὸ νέους που την αγαπούσαν, από τῆς δόσης βισσικά και άγρια φιλιά μέσα στη νυ-χτερινή ήσυχία, ή θά περνοῦσε μόνη της όλη την άτέλειστη νύχτα;

Ο 'Αλῆς, έκείνη τη νύχτα, είχε πά-ρει κοντά του τη Γιαννά, τὴ μικρή Γιαννά, την τελευταία από όλες τῆς γυνάκες του. Η 'Αισά δὲν αισθανό-τανε οὔτε μίσος, οὔτε κῆλα γι' αὐτό.

Τί την ενδιέφερε, άλλωστε, ο 'Αλῆς; Αὐτή περίμενε άλλα, καινούργια φιλιά τώρα...

Σε λίγο άποκοιμήθηκε κ' άρχισε να όνειρεύεται... Έξαφνα έννοιωσε κάτι θερμό, κάτι σαν ένα φίλο, στο γιμνὸ της μπράτσας... Συγχρόνως μ'α γλυκειά φωνή της ψιθύρισε στο αὐτί:

—'Αισά, εἶν'ό εἶσαι;

—Ήταν ο 'Αμρού!

Μά την ίδια στιγμή ένα σκυλί άλύ-χτησε. Άμέσως ο 'Αμρού άποτραβή-χτηκε με όρμη από την 'Αισά και βγῆ-κε έξω. Η 'Αισά έκανε, από έντοτικο, μ'α άπότομη κίνησι προς τὰ πίσω και βρέθηκε στο βάθος της σπηλιῆς. Η Με-σαουντά, μ'α από τῆς γυναίκες τοῦ 'Α-

μρού, ή ευδιά της γυναίκας είχε πιά γλυκειά από την ευδιά του τριαντάφυλλου κ' ή ευδιά του τριαντάφυλλου μ'ας κάνει να ξεχνούμε μήπως κρύβεται καμιά δ-χιά στη ρίζα της τριανταφυλλιάς.

—Αμρού, είπε ή 'Αισά, ο 'Αλῆς δὲν μιλάει τόσο άμωρα όπως εσύ. Μά ξε-ρει να τρέχει και να σημαδεύει καλά... Πήγαινε απ' έδω, αν μ' αγαπάς.

—Θάρθω να χωθῶ απόψε μέσα στη σπηλιά σου, 'Αισά, άποκρίθηκε ο 'Αμ-ρού... Θάρθω κοντά σου για να μου χαρίσεις τα φιλιά σου. Πού είναι ή σπη-νή σου;

—Η πρώτη μόλις βγῆς από την άσ-πρη... άποκρίθηκε ή 'Αισά. Μά μην άπορασίσεις νάρθῃς! Αν δὲν σε κοιμα-τιάσουν τα σκυλιά, θα ξυπνήσουν με τα γαυγίσματά τους όλόκληρο το εντουάρε. Θα σε σκοτώσουν και το κορμί σου θα τὸ ρίξουν στη ρεμματιά!

—'Αισά, τα μάτια σου θα μ' όδη-γήσουν μέσα στη νύχτα και θα με φέ-ρουν κοντά σου!...

ΤΟΥ GUSTAVE KAHN

—Πού ήταν αὐτή έδω; φώναζε δει-χοντας την 'Αισά.

—Μά έδω δίπλα μου... Κοιμόταν στο ίδιο στρώμα με μένα, τοῦ απάντησε ταραγμένη ή Μεσαουντά.

—'Επειτ' απ' την απάντησι αὐτή, ο 'Αλῆς βγῆκε από τὸ τσαντήρι!...

Η 'Αισά έκλαιγε τώρα καθισμένη πίσω από τὸ σκέπασμα της σπηλιῆς της. Η Μεσαουντά είχε πῆ ψέμματα και της είχε σώσει τὴ ζωή... Ο 'Αμρού δ-μως ήταν πεθαμένος πειά, όπως είχε πεθάνει και ή ευτυχία που θά της χά-ριζε. Και ή 'Αισά έκλαιγε...

Ο ήπιος είχε φύγει πειά κ' από τοῦς άλλους. Στην άλλη σπηλή, μάλιστα, στὴ σπηλή όπου κοιμόταν ο 'Αλῆς, τὸ είχαν ρίξει στο γλέντι...

Έξαφνα, ένα χέρι άγγιξε την 'Αι-σά... Έκείνη δέλησε να φωνάξῃ, μά ένα φίλο της έκλεισε τὸ στόμα.

—Εἶν'ό εἶσαι; ο Καλέντ! μούμυό-ρισε μ'α φωνή.

—Φύγε!

—Όχι, δὲν θά φύγω! άποκρίθηκε ο Καλέντ. 'Αισά, σ' αγαπῶ!

Πλάι, στην άλλη σπηλή, ο νομάδες χτυπούσαν τὰ ταμπούρα τους. Μέσα από τὸ σκοτάδι, ή 'Αισά είδε και τὸν 'Αλῆ να άναταράσσεται; καθώς ήταν καθισμένος σταυροπόδι και να χτυπά τὰ χέρια, για να συνοδεύῃ τὸ χορό της Γιαννάς... Και τότε άφησε τὸν Κα-λέντ να την άγκαλιάσῃ και τὰ χέλια της κόλλησαν άγρια, παράφορα στὰ δι-κά του.

Μά άμέσως άποτραβήχτηκε μέσα από τὰ μπράτσα του με όρμη.

—Φύγε! του έπε με πνιγμένη φωνή, φύγε! Θά σε θυμῶμαι πάντα, φύγε!...

—Αν σε ιδούν, θά σε βασανίσουν, θά σε σκοτώσουν. Σ' αγαπῶ!

Ο Καλέντ γλύστρησε έξω από τὴ σπηλή. Η 'Αισά σηκώθηκε και με τὸ βλέμμα παρακολουθοῦσε τὴ σκιά του. Τὸ γλέντι εξακολουθοῦσε στην άλλη σπηλή. Σε λίγο, ο Καλέντ ήταν έξω από κάθε κίνδυνο.

Τότε και ή 'Αισά βγῆκε έξω άδόρυ-δα. Πέρασε πλάι από τὸ πτώμα τοῦ 'Αμρού και τραβήξε προς την άσπρη... Τὴν άλλη μέρα, ή 'Αισά δὲν ήτανε στο εντουάρε. Μονάχα προς τὸ βράδυ, τὴ βρήκαν πνιγμένη στη ρεμματιά.

Έτσι έβυσε ή ώραία 'Αισά, τὸ ό-ραιότερο λουλούδι της έρήμου.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΚΑΝ

ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

—Όλος ο κόσμος κ' αν τὸ πῃ κ' ο βα- (συλῆς π' δαίρει,

δεσποτικῶς άφορισμός δὲν μ'ας άποχω- (ρίξει.

Ξενητεμένο μου ποιή, έλαβα τὴ γα- (φή σου,

στον κόρφο μου τὴν έβαλα κ' εἶσαι: (καρδιά, δροσίσου!

Μισέω, φίλοι, κλῆμτε με, και σεις δι- (τροί χαρείτε,

αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- (αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

IV

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πό-σο εύτυχημένα κυλούσε ή ζωή τοῦ Νοστράδαμου κοντά στη γυναίκα του και στα δύο του παιδιά...

Τὰ παιδιά του εν τῷ μεταξύ με-γάλωναν και γέμιζαν από χαρά τὸ σπίτι με τὰ γέλια τους και τὰ παι-χνίδια τους... Η γυναίκα του, ώραία πάντα κ' άξίεραστη, εξακολουθοῦσε να τὸν λατρεύῃ με τὴν πρώτη της ά-γάπη...

Μά ο καρπὸς ήταν έτοιμος πειά να πέσῃ στο εύτυχημένο αὐτὸ σπίτι. Ο Νοστράδαμος, ο οποίος έπειτα από λίγον καιρό θά προφήτευε στοῦς άλλους με ακρίβεια τὰ σπουδαιότερα από τὰ γεγονότα τοῦ μέλλοντος, δὲν καταλάβαινε τὴν τρομερή δυστυχία που θά χτυπούσε σε λίγο αὐτὸν τὸν ίδιο...

Και όμως έπειτα από λίγον καιρό, μ'α μυστηριώδῃς άρρώστεια χτύπησε έξαφνα και συγχρόνως τὴ γυναίκα του και τὰ δύο παιδιά τους και μέσα σε λίγες ήμέρες πέθαναν και οί τρεῖς.

Απ' όλη τὴν εύτυχία τοῦ Νοστρά-δαμου δὲν έμεναν τώρα παρά τρία ά-ψυχα σώματα, κλεισμένα στα φέρε-τά τους...

Ίδου πάλι ο Νοστράδαμος μόνος του! Η ράχη του είχε καμπουριά-σει... Η δυστυχία του τὸν είχε συν-τρίψει... Τὸ γαλάζιο βλέμμα του, που έλαμπε συνήθως σαν τζάμι που τὸ χτυπάει ή ήλιος, ήταν τώρα σκυ-μένο, άφηρημένο...

Κατάπληκτος άναρωτιόταν ποιὰ μπορούσε να είναι ή άρρώστεια που τοῦ άρπάξε τ' αγαπημένα του πλά-σματα, χωρὶς να μπορέσῃ να τὴ νι-κήσῃ... Απ' τὸ μυαλό του περνούσαν όλες ή άρρώστειες, μά τίποτε, τίποτε δὲν μπορούσε ν' ανακαλύψῃ οὔτε εκ-τὼν ύστερών αὐτὸς ο πάσχαρος, αὐτὸς ο πανεπιστήμιων...

Ήταν μόνος, μόνος, όλόμωχος... Κι' όχι μόνο αὐτό, ἀλλ' οὔτε τὸν άφιναν να υποφέρῃ ήσυχά μέσα στη μοναξιά του... Έπειτα από λίγες ήμέρες με-τὰ τὴ συμφορά, οί συγγενεῖς τῆς γυ-ναίκας του υπέβαλαν έναυστον του μ'α άγωγή για τὴν κληρονομία της.

Απὸ τὴν άλλη μεριά πάλι, μερικά λόγια, οἱ δὲν ήταν μάγος, που κυ-κλοφοροῦσαν εἰς βάρος του, έκαναν τοῦς άνηθώπους να τὸν κυτῶζουν με κακό μάτι...

Γιατί λοιπὸν να μὴ φύγῃ από τὸν τόπο όπου βρισκόταν, γιατί να μὴ φύγῃ από τὸν τόπο τῆς δυστυχίας του; Γιατί να μένῃ μέσα σ' ένα σπι-τί σαν πιστὸ σκυλί, στὴ στιγμή που τὸ σπίτι αὐτὸ ήταν άδειο;

Γι' αὐτό, έπειτα από λίγες μέρες, ο Νοστράδαμος άνακρίνωσε στοῦς συμ-πολίτες του τὴν άμετάκλητη πρόθε-σί του να φύγῃ...

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (φορεθῇτε.

Πολλοί, μόλις έπαθαν τὴν εἰδησι- αὐτή, λυπήθηκαν πραγματικῶς κ' α- (

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Αυτό πού λέτε είν' αλήθεια, άρχοντά μου, είπε ο άγνωστος νέος στο Γουλιέλμο Μάιστερ. Στη Νεάπολη λοιπόν ήταν κυβερνήτης της πόλεως ο πρίγκιψ Ρομάνι, ο οποίος, έμπνεόμενος από μια βδελυρή γυναίκα, καταταρανούσε το λαό και τόν εχε λυγίσει από τούς φόρους... Μιά μέρα όμως οι ναύτες του λιμανιού, οι φάρμακοί της άκουαλιώς και οι χωρικοί τών περιχώρων, μη υπομένοντας πείν ή υπομένουν το ζυγό, σηκώθηκαν στα όπλα σαν ένας άνθρωπος... Άμέσως άιματηρές συμπλοκές επακολούθησαν στους δρόμους της πόλεως... Έγώ ήμουν τότε στρατιώτης και άναγκάστηκα να πολεμήσω μαζί με το σύνταγμα του εναντίον τών επαναστατών, εναντίον τών αδελφών μου... Σε μία απ' τις συμπλοκές αυτές τραυματίστηκα θανάσιμα και έλοι με πέσαν για σκοτωμένο... Τότε ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου μ' έλειψαν σ' ένα φέρετρό...

Στό σημείο αυτό ο ξένος στάθηκε λίγο κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Έδώ πρέπει να σας πώ ότι στη Νεάπολη ζούσε τότε μία μεγάλη άρχοντισσα, πού έλος ο κόσμος τη λάτρει... Ήταν μία γλυκή νέα γυναίκα ούρανήας μορφής, της οποίας η κλωστήνη ξεπερνούσε και αυτήν άκμα την ωμορφιά της. Ή γυναίκα κυ, ήταν ή πολυκατημένη σύζυγος του μαχητή του Κυπρίνου. Μά ή άρχοντισσα αυτή, πού έλοι τη λάτρειαν σαν Παναγία, είχε γίνει ο στόχος του μίσους μιας άλλης γυναίκας, μισήτης και βδελυρής, της Μαδής Δούκισσας ντε Μαλφίερα, ή οποία είχε κατορθώσει να γίνει σύζυγος του κυβερνήτου της Νεαπόλεως πρίγκιπος Ρομάνι... Λοιπόν, εξ αιτίας της γυναίκας αυτής, άλληπάλληλα δυστυχήματα γυόπησαν τη μαχητή Κυπρίνη. Ή κόρη της εξαφανίστηκε έξωφρα... Ο σύζυγός της, ο νεαρός κι' ώραιος άρχοντας, εξαφανίστηκε κι' αυτός... Τέλος, ή ίδια φυλακίστηκε...

— Δυστυχισμένη γυναίκα! ψιθύρισε ο Γουλιέλμος με συγκίνησι.

— Α, ναι... πολύ δυστυχισμένη γυναίκα! επανέλαβε κι' ο ξένος.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, σκούπισε τα μάτια του, από τα όποια κυλούσαν δάκρυα... Έπειτα εξακολούθησε:

— Τή μαχητή Κυπρίνη την έγραψαν φυλακίσει σ' έναν πύργο, του όποιου δεσποφύλακας ήταν ο πατέρας μου. Την είχαν κλείσει μέσα στο ίδιο κελλί, όπου βρισκόταν το φέρετρό μου, επειδή, όπως σας είπα, έλοι με θεωρούσαν νεκρό. Μά εκείνη άντελήφθη πως ζούσα, μ' εμψύχωσε, με περιποιήθηκε και με παρέδωσε ζων-

τανό στη μητέρα μου, ή οποία λίγο έλειψε να τελεσθί από τη χαρά της. Από τότε ωκοίστηκε αιώνια εδνωμοσύνη και άφοσίωσι στη γυναίκα αυτή... Έπειτα από μερικές ημέρες, ένα βράδυ, φύλαγα σκοπός στο φρούριο, όπου βρισκόταν φυλακισμένη ή "Ελενα. Έβλεπα, ένας από τούς παλιούς της υπηρέτες με πλησίασε...

Ήταν ο γέρο-Ουάβερτος, του όποιου ή άφοσίωσι προς την κυρία του ήταν τυφλή. Ρωχόταν να την φυγαδεύσει και με προσέφερε να τον βοηθήσω. Τό καθήκον μου ως στρατιώτου με πρότιζε να τον άπομακρύνω άμέσως, μά ή εδνωμοσύνη μου προς

νελήφθη και είχτηκε σ' ένα κάτεργο. Τότε κι' εγώ, για ν' άποφύγω την ίδια τύχη, άναγκάστηκα να φύγω από τη Νεάπολη. Επί δυο χρόνια περιπλανήθηκα σε διάφορες πολιτείες. Τέλος ήρθα εδώ, όπου είχα την εδωχία να σας συναντήσω. Τώρα ξέρετε όλη μου την ιστορία, άρχοντά μου...

Ο Γουλιέλμος, έπειτα από τα λόγια αυτά, έδωσε το χέρι του στον ξένο, ο όποιος τσούριζε με σεβασμό.

— Πές μου τόνόμά σου, είπε. Είμαι άξιος της εκτίμησής σου.

— Ονομάζομαι Κάρολο Όρσάτι, του άπάντησε ο νεαρός Ίταλός.

— Κι' εγώ Γουλιέλμος Μάιστερ.

Οι δυο αντίπαλοι στάθηκαν διστακτικοί...

την "Ελενα μου επέβαλε να τον βοηθήσω... Τί θα κάνετε σεις στη θέση μου, άρχοντά μου;

— Δεν θα δισταξα καθόλου, άπάντησε ζωηρά ο Γουλιέλμος Μάιστερ, γ' άπελευθέρωνα την εδωχική μαχητή...

— Αυτό έκανα κι' εγώ, είπε ο ξένος. Δυστυχώς εξ αιτίας της ίδιας της μαχητιάς, ή οποία θέλησε να σώσει την άφραστη κόρη του βασιλέως της Νεαπόλεως, δίνοντάς της το αίμα της, ή απόδρασις της απέτυχε και άπεκαλύφθη. Ο γέρο-Ουάβερτος συ-

— Γουλιέλμος Μάιστερ! επανέλαβε ο Κάρολο. Ποτέ μου δεν θα ξεχάσω αυτό τόνόμα. Και από σήμερα θα τ' άναφέρω στις προσευχές μου μαζί με το όνομα της υαντόννας "Ελενας Φούαντια, μαχητιάς ντε Κυπρίνου.

Ο Μάιστερ έμεινε σκεφτικός μερικές στιγμές κι' έπειτα είπε:

— Κάρολο, είσαι ένα καλό και τίμιο παλληκάρι... Μοιά άρέσεις... Έσκόπευα, ξέρετε, να βρω έναν άκολουθο, ο όποιος να με συνοδεύη στις περιπλανήσεις μου, γιατί ή μοναξιά μου θα με στενοχωρούσε πολύ... Δέχουσι

να γίνης εσύ ο άκολουθός μου αυτός;

— Δέχομαι μ' εδνωμοσύνη, άρχων Μάιστερ, άπάντησε ο Κάρολο, γεμάτος χαρά...

— Τότε από σήμερα είσαι στην υπηρέσια μου... Θα γυρίσουμε μαζί τον κόσμο, έχοντας την προστασία του Θεού και τών πιστολιών μας...

Έν τώ μεταξύ, με την κουθέντα, είχαν φτάσει στο πανδοχείο. Έκει, ο Γουλιέλμος διάλεξε κι' άγόρασε ένα περφόρα κι' ώραίο έλαιο, πού τόνόμασε «Ζουπίτερ» και τή χάρισε στον Κάρολο. Έπειτα, άγόρασε επίσης για τον άκολουθό του ώραία και γερά τα ξεδιωτικά ρούχα...

— Άμα τελειώσαν ή προετοιμασίες αυτές, οι δυο νέοι καθάλλησαν στ' άλογά τους και ξεκίνησαν πάλι...

III

ΦΟΡΦΕΑΝΤ-ΛΑΖΑΡΙΟ-MINION

Όσο περνούσαν ή μέρες, τόσο περισσότερο ο Κάρολο αγαπούσε τον νεαρό του κύριο, τον τόσο ίπποτικό και γοητευτικό. Μά κι' ο Γουλιέλμος; ήταν ένθουσιασμένος με τον άκολουθό του και κάθε μέρα άνακαλύπτει σ' αυτόν καινούργια προτερήματα.

Έπειτα από ενός μηνός ταξίδι, βρισκόταν πάλι στο κέντρο της Βαυαρίας. Μία μέρα, καθώς διέσχίζαν τον μεγάλο δρόμο δρόμο πού πάει από το Μόναχο στη Νυρεμβέργη, επειδή ή ζέστη ήταν καταθλιπτική, σε μία στιγμή, ο Γουλιέλμος ξεπέζεψε. Κιότιζε γύρω του και είδε άριστέρα του ένα μικρό σύνδεστρο από ιτιές, φυτεμένο κοντά σε μία πηγή. Ήταν μία όρσαση γυναίκα μέσ' στον κάμπο πού τον έβλεπε ο ήλιος.

— Ωραία! είπε ο Γουλιέλμος. "Ας αφήσουμε τ' άλογά μας να ξεκουραστούν κι' άς τσιμπήσουμε κάτι...

Άμέσως οι δυο νέοι έδεσαν τ' άλογά τους—το Μερσικό και το Ζουπίτερ—στις ιτιές και βγάζοντας τις προμήθειές τους, έστρωσαν κάτω κι' άρχισαν να τρώνε...

Μά την ίδια στιγμή είδαν μακριά στον ορίζοντα να σηκώνεται ένα σύννεφο σκόνης... Σε λίγο δε ξεχώρισαν ένα μεγάλο άμάξι, του όποιου προηγείτο ένας λοχαγός κι' έφερε με καλώςήχους προς το βορρά. Στο άριστερό παρθύριο του άμαξίου φαινόταν ένας άντρας με τραχιά φυσιγνωμία και με μεγάλα ξανθά μουστάκια. Χωρίς άλλο κι' ο άνθρωπος αυτός κύταζε ν' άνακαλύψη γύρω κανένα μέρος κατάλληλο για σταθμό. Γιατί, βλέποντας το σύνδεστρο τών ιτιών, φώναζε στον άμαξιά να σταθί.

Πράγματι το άμάξι στάθηκε κι' ο άντρας με τα ξανθά μουστάκια κατέβηκε κάτω κι' άπλωσε το χέρι του

προς μία γυναίκα, ή οποία βρισκόταν επίσης στ' άμάξι, για νά κατεβή κι' αυτή.

— Αν αυτό δεν σας ένοχλεί, πριγκίπισσα, είπα, θα ξεκουραστούμε λίγο εδώ...

— Καλά, κόμη! του άπάντησε εκείνη.

Ήταν μία μελαχροινή γυναίκα, ύπερόχι ωμορφιάς, μά με μάτια σκληρά και πρόσωπο μοιραίο.

— Μά, επρόθεσε σε λίγο, μου φαίνεται πώς το μέρος είναι πιασμένο.

— Μπώ! έκανε ο κόμης περιφρονητικά. Θα είναι τίποτε χωριάτες χωρίς άλλο. Πάω να τούς διώξω...

Και οι δυο προχώρησαν προς τον Γουλιέλμο και τον Κάρολο, ενώ οι υπηρέτες τους περίμεναν άκίνητοι. Ο Γουλιέλμος, βλέποντας να πλησιάζει, σκώθηκε και χαρώτισε μ' εδγένεια... Μά την ίδια στιγμή, ο σύντροφός της του φώναξε άπότομα:

— Βαμρός! Φευγάτε γρήγορα από δω!

Ο Γουλιέλμος ορθώθηκε και κυττάζοντας τον ξένο, ρώτησε έκτακτως:

— Σε μάς μιλάτε έτσι, κύριε;

— Ναι, σε σένα, χωριάτη! Δεν βλέπεις ότι θέλουμε λίγο ίσχυο για νά ξεκουραστούμε; Άδειάστε μας γρήγορα τη γωνιά!

Άκούοντας αυτά τα λόγια, ο Γουλιέλμος, ο όποιος κατούσε το καπέλλο του στο χέρι από εδγένεια, υποκλίθηκε και άπευθυνόμενος στη μελαχροινή κυρία, είπα:

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

— Κυρία, ή πρόθεσίς μου ήταν να σας παραχωρήσω θέσι κοντά μας... Μά ή άναίδεια του άνθρώπου σας αυτό με άναγκάζει να εγκαταλείψω την πρόθεσί μου αυτή... Οι υπηρέτες σας είναι πολύ αβόητοι, κυρία...

Χη... Μην ξεχνάς ότι, όσο περνά ο καιρός, ή βασίλισσα Μαρία Βικέντι ένακατά όλοένα την έπιβολή της στο Φερδινάνδο... Συλλογισθήτε ότι πρέπει άπόψε να φτάσουμε στον πύργο του Γκόλγκουορθ... Πρέπει! Άκούτε, κόμη;

— Ναι, άπάντησε ο κόμης ντε Φόρφελντ, χαμηλώνοντας το κεφάλι του... Συγχωρήσατέ με, πριγκίπισσα ντε Μαλφίερα...

Και, με λύσσα μέσα στην καρδιά, με τα μάτια πλημμυρισμένα στο αίμα, ξανάβαλε το σπαθί του μέσα στη θήκη του. Άδέσως κι' ο Γουλιέλμος έκανε το ίδιο.

— Είμαι άναγκασμένος, είπα δυνατά ο κόμης ντε Φόρφελντ, ν' αναβάλλω για άργότερα την τιμωρία πού σου χρειάζεται... Μείνε ήσυχος, θα σε ξαναβρώ, άν και εμαι βέβαιος ότι θα πιάς να κρυφτείς...

Κύριε, είπα ο Γουλιέλμος μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο, τίποτε δεν με υποχρεώνει έμένα ν' αναβάλω τη μονομαχία... Είμαι στη διάθεσί σας και τώρα και όποτε άλλοτε θέλετε...

— Ναρόντες λοιπόν, είπα ο κόμης τρίζοντας τα δόντια του και γλωμιζοντας από την όργη του, νάρθηκε να με συναντήσετε στα περίχωρα του πύργου του Γκόλγκουορθ άνατολικά, μέσα στο μικρό δάσος.

— Συμφωνώτατος! άπάντησε ο Γουλιέλμος. Και πότε θέλετε να συναντηθούμε;

— Άύριο, την ίδια ώρα.

— Ωραία! είπα ο νεαρός Μάιστερ.

Και, λέγοντας τη λέξι αυτή, χαρώτισε τη μελαχροινή γυναίκα, την οποία ο σύντροφός της είχε άποκαλέσει προηγούμενος πριγκίπισσα ντε Μαλφίερα.

Έπειτα γύρισε και κήθηκε κοντά στον Κάρολο και άρχισε γεμάτος χαλήνη, να τρώει μαζί του. Συγχρόως ο κόμης ντε Φόρφελντ και ή ντε Μαλφίερα ξαναγύρισαν στ' άμάξι τους.

— Γαλόπ! ούρλιαζε ο κόμης στίν άμαξιά.

Ο άμαξίας αματίωνε τίλογά του και το βαρύ άμάξι ξεκίνησε προς τη διεύθυνσι του βορρά, σηκώνοντας πίσω του ένα σύννεφο σκόνης...

Ναι, ήταν ή ντε Μαλφίερα! Ήταν ή πριγκίπισσα Ρομάνι, ή κλειότερα τών παιδιών, ή τίγρις ή άφραμένη για αίμα, ή δηλητηρίασμενη ή Μαδρή Μαλφίερα!... Ποιά ώραία την είχα κάνει να συναντηθί με τον Γουλιέλμο; Τί πήγαινε να κάνει στη Γερμανία; Ποιά νέα έγκλήματα προσέμαζε;

Ο Γουλιέλμος Μάιστερ και ο Κάρολο Όρσάτι πήδησαν άναίκαφα από πάνω τους και άντι να συνεχίσουν το δρόμο τους προς άνατολά, διεδύνθησαν προς το βορρά προς τον πύργο του Γκόλγκουορθ, πού τους είχε υποδείξει ο Φόρφελντ.

(Άκολουθεί).

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Ρισελιέ και ο αξιωματικός. Τι έλεγε ο Άντισθένης για τον πόλεμο. Πώς ο Άγιος Βαρρομαίος κατέστρεψε οίκονομικώς την οικόγενεία του. Τά δανεικά του Γιαντάνι. Η λατινική προσευχή. Ο ταγκιάρης και το ύπεργείο. Ο Κάισαρ κι' ο Βρεύτος, κ.τ.λ.

Κάποιος αξιωματικός παρουστάστηκε μία μέρα στον στρατάρχη Ρισελιέ και του παραπονέθηκε ότι ένας συνάδελφός του τον έβρισε και τον γτόπησε. — Δεν είχατε το έφος σας; τον ρώτησε ο Ρισελιέ. — Όχι, στρατάρχη μου. — Ούτε ναχάρι; — Όχι. — Εξοφλώθηκε με λοιπόν, του φώναξε ο στρατάρχης με θυμό. Δεν παίρνεται μαζί σας τουλάχιστο μία όδοντοφυλίδα; ***

Μία μέρα κάποιος Άθηνάιος προσπαθούσε να δικαιολογήσει τον πόλεμο στον Άντισθένη, λέγοντάς του ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, λιγότερο οι δυστυχείς και οι άνήλικτοι για τη ζωή...

— Ναι, αλλά κάποιος περισσότερο πέταινος από όποιον έβόλυνε, παρατήρησε ή φιλόσοφος. ***

Ο άγνωστός, στην κλειδιά έποχή, για να γίνει κανείς επίσημος άγιος, έπρεπε να πληρώσει πολλά χτήματα στην παπική έκκλησία. Γι' αυτό κάποιος συγγενής του Άγιου Βαρρομαίου συνήθε να λησ' στα παιδιά του.

— Προσπαθήσατε να γίνει κανείς χριστιανός, αλλά όχι, για τή Θεά, ή για! Πρέπει να ξέρετε ότι ή καθαγίασις του εξαδέλφου μου κατέστρεψε την περιουσία μας! ***

Ο Γιαντάνι, πολλές φορές έδινε μεγάλα χτήματα πού σε ξεπερνούσε εδγένεσις της έπαύσης του. Κάποιος απ' αυτούς, θέλωντας να γίνει άξιολογός, είπα μία μέρα στον αυστηρό του:

— Αλλά τα χτήματα δεν θα τα κοιτήσω. Τα πιάνω δανεικά και θα σας τα επιστρέψω!

— Αν σας τα δώσω α' αυτόν το σκοπό, φίλε μου, δεν θα σας δάνειω!

— Κι' εγώ Βρεύτος!

Μά έποχή, κατ' την οποία ή ύπεργεία; μεταβή λες έσχαν συγγέντα; στη Γαλλία, οι άπτερες παύτα; είχε ποιά του έδωσαν το πού από το σπίτι...

— Αν τούτη και ήσαν για όποιον, στ' παπουάκι; θάμει! ***

Όταν το φρούριο της Μίνδας παρεδόθη στον Σουλτάνο Σουλείμαν, οι πολιορκητές, βγήκαν έξω μαζί με τα όπλα τους.

Κατ' την έξοδο της Μίνδας παρεδόθη στον Σουλτάνο Σουλείμαν, οι πολιορκητές, βγήκαν έξω μαζί με τα όπλα τους.

Κατ' την έξοδο της Μίνδας παρεδόθη στον Σουλτάνο Σουλείμαν, οι πολιορκητές, βγήκαν έξω μαζί με τα όπλα τους.

Κατ' την έξοδο της Μίνδας παρεδόθη στον Σουλτάνο Σουλείμαν, οι πολιορκητές, βγήκαν έξω μαζί με τα όπλα τους.

Κατ' την έξοδο της Μίνδας παρεδόθη στον Σουλτάνο Σουλείμαν, οι πολιορκητές, βγήκαν έξω μαζί με τα όπλα τους.

Κατ' την έξοδο της Μίνδας παρεδόθη στον Σουλτάνο Σουλείμαν, οι πολιορκητές, βγήκαν έξω μαζί με τα όπλα τους.

Κατ' την έξοδο της Μίνδας παρεδόθη στον Σουλτάνο Σουλείμαν, οι πολιορκητές, βγήκαν έξω μαζί με τα όπλα τους.

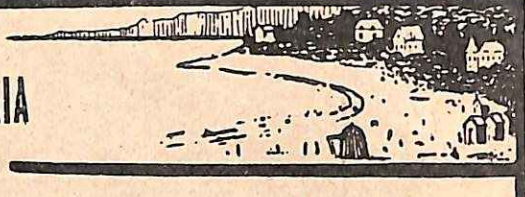
Κατ' την έξοδο της Μίνδας παρεδόθη στον Σουλτάνο Σουλείμαν, οι πολιορκητές, βγήκαν έξω μαζί με τα όπλα τους.

Κατ' την έξοδο της Μίνδας παρεδόθη στον Σουλτάνο Σουλείμαν, οι πολιορκητές, βγήκαν έξω μαζί με τα όπλα τους.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

Χατήξαντων Μπουρνιάς, ο Χιώτης αξιωματικός του Ναυπλέοντος. Οι Χιώτες προέχοντες και οι Σαμιώτες του Λογοθέτη. Η αποτυχία της Έπαναστάσεως. Ο γενναίος πύργος της Πυραμιάς. Οι Χιώτες φεύγουν απ' τα χωριά τους για να σωθούν. Ο τραυματισμός του Μπουρνιά. Η τραγική μοίρα της γυναίκας του και των παιδιών του. Το κάψιμο των γέρον. Που κρυβόντουσαν οι Χιώτες. Η πέτρας βάφονται κόκκινες. Η τραγική περιπέτεια ενός ξεύγους. Στη σπηλιά της Παναγιάς της 'Αγιογαλούσας, κ.τ.λ.

Δ'.

Από το βιβλίο του κ. Βίου, από το οποίο δημοσιεύσαμε στα προηγούμενα φύλλα τόσο ενδιαφέροντες αφηγήσεις, καθώς και τις εικόνες και τα σκηνή των εκκλησιών κ' έπειτα εγκατέλειψαν το χωριό.

«Το χωριό μας, η Πυραμιά, έπαιξε μεγάλο ρόλο στην Έπαναστάση... Αυτό πρώτα-πρώτα, απ' όλη τη Χίο, κηρύχτηκε η ανεξαρτησία, που τόσο ακριβά έμελλε να την πληρώσει τ' ώραίο ηρώο των ανδρών της 'Ιωνίας».

Αρχηγός του κινήματος ήταν ο Χατήξαντων ο Μπουρνιάς, παλαιός και γενναίος αξιωματικός του Ναυπλέοντος, ο οποίος είχε πολεμήσει μαζί με το μεγάλο κατακτητή σε όλη την Ευρώπη. Πριν ακόμα κηρυχτεί η Έπαναστάση, ο Μπουρνιάς πήγε, κατά διαταγή του 'Υψηλάντη, στη Σάμο και συνεννοήθηκε με τον άρχοντα της νήσου Λογοθέτη, για να δράσουν κ' οι δυο συγχρόνως. Έπειτα, παίρνοντας απ' τη Σάμο μερικούς φίλους του, ξαναγύρισαν στη Χίο και μαζί με τους χωριανούς του και άλλους Χιώτες συνέστησαν ένα σώμα από τριακόσιους άνδρες, μαζί με το οποίο ήρθε στην Πυραμιά.

Τότε όμως μερικοί δικαί μας τον πρόδωσαν στους Τούρκους και για να σωθούν, ο Μπουρνιάς πήγε μαζί με τους άνδρες του και κρύφτηκε στη δέση «Βαλιδά», όπου βρίσκεται μια σπηλιά, η οποία σώζεται ως σήμερα. Όταν όμως, έπειτα από λίγες μέρες, ήρθαν στη Χίο χίλιοι Σαμιώτες με το Λογοθέτη, ο Μπουρνιάς ενόδησε μαζί τους και έτσι κατόρθωσαν ν' αποκλείσουν τους Τούρκους στο Κάστρο.

Σίγουρα δὲ τὸ Κάστρο θὰ ἔπεσε στὰ χέρια τους, ἂν οἱ Σαμιώτες δὲν ἐρχόντουσαν σὲ συνεννοήσεις με τοὺς προέχοντες τοῦ νησιοῦ, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠθέλαν τὸν πόλεμο. Χάρης στὴ μεσολάβησι μάλιστα τῶν τελευταίων, συνεννοήθηκαν καὶ με τὸν Πασά τῆς Χίου κ' ἔτσι ἐφύγαν ἀπ' τὸ νησί, ἀφίοντάς το ἀνυπεράσπιστο στοὺς Τούρκους...

Τότε ο Μπουρνιάς ξαναγύρισε στην Πυραμιά και αφού άφώτισε το χωριό για να το προφυλάξει απ' τους Τούρκους, ξαναπήγε στη χώρα. Σε λίγες μέρες όμως ξαναγύρισε πληγωμένος και, αφού συγκέντρωσε όλους τους κατοίκους, τους είπε:

—Φευγάτε όσο πιο γρήγορα μπορείτε. Κρυφτείτε... Η Έπαναστάσι απέτυχε και σε λίγο θάρθουν οι Τούρκοι... Όλοι τότε άρχισαν να μαζεύουν τα πράγματά τους και να ετοιμάζονται για τὴ φευγάλα.

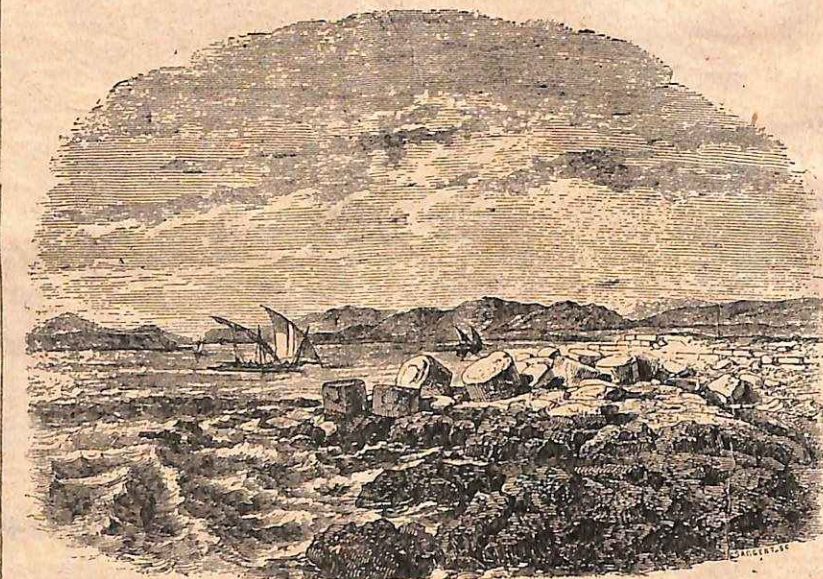
Στὴ μέση τοῦ χωριοῦ βρισκόταν ἕνας πελώριος γενοβέζικος πύργος. Εἶχε ἕως 15 μέτρα καὶ πλάτος δύομιση. Οἷτε πόρτα, οἷτε παράθυρα δὲν εἶχε, κ'

ἐμπαινε κανεὶς σ' αὐτὸν ἀπὸ μιὰ κρημαστὴ σκάλα.

Στὸν πύργο λοιπὸν αὐτό, οἱ χωρικοὶ πήγαν ὅλα τὰ πολυτίμητά τους, καθὼς καὶ τὶς εἰκόνες καὶ τὰ σκεῆθ των ἐκκλησιῶν κ' ἔπειτα ἐγκατέλειψαν τὸ χωριό.

Ἐπειδὴ μάλιστα φοβόντουσαν μήπως οἱ Τούρκοι μποῦνε μέσα στὸν πύργο, ἔθαψαν τὰ χρυσαφικά τους καὶ τὰ χρῆματά τους μέσ' στὴ γῆ κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Κανένας ὅμως μετὰ τὴν ἐπανάστασι, δὲν ἔμαθε τὸ μέρος ὅπου τὰ εἶχαν χώσει, γιὰ τὸ ὅσοι τὸ ἤξεραν, εἶχαν πεθάνει ἀπὸ μεταξὺ σκλάβοι.

Ο Μπουρνιάς, ἀφοῦ κανόνισε ἔτσι τὰ

Ο Κάβο - Μελανιός
(Εἰκὼν ξένου περιηγητοῦ)

πράγματα στὸ χωριὸ τοῦ καὶ στὰ ἄλλα Ἀπανόχωρα, ξαναγύρισε στὴ Χώρα κ' άρχισε νὰ πολέμησὲ με τοὺς Τούρκους. Μὰ σὲ μιὰ μάχη πληγώθηκε βαρύν κ' οἱ ὑποσιποτὴς του, γιὰ νὰ τὸν σώσει, τὸν μετέφερε στὰ Ψαρά. Μὰ καλύτερα νὰ σκοτωνόταν ὁ γενναῖος Μπουρνιάς, γιὰτὶ, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, οἱ Τούρκοι τοῦ ἔσφαξαν τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ τοῦ πήραν ὅλη τὴν περιουσία...

Τέλος οἱ Τούρκοι φτάσανε καὶ στὴν Πυραμιά... Οἱ συχωριανοὶ μὲν δὲν μπόρεσαν νὰ προβάλουν καμμιὰ ἀντίστασι κ' ἀναγκάστηκαν νὰ σκοποπτοῦν μετὰ τὴν πρώτη δημοβροντία τῶν μουσουλμανικῶν τοῦ ἐχθροῦ.

Τότε οἱ Τούρκοι μῆψαν μέσα στὸ χωριό, τὸ ἔκαναν ὀρηκτὴρὸ τοῦς κ' ἀπὸ κει λεηλατοῦσαν τ' ἄλλα χωριά γύρω.

Στὸ χωριὸ μὲν δὲν βοήξαν παρὰ μερικοὺς γέροντες ποὺ δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ φύγουν μαζί με τοὺς ἄλλους. Οἱ Τούρκοι τοὺς ἔπιασαν, τοὺς ἔδεσαν γερὰ καί, ἀφοῦ ἀναψαν μεγάλες φωτιές, τοὺς ἔκαψαν...

Οἱ Τούρκοι κατάρρεψαν καὶ τὰ δυὸ ἀπάνω πατώματα τοῦ γενοβέζικου πύργου, μὰ βλέποντας πὼς δὲν ἦταν κανένας μέσα σ' αὐτόν, ἄφησαν τὸν ὑπόλοιπο γερό. Ἐτσι σώθηκαν τὰ πράγματα τῶν χωρικῶν καὶ τὰ σκεῆθ τῆς ἐκκλησίας ποὺ στολίζουν ὡς σήμερα τὸν Ἁγιο Πρόδρομο, τὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ μας.

Οἱ χωρικοὶ, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, εἶχαν κρυφτεῖ ἄλλοι μέσα σὲ σπηλιές καὶ κρύ-

νάνεσες στὸς ἄλλους, ἕνας συχωριανός μου, ὁ Πουλιάδης μετὰ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ μωρό του, πήγαν στὴ δέση «Κατοβαλάδας», ὅπου ὑπάρχει μιὰ σπηλιά κ' ἕνα μεγάλο βράχο ἀπὸ πάνω...

Πρὶν κρυφτοῦν ὅμως, ἄρχισαν νὰ μαλλώνουν, γιὰτὶ ὁ Πουλιάδης ἐπέμενε νὰ κρύβουν ἄλλοι τὸ μωρό, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του δὲν ἤθελε με κανένα τρόπο ν' ἀποχωριστῇ ἀπὸ τὸ παιδί της...

Μὰ σὲ λίγο ἔφτασαν ἐκεῖ κ' οἱ Τούρκοι ποὺ γύριζαν στὸ βουνό, ἀνέβηκαν ἐπάνω στὸ βράχο κ' ἀπὸ κει σκοτώσαν ὅσους Χριστιανοὺς ἔβλεπαν νὰ περνοῦνε...

Μὲ τὴν πρώτη τουφεκιά ὅμως τὸ μωρό ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ φωνάζη κ' ἔτσι οἱ Τούρκοι, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ βράχο, ἀνακάλυψαν τὸ ἀντρογόνο μέσα στὴ σπηλιά... Τὴ γυναῖκα, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ὀμορφη, τὴν ἔπιασαν κοντὰ τους μαζί με τὸ παιδί της γιὰ νὰ τοὺς πουλήσουν σκλάβους, μὰ τὸν ἄντρα της τὸν τράβηξαν πάρα πέρα, κοντὰ σ' ἕνα πλάτανο, καὶ τὸν σκοτώσαν, ἀφοῦ τὸν βασάνισαν. Μέσα σ' αὐτὸ τὸν πλάτανο, ὁ ὁποῖος σώζεται ὡς σήμερα, καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε θεωρούμενος, βρισκόταν ὁ δώδεκα Χριστιανὸς ποὺ παρακολούθησαν τὸ μαρτύριο τοῦ Πουλιάδη, κρυτώντας τὴν ἀναπνοή τους...

Πολλοὶ ἀκόμη σώθηκαν στὴ σπηλιά τῆς Παναγιάς τῆς Ἀγιογαλούσας. Γι' αὐτὸ κάθε χρόνο πηγαίνουν πολλοὶ ἀπ' ὅλη τὴ Χίο καὶ προσκυνοῦν στὴν ἐκκλησία ποὺ βρίσκεται στὴν εἰσοδο τῆς σπηλιάς. Γι' αὐτὴ τὴ σπηλιά λένε πὼς χρειάζονται σαράντα μέρες γιὰ νὰ τὴν περάσῃ κανεὶς ὁλόκληρη καὶ νὰ φτάσῃ ὡς τὴ θάλασσα... Στὸν τοῖχο τῆς ὑπάρχουσας χαραγμένα τὰ ὀνόματα πολλῶν αὐτῶν ποὺ εἶχαν καταφύγει ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς ποὺ εἶχαν νὰ φύγουν... «Ὅπως λένε, κατὰ τὴ σφαγή, ἀνακάλυψε ἕνας Τούρκος Ἀράτης πὼς μέσα στὴ σπηλιά βρισκόταν ὁ κρυμμένος Χριστιανός... Μπῆκε λοιπὸν μέσα γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ σφάζη... Μὰ ἡ Παναγία δὲν θέλησε νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ κακὸ κ' ἐπέτρωσε τὸν Ἀράτη... Ἡ πέτρα αὐτὴ σώζεται καὶ τώρα.»

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΑΙΔΙ

Μεταξὺ τῶν διαφορῶν καρδιανάλιν, οἱ ὁποῖοι ἀνῆλθαν κατὰ καιροὺς στὸ παπικὸ ἄξιωμα, συμπεριλαμβάονται καὶ πολλοὶ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Ἦσαν δὲ αὐτοὶ κατὰ σειρὰν ὁ ἅγιος Ἀγάλλης, ὁ ἅγιος Τελέφορος, ὁ ἅγιος γίνος, ὁ ἅγιος Ἐλεωθέριος, ὁ ἅγιος Ἀντρέας, ὁ ἅγιος Σίξτος ὁ Β', ὁ ἅγιος Ἐδσέβιος, ὁ ἅγιος Ζώσιμος, ὁ Θεόδωρος, ὁ Κόνων, ὁ Ἰωάννης Σ', ὁ Ἰωάννης Ζ', ὁ ἅγιος Ζαχαρίας καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ε'.

ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Τοῦ ΣΤΕΚΕΤΤΙ)

«Ὅταν θὲ νάσαι γοιὰ καὶ θὰ διαβάσεις μέσ' στὴ φωτιά τοὺς στίχους αὐτοὺς (μὴν, θὰ ξαναῖδῃς νάρθουν στὸ νοῦ σου πάλι οἱ περασμένοι χρόνοι.

Θὰ γείνης τὸ κεφάλι μέσ' στὰ στήθη, σὰν θυμηθῇς τὴν περασμένη νεότητά καὶ θὰ σκεφτῇς κ' ἐμένα ποὺ θὰ κρύβουν

τῆς γῆς τὰ μαύρα σκότη. Καὶ θὰ θαρρῇς πὼς μέσα στὸν ἀγέρα θὲ ν' ἀκούῃς μιὰ φωνὴ μισοθυμμένη καὶ θαρρῇς π' ἀκούῃς σὰν περιγέλιο μὴν εἰσωνία θλιμμένη.

Καὶ θὰ σοῦ πῇ ἡ φωνή:—Μὰ δὲν θιμῶσαι, μὰ δὲν θυμῶσαι πλεῖα, γαλανομάτα, τὰ ὁλόχρομα μαλλιά σου τὰ χιμῆνα στὰ στήθη σου τ' ἀφράτα! Πόσο τὰ χρόνια σ' ἄλλαξαν! Ὡ, πόσο σ' ἄλλάξανε στὸ διάβα τῆς μορφῆς σου! Ποῦναι λοιπὸν τὰ δόξανθα μαλλιά σου καὶ οἱ φλογεροὶ θυμοὶ σου;

Μέσ' στὴ φωτιά τὰ πεθαμμένα χρόνια μὴν θρηνηῖς κ' ἐγὼ στὸ μνημὸν αἰῶνα καὶ κλαῖω πικρά. Τρέξε λοιπὸν σιμά μου, ἔδω σὲ περιμένο.

Τρέξε με μᾶς, κ' ἂν ἴσως φεύγῃς ἐλπίδα μᾶς γέλασε μαζί στὴ γῆ νὰ ζήσουμε, θὲ νὰ ἐνοηθῶμε μέσ' στὸ μνημὸν. Τρέξε ἀντάμα νὰ σπῶσινε!

Μετ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

ΤΑ ΣΤΕΡΝΑ ΤΗΣ ΛΟΓΙΑ

(Τοῦ ΜΑΙΤΕΡΑΙΓΚ)

—Κι' ἂν γυρίσῃ καμμιὰ μέρα, πῆς μου τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω;
—Πὼς τὸν πρόσενα ἔδω πέρα μοναχὴ μου ὥσπου νὰ σβύσω.
—Κι' ἂν ρωτήσῃ ποῖσα τάχα, ποῖαν ἀπάντησι νὰ δώσω;
—Τὸ χρυσὸ μου δὲς μοναχὰ δακτυλίδι μόνον τόσο!
—Κι' ἂν πάλι πῇ: γιὰτὶ ἔρημη ἡ σάλα μένει;
—Δεῖξ' τὴ λάμπα τὴ σβυσμένη καὶ τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

—Κι' ἂν χωρὶς νὰ με γνωρίσῃ, κ' ἄλλ' ἀκόμα με ρωτήσῃ;
—Μίλα του γλυκά. Πὼς ἔχει;
—Κι' αὐτὸς ἴσως ὑποφέρει...
—Κι' ἂν ρωτήσῃ πρὶν νὰ πάρῃ γιὰ τὴν ὑστερήν σου ὥρα;
—Πὼς γελοῖα, πῆς, ὡς τώρα, ἀπὸ φόβο μὴ μοῦ κλάγῃ!...

Μετ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Τοῦ Β. ΟΥΓΚΩ)

Γιατὶ ν' ἀκούσω τὰ πουλιὰ ποὺ κελαδοῦν στὰ δάση, ἀφοῦ ἡ δική σου ἡ λαλιά κ' αὐτὰ θὰ ξεπεράσῃ;
Γιατὶ τὸ φῶς εἰς τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια νὰ ζητήσω, ἀφοῦ στοῦ μαύρου σου ματιοῦ τὴ λάμψη θ' ἀντικρύσω;
Δὲν θέλω τὴν πρωτομαγιά λουλουδιὰ, ἀφοῦ κοιμῆται μέσ' στὴ δική σου τὴν καρδιά θὰ τὰ βρῶ ἕνα-ἕνα.
Ἀγάπῃ λένε τὸ πουλὶ ποὺ μέσ' στὸ δάσος ψέλλει, τὸ ἄνθος ποὺ μοσχοβολεῖ, τ' ἀστέρι ποὺ λάμψι στέλνει.
Μετὰφρ. ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΕΙΑ ΣΕ ΖΩΑ!...

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ ζῶα. Τὸ μνημεῖο τῶν γλάρων τῆς Ἀλμυρᾶς Λίμνης. Πὼς ἔσωσαν τὸν τόπο ἀπὸ τὴς ἀκρίδες. Τὸ ἄλογο τοῦ πυρσοβεστικῆς λοχέου. Τὰ ζῶα ποὺ ἔπασαν ὅματα τῶν χρυσοθερῶν. Τὸ μνημεῖο τῶν ταχυδρομικῶν περιστέρων. Ἡ βραβευμένη ἀγελάδα τῆς Ἑλβετίας. Μία σύγκρισις μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ζῶων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάθε μνημεῖο εἶνε ἑνδεῖς, ὅχι μόνον τιμῆς, ἀλλὰ καὶ ἀγάπης πρὸς ἐκείνον γιὰ τὸν ὅποιο στήνεται. Κι' ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν περιορίζει τὴν ἀγάπην του μοναχὰ στοὺς συνανθρώπους του, ἀλλ' ἀγαπᾷ ἐπίσης καὶ θηρία καὶ τὰ ζῶα, γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾷς φανὴ παράξενον τὸ ὅτι ὑπάρχουν σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου μνημεῖα ἀπερωμαμένα σὲ ζῶα. Τὰ μνημεῖα αὐτὰ βέβαια εἶνε κάπως σπάνια, πολὺ σπανιότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ γίνονται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ σπανιότης τοὺς συντελεῖ ὥστε νὰ μᾶς κάνουν πολὺ μεγαλύτερη ἐντύπωσι καὶ νὰ μᾶς συγκινοῦν βαρύτερα ἀπὸ ὅτι π. γ. μᾶς συγκινοῦν οἱ ἀναριθμητοὶ ἀνδριάντες ἐνὸς ἀσκήμου αὐτοκράτορος.

ὑπάρχουν ἄλλα καὶ μνημεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουν στήθει σὲ ζῶα, ὅχι μόνον ἀπὸ ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αἰσθημα εὐγνωμοσύνης. Αὐτὸ ἔκαναν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῆς Ἀλμυρᾶς Λίμνης, στὴν Ἀμερικὴ. Κάποτε ἕνα σμήνος ἀκρίδων εἶχε ἐπιθροῦσε στὴν ἐπαρχία τους. Τὶς ἀκρίδες αὐτὲς λοιπὸν τὶς κατέστρεψαν καὶ τὶς διεσκόρπισαν οἱ γλάροι τῆς Ἀλμυρᾶς Λίμνης, οἱ ὁποῖοι ἔσωσαν ἔτσι τὴν περιφέρειαν ἀπὸ μιὰ τρομερῆς καταστροφῆς. Ἀπὸ εὐγνωμοσύνης τότε πρὸς τοὺς περρωτοὺς σωτήρας των, οἱ κάτοικοι τοὺς ἀφιέρωσαν ἕνα θαυμάσιον μνημεῖον.

Ἐστῆσαν δηλαδὴ στὴ μέση τῆς δεξιαμένης τοῦ δημοτικοῦ τῶν κήπου μιὰ μαρμαρένια στήλη μετὰ χρυσοῦς γλάρους στὴν κορυφῇ της. Στὴ βάση πάλι τῆς στήλης ἀποθανατίζεται ἡ κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ἀνὰ γλάροι τῆς πόλεως ἀπὸ τὶς ἀκρίδες, χάρις στοὺς γλάρους.

Ἐπίσης στὴν πολιτεία Πενσυλβανία τῆς Ἀμερικῆς, στὴν πόλιν Γιάρκ, ὑπάρχει μιὰ ἀνεμνηστικὴ πλάκα πρὸς τιμὴν ἐνὸς ἀλόγου, τὸ ὅποιο, σὲ ὅλη τὴν ζωὴν, ὑπηρετοῦσε στὸν πυρσοβεστικὸν λοχὸ τῆς πόλεως.

Τὸ ἄλογο αὐτὸ εἶχε συμμαρτυρῆσαι σὲ ἀμέτρητες κατασώσεις πυρκαϊῶν καὶ φλόγας σὲ ἡλικία ἑξαετατικῆς ἡλικίας ἀπὸ τὶς ἀκρίδες, χάρις στοὺς γλάρους.

Ἐπίσης στὴν πολιτεία Πενσυλβανία τῆς Ἀμερικῆς, στὴν πόλιν Γιάρκ, ὑπάρχει μιὰ ἀνεμνηστικὴ πλάκα πρὸς τιμὴν ἐνὸς ἀλόγου, τὸ ὅποιο, σὲ ὅλη τὴν ζωὴν, ὑπηρετοῦσε στὸν πυρσοβεστικὸν λοχὸ τῆς πόλεως.

Τὸ ἄλογο αὐτὸ εἶχε συμμαρτυρῆσαι σὲ ἀμέτρητες κατασώσεις πυρκαϊῶν καὶ φλόγας σὲ ἡλικία ἑξαετατικῆς ἡλικίας ἀπὸ τὶς ἀκρίδες, χάρις στοὺς γλάρους.

Στὸ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας ἔχουν στήσει ἕνα μνημεῖον

στὶς ταχυδρομικῆς περιστέρους. Τὸ μνημεῖον αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ μαρμαρένια στήλη, στὴν κορυφῇ τῆς ὁποίας εἶνε μιὰ σφαῖρα, πάνω στὴν ὁποία πάλι στέκεται ἕνα περιστέρι μετὰ ἀνοιγμένα φτερά.

Ὅπως ἔχουν στήθει ἐπίσης μνημεῖα στοὺς ἀνθρώπους μόνον γιὰ τιμὴν, ἔτσι στήνονται καμμιὰ φορὰ καὶ σὲ ζῶα. Σὲ μιὰ πόλιν π. γ. τῆς Ἑλβετίας ἔχουν στήσει τὸν ἀνδριάντα σὲ μιὰ ἀγελάδα, ἡ ὁποία ἐπῆρε τὸ μεγαλύτερον βραβεῖον σ' ἕναν διεθνή διαγωνισμό. Ἐτσι: σήμερα, ἡ ἀ-

Ἡ ἀνεμνηστικὴ πλάξ ποὺ ἔχει στήθει στὴν πόλιν Γιάρκ σ' ἕνα ἄλογο τοῦ πυρσοβεστικῆς λοχέου

γελάδα αὐτὴ καμαρώνει ἐπιθλιπτικῶς τὸν χρυσὸ μόσχον τῶν Ἑβραίων, ἐπὶ αὐτὴν σὲ μεγαλοπρεπὲς θάλασ τῆς.

Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποὺ θὰ ἀγανακτήσουν ἀκούοντας πὼς στήνονται μνημεῖα σὲ ζῶα καὶ πὼς οἱ κάτοικοι, ἀντὶ νὰ τὰ πετάξουν ὅταν φοβῶνται τὸ κάλλος τοῦ σκοποπιδίου, τὰ θάβουν σὰν νὰ ἦσαν ἄνθρωποι καὶ τὸς κάνουν καὶ μαρμαρένιους τάφους. Διατείνονται δηλαδὴ ὅτι τὰ ζῶα δὲν ἔχουν ψυχὴ κ' ὅτι ὁ ἕνας σκύλος εἶνε ἐντέλως ὁμοῖος τοῦς δηλαδὴ μνημεῖα.

Ὁ «ἀνδριάς» μᾶς ἀγελάδας, ἡ ὁποία βραβεύθηκε σ' ἕναν διεθνή διαγωνισμό.

μετὰ τὸν ἄλλο. Λένε δὲ συχνὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί.

—Κι' ἂν τὸ σκυλί σου σοῦ φοβῇ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα νὰ κυττάσουμε καὶ τὰ ζῶα στὴ σπηλιὰ ποὺ πόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι ὑποφέρουν καὶ πεθαίνουν ἀγνωστοί.

Καὶ ὅμως! Τὰ ζῶα, ὅταν κάνουν μιὰ καλὴ πράξι, τὴν κάνουν χωρὶς ὑπερβολὴ καὶ χωρὶς νὰ περιμένουν ἀναμνηστικὴ. Ἐνα ἄλογο ἔφαγε σέρνει ἐπὶ χρόνια τὴν πυρσοβεστικὴν ἀντλία. Νομίζετε λοιπὸν πὼς ἂν τοῦ ἔλεγε κανεὶς πὼς θὰ τοῦ ἔστησαν μνημεῖον μετὰ τὸ θάνατό του, θὰ κατέβαλε μεγαλύτερες προσπάθειες στὴ δουλειὰ του αὐτῇ;

Ἐπίσης, ἕνας σκύλος ποὺ σώζει τὸν κύριό του, ὁ ὁποῖος τὸν δέρνει ἀλύπητα, ἀπὸ βέβαιον πινυμὸ, νομίζετε πὼς τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ νὰ τοῦ στήσουν μνημεῖον;

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως; Θὰ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον σχετικῶς ἂν μπορούσαμε νὰ ἔβλεπαμε πόσες λιγυρότερες λαμπρότες καὶ ἔξοχες πράξεις θὰ ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι, ἂν δὲν συλλογίζοντοσαν τὴν ὑστεροφημία.

ὑπάρχουν ἔφαγε καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν σχεδιάσει ἀπὸ τὸν πρὸτερον τὸ μνημεῖον ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ τοὺς στήσουν μετὰ τὸ θάνατό τους, καὶ ποιηταὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν γράψει τὴν ἐπιγραφήν τῆς ἐπιταφίου πλάκας τους. ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν σίγουρον πὼς τ' ὄνομά τους θὰ διετηρεῖται στὴ μνήμῃ τῶν μετὰγενεστέρων, ἀποφασίζουν νὰ τὸ διατηρῶσιν μόνοι τους καὶ ἔγραψαν ἀνεμνηστικὰ καὶ αὐτο-διεγραφίαι.

Τὰ ζῶα ὅμως δὲν κάνουν τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἀφίονουν νὰ τὰ ἐκμεταλλεῶνται οἱ ἄνθρωποι, νὰ τὰ φορτώνουν με ὑπερβολὰ βάρος καὶ νὰ τὰ κακομεταχειρίζονται. Κάνουν τὸ καθεκόν τους. Καθῆκον λοιπὸν καὶ τῶν ἀνθρώπων εἶνε τὸ νὰ δειξοῦν τὴν εὐγνωμοσύνην τους σὲ τὰ ζῶα αὐτὰ, μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον ποὺ τὴν δείχνουν καὶ στοὺς συνανθρώπους τους. Στήνοντάς τους δηλαδὴ μνημεῖα.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μοναχὰ ἕνα βήμα χωρίζει τὴν προσβολὴν ἀπὸ τὴν ἀστειότητα.

Ἡ βία ἐμὸν. Νὰ ἀναπαύσῃ τὴ ζωὴν, ἀλλ' ὅχι γιὰ ταπεινὴς φιλοδοξίας.

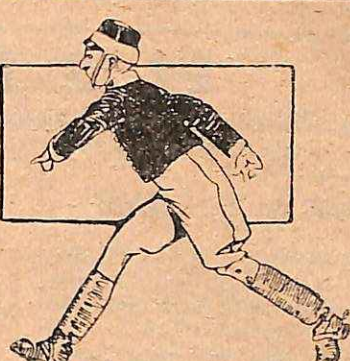
Ἄλκυονες. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε δούλος τοῦ θανάτου, διαβάτης περαιοῦ, ξένος ἀκόμα καὶ στὸ ἴδιον τοῦ τοῦ σπιτί.

Ἡ ἐλπίς.

Ἡ ἐλπίς.

191

Η ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

γραφίες «Ατλαντός» και «Άρεως» Ελλη-
φθονας και διά δημοσιοποιήσυν. Ευχαριστού-
μεν θερμώς, «Ανταπόκρίσις δημοσιοεταί-
Ελάνην και Τσίλις Μπεθά-
νη, Έλεστίνα. Ευχαριστούμεν θερμώς.
Στέλεμε ανταποκρίσεις, Σ. Βακλά-
κη, Θεοκλήην. Τό δηγνήμ σας άνεπιτυ-
χες. Κακά γραμμένο, έν πρώτοισ, Διαβά-
στε Έλλην και Έένους δηγνήματογράφους.
Μόνον αϊτό μπορούμε να σας ποίμε επί το
πρόσόντο.

Ἡ κλήρωσις γὰρ τὴν ἀπονομὴν τῶν

Καί τέλος οί ειζοσιπέντε
 λενταίοι λῦται θά παρουν από ΕΝΑ
 ΟΜΟ του περιφήμου μνηστορήματος
 Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» του
 πρᾶμ Στόουγκερ.

Т
Ф

TA ONOMATA TON AYTON

Χαλάνοφι, Π. Κοταράκης, Βαγγέλια Κο-
ταράκη (Πειραιεύς), Θεοδώρα Παπαεω-
νάριου (Σάμος), Μαρίκα Μίρου, Κατίνα Άν-
δρεάδου (Δειρού), Άπ. Ρεβινθή, Αρί-
αδ. Ρεβινθή (Καίρο), Μ. Μανιάδακης
(Λάρισα), Άλ. Ζαχαρίου (Μυτιλήνη), Θεο-
δώρα Κρυσταλλίδη (Σάμος), Γ. Κ. Πα-
παεωργίου (Πειραιεύς), Κ. Δ. Στήνης,
Ευαγγελία Μπάτσου, Άγγελος Κράλλη, Π.
Κλουτσάνης, Δ. Σούτσος (ένταξος), Ν.
Καϊματσάκης (Λαμία), Δωροθέα Μανουλά-
κη (Αθήνα)

ΛΕΛΤΙΟΝ ΠΟΛΟΣΦΑΙΡΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ ἐν τῇ σκιαγραφίᾳ εἰκονιζόμενος ποδοσφαιριστὴς εἶνε ὁ κ.

Ὁνοματεπώνυμον Αὐτοῦ

Διεύθυνσις

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΙ

ΤΡΙΗ ΟΛΙΣ.—Τὴν 22αν Ἰαννουαρίου
συνηγέρθησαν ἐνταῦθα ἡ ὁμάς «Ἀθῆς»
μετὰ τῆς μικτῆς ὁμάδος τοῦ Ἀγγλικοῦ
Στόλου. Νικητρία ἀνεδείχθη ἡ δευτέρα
διὰ τραυματισμοῦ 4.3

ΜΗΑΙΩΤΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς προαναγγέλουν τα καλύτερα Παρισινά περιοδικά Μόδας, την άνοιξη θα φορεθούν πολύ ωραία κοστούμια από τριχοστίνη ή από εταμίνα μάλλινη, χρώματος πρό πάντων μπλε-μαρέν.

— Η φούστα των φορεμάτων αυτών θα είναι ίσια, και θα έχει στο πλάι ένα παννύχλι πλισσέ, πιο φαρδύ κάτω. Η ζακέτα θα είναι κοντή, με ρεβέρ όπως των ταγιέρ, και θα κουμπώνει με τρία κουμπιά στην τάμια.

— Ως επί το πλείστον όμως, η ζακέτα θα μένει ξεκουμπωτή και η φούστα θα φαίνεται μία μπλούζα μακριά από τριχο στίνη, την οποία θα σφίγγει μία ζώνη δεσφαιμένη με αγκράφα από λευκό κόκκαλο.

— Με τα κοστούμια αυτά, θα φορεθούν μικρά καπελλάκια από ψάθα μπλε-μαρέν, βαμμένη, γαριρισμένα με κορδέλλα από γκρό-γκράν, άσπρο και μπλε, με άκρες ξεφτυλισμένες.

— Επίσης την άνοιξη θα φορέσουμε και φορεματάκια από εταμίνα μπλε-μαρέν—ή χρώματος καπνίου—γαριρισμένα με βελονιές από μεταξωτή ομοιόχρωμη και χρυσή κλωστή. Η ανάμειξη αυτή, της μεταξωτής και χρυσής κλωστής, κάνει πολύ ωραία εντύπωση και δίνει ένα παιδικό τονό στο σκούρο φόρεμα.

— Συχνά τα άνοιξιάτικα φορεματάκια θα έχουν κορσάκι γαριρισμένα διαγωνίως με μία πλατεία πιάτα, ή οποία θα κάνει την εντύπωση μπλε-ρό. Και η φούστα τότε θα γαριριώνεται γύρω στους γοφούς με διαγώνιες πλατειές πιάτες.

— Τ' άνοιξιάτικα φορεματάκια από εταμίνα θα γαριριώνονται στο λαιμό μ' ένα γκαζάκι από πικέ ή από άσπρο λινό και με γραβάτα από βελούδο ή κορδέλλα.

— Την άνοιξη θα ιδούμε πολλά ταγιέρ από τέφρενο σκουατέζικο με ζωηρά χρώματα, π. γ. κόκκινο και μπλε. Τα ταγιέρ αυτά θα γίνονται πολύ απλά, με φούστες γαριρισμένες εσωτερικά, με μία μεγάλη πιάτα και με ζακέτες κοντές που θα φτάνουν ως τους γοφούς και θα συνδεούνται από μπλούζες από άσπρο κρέπ-ντέν.

— Τα ταγιέρ από σκουατέζικο ύφασμα είναι κατάλληλα για πολύ νεαρές κυρίες.

— Επίσης την άνοιξη θα είναι της μόδας και τα ριγωτά υφάσματα και πρό πάντων τα ριγωτά με μπλε και μαύρες γραμμές.

— Τα κοστούμια από ύφασμα ριγωτό δεν θα έχουν κοντή ζακέτα, αλλά, επανωφορέα τρουά-κάρ, το όποιο θα γαριριστεί στο γκαζά ή στο ρεβέρ με ένα άκρος, διχρωμο, με τα δύο διπλά χρώματα του ριγωτού υφάσματος.

— Τα άνοιξη που θα γαριρουν τα άνοιξιάτικα φορέματα θα είναι καμωμένα από δέρμα, χρωματιστό ή άσπρο.

— Συχνά, μαζί με τα φορέματα τα καμωμένα από ύφασμα ριγωτό, θα

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Η τρεις αυτές εικόνες δείχνουν πώς μπορούμε να μεταβάλουμε σε μοντέρνα τρία περυσινά μας φορέματα. — 1) Φορεματάκι καμωμένο από ένα παλιό φόρεμα και ένα κορσάκι. 2) Φόρεμα περυσινό, κοντό, μεταβάλλεται σε τουνίκ επάνω από μία μακριά φούστα. 3) Με τον συνδυασμό ενός φορεματός ντεμοντέ, κοντού, και ενός κοντού κορσάκι μπορούμε να έχουμε μία μοντέρνα μακριά τουαλέτα.

φορέσουμε επανωφορέα από δύο ειδών ύφασμα, άσπρο με το ύφασμα του φορεματός. Π. γ. μ' ένα φόρεμα από ύφασμα με γραμμές μπλε και μαύρες θα φορέσουμε επανωφορέα μαύρο με μπλε ένχρυστασιόν και γαριρισμένο στο γκαζά μ' ένα άκρος από μαύρο και απλές δέσμες.

— Την άνοιξη, εκτός από τα επανωφορέα τρουά-κάρ θα φορέσουμε και μικρές ίσιες βέστες, ή όποιες θα φτάνουν ως τους γοφούς και ή όποιες, καθώς θα είναι άνοιχτες εσωτερικά, θα αφήνουν να φαίνεται ένας ζιλέ από χρυσά σατέν, που θα κουμπώνει με χρυσά κουμπιά και θα έχει μπροστούρα από στενό χρυσόμαυρο γκαζόν. Ο ζιλές αυτός θα κάνει την τουαλέτα να φαίνεται άκιστα λουσάτη.

— Κατά την ντεμ-σαζόν, ή νεαρές δεσποινίδες θα φορέσουν το βράδυ ωραία φορέματα από ζωηρό κόκκινο κρέπ, γαριρισμένα με σούρες ή όποιες θα σχηματίζουν στο κορσάκι ένα άμπισσην στοργυλό και ένα όμοιο στη φούστα, γύρω στους γοφούς. Η αγκράφα της ζώνης θα είναι από σούρες και τοπάκια.

— Τα φορέματα των κυριών θα είναι γαριρισμένα, πρό πάντων στις

φούστες, και θα γίνονται—τα βραδύνα—ιδίως—από μαλακό σατέν, με φούστες «άν-φόρμ» προς τα κάτω.

— Πολλά βραδύνα φορέματα κυριών θα γίνονται και με τουνίκ.

— Για το βράδυ θα είναι και πάλι πολύ της μόδας ή μεγάλες βεντάγιες από φτερά και μάλιστα από δύο χρωμάτων φτερά.

— Με μαύρες τουαλέτες θα κρατήσουμε βεντάγιες άσπρες ή χρωματιστές, ιδίως κόκκινες ή πράσινες. Άκόμα πιο ασυνήθιστες και φανταχτερές είναι ή βεντάγιες από λαμ. χρυσό ή άσημενο, ή και χρωματιστό.

— Τώρα τελευταία, στο Παρίσι, συνηθίζονται για το βράδυ και τα κίτρινα φορέματα, με παπούτσια και κοσμήματα άσπρα, από τοπάκια ή κίτρινο κρύσταλλο.

— Το κίτρινο χρώμα πηγαινει τόσο στις ξανθές, όσο και στις μελαγχρινές. Άλλα στις ξανθές πηγαινει καλύτερα το άνοιχτό κίτρινο χρώμα και στις μελαγχρινές το σκούρο, το χρυσάφι.

— Στα κίτρινα φορέματα πηγαινει λαμ. σατέν τα μαύρα λουλούδια όσο και τα χρυσά.

— Επάνω από φορέματα πολύ

ντεκολτέ, από μαύρο βελούδο, θα είναι της μόδας να είγουμε για να σκεπάζουμε με χάρη τους ώμους μας, έσθριες μακρές μαύρες, κεντημένες με χρυσά λουλούδια, ή κίτρινες, κεντημένες με μαύρα λουλούδια. Επίσης με δόλωμα φορέματα, θα φορέσουμε και έσθριες δόλωσες, χωρίς κεντήματα, ή και δόλωμαρες από μουσελίνα ή δαντέλλα.

— Με δόλωμα φορέματα πηγαινει εξαιρετικά τα διαμάντια και οι κρύσταλλοι. Με τα λευκά φορέματα πηγαινουν καλύτερα τα μαργαριτάρια.

— Τα φορέματα που θα φορέσουμε το βράδυ κατά την ντεμ-σαζόν θα είναι πολύ μακριά, όπως και τώρα, αλλά δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ή ουρές δεν επιτρέπονται παρά μόνο σε πολύ επίσημες συγκεντρώσεις. Δεν θα κάνει καλή εντύπωση ανάμεσα σε άλλες κυρίες με κανονικά φορέματα μία κυρία με πολύ μακρό φόρεμα πίσω, το όποιο θα λήγει σε ουρά.

— Πρέπει να προσέχουμε πολύ ώστε να είμαστε πάντα ντυμένες ανάλογα της ώρας και του τόπου. Τα άπογευματινά μας φορέματα δεν είναι ανάγκη επίσης να είναι πολύ μακριά. Το ύψος των άκρων υπερβαίνει τα μέσα της κνήμης. Φορέματα με μακρύτερες φούστες είναι κατάλληλα για άπογευματινές δεξιώσεις επίσημες.

— Τα φορέματα δείπνου έχουν μικρό ντεκολτέ και μακριά μανίκια. Σας έχουμε μιλήσει σε προηγούμενα άρθρα μας πώς είναι δυνατόν να μεταβληθεί σε μία στιγμή, σε φόρεμα δείπνου ένα φόρεμα γορ, πολύ ντεκολτέ, με την προσθήκη μπλεζό ή μικρής βέττας με μανίκια. Το μπλεζό ή ή βέστα θα είναι καμωμένα από δαντέλλα ή μουσελίνα ή και ακόμα από το ίδιο ύφασμα του φορεματός.

— Η μόδα μας επιτρέπει εφέτος πολλές εκκελές. Καθώς είναι «άν-βόγκ» και ή τουνίκ, μπορούμε από ένα περυσινό μας φόρεμα με την προσθήκη λίγνου άκρως ύψισματος, να έχουμε μία πόρτερ τάξεως τουαλέτα με τουνίκ. Το καλή φόρεμα μπορεί να γίνει τουνίκ και να προσθέσουμε κάτω βελάν από άλλο ύφασμα ή από δαντέλλα, προσκολλημένο σε μία φούστα που δεν είναι ανάγκη να είναι από καλή ύφασμα, αφού δεν θα φαίνεται καλόλου.

— Ένα περυσινό μας φόρεμα μπορεί να μεταβληθεί και σε φόρεμα σχεδίου «πρενσέ», εξακριστώ ως του γοφούς και πιο κάτω και συμπληρωμένο στις άκρες με πλατύ βελάν δαντέλλειο, αν ποτιστήτε.

— Τα κοστούμια-σέλο θα φορεθούν πολύ και την άνοιξη. Θα γίνονται από ύφασμα σκουατέζικο ή μπλε-μαρέν με έσθριες άνοιχτοχρώμα, θα συνοδεύονται από τόκες άσπρες.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δόκιμης βιβλιοθήκης. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λένα 7 - Αθήνας.

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις χειμωνιάτικες βραδιές, είναι να προμηθευήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου γνηματικά, τα όποια έχουν μεταφρασθεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντιτυπων και πού μόνον το όνομα των συγγραφέων των άποσταλει έγγραφοι περί της άξιας των.

Ίδού ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μέγ. σχημ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80). Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργο μυστηριώδες, αίσθηματικότατον, περιπεπτατον, πληγές διηματικών και τραγικών έπεισοδιών, έξελίσσεται εις την Ισπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί των πύγων ενός εγγενούς, έπί του όποιου βαρύνει ή σκληροτέρα μοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειάζεται άλλη σύστασις εις όσους δεν τον έχουν διαβάσει, παρά να έρωτήσουν έναν πού να τον έδιδάσκον διαν έδημοσιεύθη εις το «Μπουκέτο». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα επιτυχίαν εξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Ελλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είναι και αι «Περιπέτειαι του Πύμ», αι όποιαι έχουν μεταφρασθεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξείδι στον Νότιον Πόλον, πρό των τραγικών μυστηρίων του όποιου ταλαιών σκληρόν άγώνα οι ήρωες του ρωμάνζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειέτων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρδιάς» περιγράφεται ένα τριημεριότατον ειδύλλιον μεταξύ μίας κόρης και του εξαδέλφου της. Με βασανιστήν των δύο αυτών άγνων έραστών τον σκληρόν και άκραντάτως φιλόγυρον πατέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφίγξ των Παγών» είναι το άριστόργημα του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικό, πολέμικο, κρατεί άπ' άρχης μέχρι τέλους άδιάπτωτον το ενδιαφέρον του αναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αισθηματικότατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τροφερήν Γκρεβίλ, εκτυλίσσεται μέσσω σπουδών των εγγενών της Ρωσίας, των όποιων μ' εξαιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περιεργότατον και τρομακτικότατον μυθιστόρημα, το όποιον κρατεί άπ' άρχης μέχρι τέλους εις συνεχή άγωνίαν τον αναγνώστην με την διηματικήν πλοκήν του και το μυστήριόν του, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειότερα συγγραφέας του αιώνος μας και έχει βραβευθεί με το Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύναται να έγγραψή διά την έκδοσιν του Μεγάλου Βάλτου, ή όποια είναι άληθές άριστοργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 183. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτη» είναι το άριστόργημα της ρωμαντικής τέχνης, γραμμένο από τον άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμι». Η ζωή των φοιτητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχεις των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα μικρό Αθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' εξαιρετική τέχνη και χάρη, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκό μυθιστόρημα του άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνου, το όποϊον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή ευχάριστη πλοκή του και το βαθύ του αίσθημα.	

Εκτός των άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης υπάρχουν και πωλούνται εις τα Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι όποιοι πωλούνται ο μόν πρώτος προς δραχμάς 375, οι δε λοιποί προς δραχμάς 250 διά το Έσωτερικόν και δραχμάς 375 διά το Έξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι έλέκκληρος βιβλιοθήκη, ή εκλεκτικότης της όποιας είναι εξαιρετική. Είς έκαστον τερμον περιέχονται υπερπεπτακόσια διηγήματα και εκατοντάδες ποιημάτων, ανέκδοτων, κωμωδιών, παικιών, περιέργων, και υπερβίλια εικόνες, χρωματιστά και μή.

Είς τον πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τα μυθιστορήματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβελογυναικας», «Το Έμμερόλοιο της Εύας», «Δυο καρδιές που αγαπήθηκαν» και το δράμα του Μαιτρελιχ «Η πριγκίπισσα Μαλ Λαίνα.

Είς τον δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του «Εξαδέλφου του Διαδέλου» και της «Λούμις που ζωντάνεψε».

Είς τον τρίτον ή συνέχεια του «Εξαδέλφου του Διαδέλου» και της «Μούμις που ζωντάνεψε», «Η κινεούρια άγάπη και παληά», «Τα άπομνημονεύματα του Γαβριηλίδου», «Τα Άνέκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και το μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου «Πιστή στον Έρωτα».

Είς τον τέταρτον τόμον ο «Μπαλασέ», «Η τελευταία έπιστολή του Ιακώβου Όρτις», «Μέσα από τα βάθη της νύχτας» και «Τα φιλελογικά άπομνημονεύματα του Παύλου Νιρέβαν».

Επίσης πωλούνται εις τα Γραφεία μας τα περίφημα Έμμερόλοια του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» των έτών 1926, 1927, 1928 και 1929 προς δραχμάς 25 έκαστον, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Όμοίως εις τα Γραφεία μας πωλούνται και οι προηγούμενοι τόμοι του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οι όποιοι πωλούνται ο μόν Α' Τόμος άντι δραχ. 300, οι δε λοιποί προς δραχ. 250 έκαστος. Διά το έξωτερικόν δραχ. 400 έκαστος.

Όλοι οι άνωτέρω έκδόσεις μας εύρισκονται παρά τώ Γεν. Αντιπροσώπ. μας Αιγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΓΑΦΗ (Γραφείον μας Άλεξανδρείας 12, όδός Σέχ Σολιμάν Πασά) και πωλούνται εις τας άναφερομένας τιμές. Αποστέλλονται δε εις όλες τας πόλεις της Αιγύπτου και Σουδάν κλέον ταχυδρομικών έξόδων έναντι πληρωμής κατά την παραλαβήν.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARLO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶναι νὰ βρῆτε τὴν ἀνέσιν ποὺ σᾶς πρέπει, μέσα στὸ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς ποὺ θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στάρρ, μετὰ τοὺς σημερινοὺς ἀπαραμίλλους ἠλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὰς στιγμὰς, ξεχνῶντες τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶναι τὸ ἑξῆς : Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀρατοῦ τούτου ὀνείρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οικονομικά σας, γιατί μπορεῖτε μετὰ πολὺ λογικὰς τιμὰς καὶ μετὰ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Ἀθῆναι : Στοὰ Ἀρακείου 12

Θεσσαλονίκη : Ὁδὸς Βενιζέλου 22

Πειραιεὺς : Ὁδὸς Φίλωνος 48

Βόλος : Ὁδὸς Ἑρμεῦ 111

Πάτραι : Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.